CINE VA FI VIITOAREA REGINĂ
ŞI SOŢIA PRINŢULUI MAXON?

CARTEA A TREIA DIN SERIA
ALEGEREA

ALEASA

KIERA CASS

LEDA EDGE

KIERA CASS

ALEASA

Traducere din limba engleză de
ANDRA ELENA AGAFIŢEI

LEDA EDGE

Redactor: Mirella Acsente
Tehnoredactare computerizată: Lorena Ionică, Mihaela Ciufu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CASS, KIERA
Aleasa / Kiera Cass;
trad.: Andra Elena Agafiţei.— Bucureşti: Corint Books, 2016
ISBN 978-606-793-053-5

KIERA CASS a absolvit Universitatea Radford, unde a studiat muzica, teatrul, comunicarea şi istoria. A început să scrie ca o formă de terapie în urma unei tragedii petrecute în oraşul ei, dar a avut surpriza de a descoperi că scrisul este adevărata ei vocaţie. În prezent locuieşte în Blacksburg, Virginia, împreună cu familia.

În timpul liber îi place să citească, să danseze, să posteze filmuleţe pe YouTube şi să mănânce cantităţi uriaşe de prăjituri.

Pentru mai multe informaţii despre autoare şi cărţile ei, puteţi accesa site-ul:

www.kieracass.com

Pentru Callaway,
băiatul care s-a căţărat în căsuţa din copac
din inima mea şi m-a lăsat să fiu regina
inimii sale.

Capitolul 1

De data asta, ne aflam în Sala Mare, suportând o altă lecţie de etichetă, când nişte cărămizi au zburat înăuntru pe fereastră. Elise s-a lăsat imediat la pământ şi s-a îndreptat de-a buşilea spre uşa laterală, scâncind. Celeste a scos un ţipăt ascuţit şi s-a repezit spre partea din spate a încăperii, de-abia reuşind să evite o ploaie de sticlă. Kriss m-a apucat de braţ şi m-a tras, iar eu am început să fug alături de ea, croindu-ne drum spre ieşire.

— Grăbiţi-vă, domnişoarelor! a strigat Silvia.

În câteva secunde, paznicii s-au aliniat în dreptul ferestrelor şi au început să tragă, iar sunetele exploziilor îmi răsunau în urechi în timp ce alergam. Indiferent dacă era înarmat cu pietre sau cu o armă, oricine arăta chiar şi cel mai mic semn de agresivitate în preajma palatului avea să moară. Aceste atacuri nu mai puteau fi suportate.

— Urăsc să alerg în pantofii ăştia, a bodogănit Kriss, cu poalele rochiei aruncate peste braţ şi cu privirea aţintită spre capătul culoarului.

— Una dintre noi va trebui să se obişnuiască, a spus Celeste, respirând greu.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Dacă eu voi fi aceea, voi purta pantofi din pânză în fiecare zi. Deja m-am săturat de asta.

— Mai puţină vorbă, mai multă mişcare! a ţipat Silvia.

— Cum ajungem de-aici la parter? a întrebat Elise.

— Cum rămâne cu Maxon? a pufnit Kriss.

Silvia nu a răspuns. Am urmat-o prin labirintul de culoare, căutând un drum care să ducă la

subsol, văzând cum paznicii, rând pe rând, alergau în direcţia opusă. M-am trezit admirându-i, întrebându-mă cât curaj le trebuia să fugă *spre* pericol, de dragul altor oameni.

Paznicii care treceau pe lângă noi semănau foarte mult unul cu celălalt, ceea ce îi făcea greu de identificat, până când nişte ochi verzi s-au intersectat cu ai mei. Aspen nu părea speriat, nici măcar surprins. Exista o problemă, iar el se ducea să o rezolve. Aceasta era firea lui, pur şi simplu.

Nu ne-am privit insistent, dar a fost de-ajuns. Aşa stăteau lucrurile cu Aspen. Într-o fracţiune de secundă, fără să-i vorbesc, i-aş fi putut spune *Fii atent şi ai grijă de tine.* Şi, fără să rostească vreun cuvânt, răspunsul lui ar fi fost *Ştiu, ai grijă de tine.*

Dacă în privinţa lucrurilor pe care nu era nevoie să ni le spunem puteam să stau liniştită, când venea vorba despre lucrurile rostite cu voce tare, nu aveam noroc. Ultima noastră conversaţie nu a fost una tocmai fericită. Fusesem gata să părăsesc palatul şi îl rugasem să-mi acorde timp să trec peste Alegere. Iar apoi, sfârşisem prin a rămâne, fără să-i explic de ce.

Poate că începea să nu mai aibă răbdare cu mine, poate că puterea lui de a-mi vedea doar părţile bune se risipea. Cumva, trebuia să îndrept situaţia. Nu puteam să-mi imaginez viaţa fără Aspen. Chiar şi acum, când speram că Maxon avea să mă aleagă, o lume fără Aspen mi se părea ireală.

— Iată-l! a strigat Silvia, împingând un panou misterios într-un perete.

Am pornit în jos pe scări, cu Elise şi Silvia în frunte.

— La naiba, Elise, grăbeşte pasul! a strigat Celeste.

Mi-aş fi dorit ca vorbele ei să mă supere, însă ştiam că toate gândeam la fel.

În timp ce coboram spre încăperea întunecată, am încercat să mă resemnez în privinţa orelor pe care urma să le irosim, ascunzându-ne ca nişte

şoareci. Ne-am continuat drumul în jos. Sunetul fugii noastre acoperea strigătele, până când vocea unui bărbat a răsunat chiar deasupra noastră.

— Opriţi-vă! a răcnit el.

Kriss şi cu mine ne-am întors, privind uniforma care începea să se distingă.

— Aşteptaţi! le-a strigat ea fetelor de mai jos. E un paznic.

Am rămas pe trepte, respirând greu. În cele din urmă, paznicul ne-a ajuns, gâfâind şi el.

— Îmi pare rău, domnişoarelor. Rebelii au fugit de îndată ce s-au tras focurile de armă. Presupun că astăzi nu aveau chef de luptă.

Silvia, netezindu-şi hainele, a vorbit în numele nostru:

— Regele a considerat că este sigur? Dacă nu, atunci le pui pe aceste fete într-o situaţie foarte periculoasă.

— Şeful gărzii a clarificat totul. Sunt sigur că Maiestatea Sa…

— Tu nu vorbeşti în numele regelui! Haideţi, domnişoarelor, continuaţi să mergeţi.

— Vorbeşti serios? am întrebat eu. Coborâm acolo degeaba.

Silvia m-a fixat cu o privire care ar fi putut să oprească un rebel din drumul lui, iar eu am tăcut. Cât timp m-a ajutat, fără să ştie, cu lecţiile ei suplimentare, să nu mă mai gândesc la Maxon şi la Aspen, Silvia şi cu mine am devenit, într-un fel, prietene. După mica mea ispravă de acum câteva zile cu *Actualităţile,* părea că prietenia noastră se dizolvase. Întorcându-se către paznic, a continuat:

— Obţine un ordin oficial din partea regelui, iar noi ne vom întoarce. Domnişoarelor, mergeţi mai departe.

Am schimbat cu paznicul o privire exasperată şi ne-am văzut fiecare de drumul său.

Silvia nu a părut să aibă nicio remuşcare când, douăzeci de minute mai târziu, un alt paznic a sosit şi ne-a spus că eram libere să mergem la etaj.

Eram atât de iritată de toată această situaţie, încât nu le-am aşteptat pe Silvia şi pe celelalte fete. Am urcat scările, ieşind undeva la primul etaj, şi mi-am continuat drumul spre camera mea, cu pantofii încă în mână. Servitoarele mele lipseau, dar pe pat mă aştepta o tavă micuţă de argint, pe care se afla un plic.

Am recunoscut imediat scrisul lui May şi am deschis plicul, nerăbdătoare să-i citesc cuvintele.

Ames,

Suntem mătuşi! Astra este perfectă. Mi-aş dori să fii aici, să o vezi cu ochii tăi, dar înţelegem cu toţii că acum trebuie să fii la palat. Crezi că ne vom întâlni de Crăciun? Nu-i prea departe! Trebuie să mă întorc să-i ajut pe Kenna şi James. Nu-mi vine să cred cât este de drăguţă! Uite o fotografie pentru tine. Te iubim!

May

Am scos fotografia lucioasă care însoţea biletul. Toată lumea era acolo, în afară de mine şi de Kota. James, soţul Kennei, radia, stând în picioare lângă soţia şi fiica lui, cu ochii umflaţi de plâns. Kenna stătea pe pat, în capul oaselor, ţinând o legăturică roz, părând epuizată şi încântată deopotrivă. Mama şi tata străluceau de mândrie, în timp ce May şi Gerad erau entuziasmaţi până peste poate. Bineînţeles, Kota nu venise; prezenţa lui nu i-ar fi adus niciun câştig. Dar eu ar fi trebuit să fiu acolo.

Cu toate acestea, nu eram.

Eram aici. Şi uneori nu înţelegeam de ce. Maxon continua să îşi petreacă timpul cu Kriss, în ciuda tuturor lucrurilor pe care le făcuse pentru a mă convinge să rămân. Din afară, rebelii ne atacau necontenit, punându-ne siguranţa în pericol, iar înăuntru, cuvintele de gheaţă ale regelui nu făceau decât să-mi distrugă încrederea în mine. În tot

acest timp, Aspen era mereu prezent în preajma mea, un secret pe care trebuia să-l păstrez. Iar camerele de luat vederi veneau şi plecau, furând părţi din viaţa noastră, pentru a distra oamenii. Eram încolţită din toate părţile şi pierdeam toate lucrurile care contaseră mereu pentru mine.

Mi-am înăbuşit lacrimile de furie. Obosisem să mai plâng.

În schimb, am început să-mi fac planuri. Singura modalitate de a îndrepta situaţia era ca Alegerea să ia sfârşit.

Cu toate că, ocazional, îmi puneam sub semnul întrebării dorinţa de a fi prinţesă, în mintea mea eram sigură că voiam să fiu a lui Maxon. Dacă acest lucru avea să se întâmple, nu puteam să stau degeaba şi să aştept.

Aducându-mi aminte de ultima mea conversaţie cu regele, am început să mă plimb prin cameră, aşteptându-mi servitoarele.

Abia respiram, aşa că ştiam că nu avea rost să mănânc. Dar sacrificiul merita. Trebuia să progresez, şi repede. Potrivit spuselor regelui, celelalte fete îi făceau avansuri lui Maxon – avansuri de natură fizică –, iar eu, spunea el, eram prea banală pentru a concura cu ele la acel capitol.

Ca şi când relaţia mea cu Maxon nu ar fi fost destul de complicată, acum exista o nouă problemă, aceea de a-i recâştiga încrederea. Şi nu eram sigură dacă asta însemna că trebuia sau nu să pun întrebări. Chiar dacă eram destul de convinsă că, din punct de vedere fizic, nu ajunsese prea departe cu celelalte fete, nu mă puteam abţine să nu mă întreb. Nu mai încercasem niciodată să fiu seducătoare – aproape fiecare moment intim cu Maxon se petrecuse neintenţionat însă trebuia să sper că, dacă o făceam în mod deliberat, puteam să-i arăt că şi eu eram interesată de el, la fel ca celelalte fete.

Am inspirat adânc, mi-am ridicat bărbia şi am intrat în sala de mese. Am întârziat intenţionat un minut sau două, în speranţa că toată lumea avea să fie deja aşezată. Am avut dreptate în această privinţă. Însă reacţia a fost mai bună decât sperasem.

Am făcut o reverenţă şi mi-am întins piciorul suficient cât şliţul rochiei să se deschidă până aproape de coapsă. Rochia era de un roşu intens, fără bretele şi, practic, fără spate, iar eu eram aproape sigură că servitoarele mele apelaseră la magie pentru a o face să nu cadă de pe mine. M-am ridicat, fixându-l cu privirea pe Maxon, care se oprise din mestecat. Cineva a scăpat o furculiţă.

Lăsându-mi privirea în jos, m-am îndreptat către locul meu şi m-am aşezat lângă Kriss.

— Pe bune, America? a şoptit ea.

Mi-am înclinat capul spre ea.

— Poftim? i-am răspuns, prefăcându-mă nedumerită.

Ea a lăsat jos tacâmul din argint şi ne-am privit lung.

— Pari vulgară.

— Ei bine, tu pari geloasă.

Se pare că mă apropiasem mult de adevăr, pentru că a roşit uşor înainte de a-şi vedea iar de farfuria ei. Am mâncat şi eu puţin, incomodată de rochia prea strâmtă. În timp ce mi se servea desertul, am ales să nu-l mai ignor pe Maxon şi, aşa cum sperasem, era cu ochii pe mine. Şi-a ridicat mâna şi s-a tras imediat de ureche, iar eu, cu un aer sfios, am procedat la fel. M-am uitat repede la regele Clarkson şi am încercat să nu zâmbesc. Era nervos, o altă manevră cu care reuşisem să scap nepedepsită.

Am fost prima care s-a scuzat, oferindu-i lui Maxon ocazia de a-mi admira spatele gol, şi m-am grăbit spre camera mea. Am închis uşa şi am desfăcut imediat fermoarul rochiei, disperată după o gură de aer.

— Cum a fost? m-a întrebat Mary, venind în grabă.
— Părea şocat. Toţi păreau.
Lucy a chiuit, iar Anne a venit să o ajute pe Mary.
— O ţinem noi. Faceţi un pas în faţă, m-a îndemnat ea.
Am făcut aşa cum mi s-a zis.
— Vine în seara asta?
— Da. Nu ştiu sigur când, dar cu siguranţă va veni.
M-am aşezat pe marginea patului, cu braţele încrucişate peste stomac, astfel încât rochia desfăcută să nu cadă.
Anne mi-a aruncat o privire tristă.
— Îmi pare rău că va trebui să mai petreceţi câteva ore incomodată de rochie. Dar sunt sigură că va merita.
Am zâmbit, încercând să par că fac faţă cu bine durerii. Le spusesem slujnicelor mele că-mi doream să-i atrag atenţia lui Maxon. Ceea ce nu le spusesem era că rochia asta avea să ajungă pe podea destul de curând, cu puţin noroc.
— Doriţi să rămânem până când ajunge? a întrebat Lucy, debordând de entuziasm.
— Nu, ajutaţi-mă doar să trag la loc fermoarul. Trebuie să mă gândesc la nişte lucruri, am răspuns, ridicându-mă ca ele să mă poată ajuta.
Mary a apucat fermoarul.
— Domnişoară, trageţi aer în piept.
M-am conformat, iar în clipa în care rochia m-a strâns din nou, m-am gândit la un soldat care se duce la război. Chiar dacă armura era diferită, ideea era aceeaşi.
În această seară, urma să cuceresc un bărbat.

Capitolul 2

Am deschis uşile de la balcon, lăsând aerul să-mi înmiresmeze camera. Chiar dacă era decembrie, vântul adia uşor şi-mi gâdila pielea. Nu mai aveam voie să ieşim deloc afară, nu fără să fim însoţite de paznici, aşa că asta ar fi trebuit să fie de ajuns.

M-am foit prin cameră, aprinzând lumânări, încercând să fac spaţiul ademenitor. Bătaia s-a auzit în uşă, iar eu am stins chibritul, am sărit în pat, am luat o carte şi mi-am întins în jurul meu rochia. *Ei bine, da, Maxon, aşa arăt întotdeauna când citesc.*

— Intră, l-am invitat eu, ridicând vocea suficient cât să fiu auzită.

Maxon a intrat, iar eu mi-am ridicat capul într-un gest delicat, surprinzându-i uimirea în timp ce îmi studia camera slab luminată. În cele din urmă, s-a concentrat asupra mea, privirea lui plimbându-se de-a lungul piciorului meu expus.

— Iată-te, am spus, închizând cartea şi ridicându-mă ca să-l întâmpin.

El a închis uşa şi a intrat, cu ochii aţintiţi asupra rotunjimilor mele.

— Am vrut să îţi spun că arăţi fantastic în seara asta.

Mi-am dat părul peste umăr.

— A, chestia asta? Stătea degeaba prin fundul dulapului.

— Mă bucur că ai scos-o.

Mi-am strecurat degetele printre ale lui.

— Vino să stai lângă mine. Nu te-am văzut prea mult în ultima vreme.

El a oftat şi m-a urmat.

— Îmi pare rău. Situaţia a fost puţin cam tensionată de când am pierdut atât de mulţi oameni în atacul rebelilor, iar tu ştii cum este tatăl meu. Am trimis mai mulţi paznici să vă protejeze familiile, iar forţele noastre sunt atât de reduse, încât el e mai nervos decât de obicei. Şi mă presează să termin Alegerea, dar eu nu cedez. Vreau să am la dispoziţie ceva timp, ca să mă gândesc bine la asta.

Ne-am aşezat pe marginea patului, iar eu m-am tras mai aproape de el.

— Bineînţeles. Tu ar trebui să fii cel care decide.

El a încuviinţat din cap.

— Exact. Ştiu că am spus-o de o mie de ori, dar atunci când oamenii fac presiuni asupra mea, o iau razna.

M-am bosumflat puţin.

— Ştiu.

A tăcut, iar eu nu am putut să-mi dau seama la ce se gândea. Încercam să găsesc o metodă prin care să fac următorul pas, fără să fiu insistentă, dar nu prea ştiam cum să creez un moment romantic.

— Ştiu că e o prostie, dar slujnicele mele m-au dat azi cu un nou parfum. Este prea puternic? am întrebat şi mi-am înclinat gâtul astfel încât să poată să se aplece şi să miroasă.

S-a apropiat şi nasul lui mi-a atins pielea moale.

— Nu, dragă, este minunat, a spus el în adâncitura gâtului meu.

Apoi m-a sărutat acolo. Am înghiţit în sec, încercând să mă concentrez. Trebuia să deţin un oarecare control.

— Mă bucur că îţi place. Chiar mi-a fost dor de tine.

Am simţit cum îşi furişează mâna în spatele meu şi mi-am întors faţa. Era acolo şi mă privea; distanţa dintre buzele noastre era de doar câţiva milimetri.

— Cât de mult? mi-a şoptit el.

Privirea lui, în combinaţie cu tonul atât de jos al vocii, îmi făcea inima să bată ciudat.

— Foarte mult, i-am răspuns, tot în şoaptă. Foarte, foarte mult.

M-am aplecat în faţă, tânjind să fiu sărutată. Cu un aer încrezător, Maxon m-a tras mai aproape cu o mână, iar pe cealaltă şi-a trecut-o prin părul meu. Trupul meu voia să devină una cu sărutul, dar rochia mă împiedica. Apoi, agitată dintr-odată, mi-am amintit de planul meu.

Plimbându-mi mâinile în josul braţelor lui Maxon, i-am ghidat degetele spre fermoarul de la spatele rochiei, cu speranţa că gestul avea să fie de ajuns.

Pentru o clipă, mâinile i-au zăbovit acolo, iar eu nu mai aveam mult până să-l rog să-l desfacă, pur şi simplu, când a izbucnit în râs.

Sunetul m-a adus destul de repede cu picioarele pe pământ.

— Ce-i aşa de amuzant? am întrebat îngrozită, încercând să mă gândesc la o metodă prin care să-mi dau seama dacă aveam o respiraţie urât mirositoare, fără să observe.

— Dintre toate lucrurile pe care le-ai făcut, ăsta este, de departe, cel mai distractiv!

Maxon s-a aplecat în faţă, râzând în hohote şi lovindu-şi genunchiul.

— Poftim?

M-a sărutat apăsat pe frunte.

— Mereu m-am întrebat cum ar fi să te văd încercând. A început din nou să râdă. Îmi pare rău, trebuie să plec.

Până şi felul în care s-a ridicat avea ceva amuzat în el.

— Ne vedem dimineaţă, a spus.

Şi apoi a plecat. Pur şi simplu a plecat!

Am rămas pe pat, jignită din cale-afară. De ce naiba m-am gândit că aş putea să reuşesc? Poate că Maxon nu ştia totul despre mine, dar cel puţin ştia cum eram – iar asta? Nu eram eu.

M-am uitat la rochia ridicolă. Era mult prea mult. Nici măcar Celeste nu ar fi mers atât de departe. Părul meu era prea perfect, iar machiajul, prea strident. A ştiut ce încercam să fac din clipa în care a păşit peste prag. Oftând, m-am învârtit prin cameră, stingând lumânările şi întrebându-mă cum aveam să dau ochii cu el a doua zi.

Capitolul 3

M-am gândit să spun că aveam probleme cu stomacul. Sau o durere de cap îngrozitoare. Un atac de panică. Serios, orice, doar ca să nu fiu nevoită să fiu prezentă la micul dejun.

Apoi m-am gândit la Maxon şi cum spunea el mereu că trebuie să înfrunţi cu curaj orice situaţie dificilă. Ăsta nu era unul dintre punctele mele forte. Dar, dacă aş fi coborât măcar, dacă cel puţin aş fi fost acolo, poate că ar fi avut o părere mai bună despre mine.

În speranţa că aş putea şterge o parte din ceea ce făcusem, mi-am rugat slujnicele să mă ajute să-mi îmbrac cea mai modestă rochie. Din simpla mea cerere, şi-au dat seama că nu trebuiau să mă întrebe despre seara trecută. Decolteul era mai puţin adânc decât al altor rochii pe care le purtam de obicei atunci când era cald în Angeles şi avea nişte mâneci care-mi ajungeau aproape până la coate. Era înflorată şi veselă, opusul ţinutei din seara precedentă.

Abia am putut să mă uit la Maxon în clipa în care am intrat în sala de mese, dar măcar am păşit încrezătoare.

Când, în cele din urmă, l-am privit pe furiş, l-am văzut că se uita la mine, rânjind. În timp ce mesteca, mi-a făcut cu ochiul; iar eu mi-am plecat capul, prefăcându-mă foarte interesată de tarta mea.

— Mă bucur să te văd azi în haine adevărate, mi s-a adresat Kriss.

— Mă bucur să văd că te simţi atât de bine.

— Ce naiba te-a apucat? a şuierat ea.

Demoralizată, am renunţat.

— Azi n-am chef de aşa ceva, Kriss. Lasă-mă în pace.

Pentru o clipă, mi s-a părut că ar fi vrut să riposteze, dar am presupus că nu meritam să o facă. Şi-a îndreptat puţin spatele şi a continuat să mănânce. Dacă aş fi avut cât de cât succes seara trecută, atunci aş fi putut să-mi justific acţiunile; dată fiind situaţia, nici măcar nu puteam să mă prefac a fi mândră.

Am riscat o altă privire spre Maxon şi, cu toate că nu se uita la mine, încă îşi înăbuşea satisfacţia în timp ce îşi tăia mâncarea. Asta a fost. Nu aveam de gând să-mi petrec ziua suferind. Mă pregăteam să leşin sau să mă apuc de burtă cu mâinile sau să fac orice ca să ies din încăpere, când a intrat un majordom. Ducea un plic pe un platou de argint, pe care l-a pus în faţa regelui Clarkson, după ce a făcut o plecăciune. Regele a luat scrisoarea şi a citit-o repede.

— Ai naibii francezi, a mormăit el. Îmi pare rău, Amberly, se pare că voi pleca într-o oră.

— Altă problemă cu contractul comercial? a întrebat ea discret.

— Da. Credeam că am stabilit totul de luni de zile. Trebuie să fim fermi în această privinţă.

S-a ridicat, şi-a aruncat şervetul pe farfurie şi s-a îndreptat spre uşă.

— Tată, a strigat Maxon, care stătea în picioare. Nu vrei să vin şi eu?

Mi se păruse ciudat că, atunci când a ieşit, regele nu a zbierat nicio poruncă spre fiul său ca să-l urmeze, având în vedere că asta era metoda lui obişnuită de a da dispoziţii. În schimb, s-a întors către Maxon cu o privire rece şi cu o voce tăioasă.

— Când vei fi pregătit să te porţi aşa cum ar trebui să se poarte un rege, vei ajunge să faci tot ceea ce face un rege.

Şi, fără să mai adauge ceva, a plecat.

Pentru un moment, Maxon a rămas în picioare, şocat şi ruşinat de alegerea tatălui său de a-l mustra în faţa tuturor. S-a aşezat şi s-a întors către mama lui.

— Să fiu sincer, nu aşteptam cu nerăbdare acel zbor, a spus el, aplanând starea de tensiune cu o glumă.

Regina a zâmbit, aşa cum bineînţeles că trebuia să o facă, iar noi, restul, am ignorat situaţia.

Celelalte fete şi-au terminat micul dejun şi au cerut permisiunea să plece în Salonul Doamnelor. Când în sală am rămas doar eu, Maxon şi Elise, m-am uitat la el. Amândoi ne-am tras de urechi în acelaşi timp, apoi am zâmbit. În cele din urmă, Elise a plecat, iar noi ne-am întâlnit în mijlocul încăperii, fără să ne simţim deranjaţi de slujnicele şi de majordomii care făceau curăţenie în jurul nostru.

— E vina mea că nu te-a luat, m-am lamentat.

— Probabil, m-a tachinat. Crede-mă, nu e prima dată când îmi aminteşte care e rangul meu şi, în mintea lui, are un milion de motive pentru care crede că trebuie să procedeze aşa. N-aş fi surprins să aflu că, de această dată, singurul lui motiv a fost ciuda. Nu vrea să piardă controlul şi, cu cât sunt mai aproape să-mi aleg o soţie, cu atât e mai posibil să se întâmple asta. Cu toate că amândoi ştim că nu va renunţa niciodată cu adevărat.

— La fel de bine ai putea să mă trimiţi acasă. Nu-ţi va permite nicicând să mă alegi.

Încă nu-i spusesem lui Maxon cum mă încolţise tatăl său şi mă ameninţase în mijlocul coridorului, după ce Maxon îl convinsese să-mi permită să rămân. Regele Clarkson îmi pusese în vedere că trebuia să-mi ţin gura în legătură cu discuţia noastră, iar eu nu voiam să-l supăr. În acelaşi timp, nu-mi plăcea că-i ascundeam asta lui Maxon.

— În plus, am adăugat eu, încrucişându-mi braţele, după seara trecută, nu pot să-mi imaginez că îţi doreşti atât de mult să mă mai păstrezi.

El şi-a muşcat buzele.

— Îmi pare rău că am râs, dar, pe bune, ce altceva puteam să fac?

— Aveam multe idei, am murmurat, încă jenată de încercarea mea de a-l seduce. Mă simt atât de prost.

Mi-am cuprins faţa cu mâinile.

— Încetează, a spus el cu blândeţe şi m-a tras într-o îmbrăţişare. Crede-mă când îţi spun, a fost foarte ispititor. Dar tu nu eşti genul acela de fată.

— Dar nu ar trebui să fiu? Nu ar trebui să fie o parte din ceea ce suntem? am scâncit la pieptul lui.

— Nu îţi aduci aminte de noaptea din sala de refugiu? a spus el, cu o voce joasă.

— Ba da, dar, practic, ne luam rămas-bun.

— Ar fi fost un rămas-bun fantastic.

M-am îndepărtat şi l-am lovit uşor. El a râs, fericit că a îndepărtat stânjeneala.

— Hai să uităm de asta, i-am propus.

— Foarte bine, a fost de acord. În plus, noi doi avem de lucrat la un proiect.

— Serios?

— Da, şi, din moment ce tatăl meu este plecat, e momentul potrivit să începem să ne punem minţile la contribuţie.

— În regulă, am spus eu, încântată să fiu inclusă în ceva din care făceam parte doar noi doi.

A oftat, făcându-mă să mă simt agitată în privinţa planurilor sale.

— Ai dreptate. Tatăl meu nu este de acord cu tine. Dar ar putea fi forţat să îşi schimbe părerea, dacă reuşim un singur lucru.

— Care anume?

— Trebuie să te facem preferata oamenilor.

Mi-am dat ochii peste cap.

— La *asta* lucrăm? Maxon, aşa ceva nu se va întâmpla niciodată. Am văzut un sondaj într-una dintre revistele lui Celeste, după ce am încercat să o salvez pe Marlee. Lumea abia mă suportă.

— Părerile se schimbă. Nu permite acelui moment să te descurajeze prea mult.

Încă mă simţeam deznădăjduită, dar ce puteam să spun? Dacă aceasta era singura mea opţiune, trebuia măcar să încerc.

— Bine, am zis. Dar, îţi spun eu, nu va funcţiona.

Cu un rânjet diabolic, s-a apropiat foarte mult şi m-a sărutat lung şi încet.

— Iar eu îţi spun că va funcţiona.

Capitolul 4

Am intrat în Salonul Doamnelor, concentrată asupra noului plan al lui Maxon. Regina nu-şi făcuse încă apariţia, iar fetele râdeau laolaltă, strânse lângă ferestre.

— America, vino aici! a spus Kriss pe un ton imperativ.

Până şi Celeste s-a întors zâmbind şi mi-a făcut semn să mă duc într-acolo.

Ceea ce m-ar fi putut aştepta mă neliniştea puţin, dar, cu toate acestea, m-am îndreptat spre ele.

— O, Doamne! am ţipat.

— Ştiu, a oftat Celeste.

Acolo, în grădină, jumătate dintre paznicii din palat alergau fără cămăşi. Aspen îmi spusese că tuturor paznicilor li se administrau injecţii pentru a-i ajuta să fie puternici, dar făceau şi multe exerciţii ca să-şi menţină fizicul într-o stare excelentă.

Deşi toate îi eram devotate lui Maxon, prezenţa băieţilor drăguţi era ceva ce nu puteam ignora.

— Tipul cu părul blond, a spus Kriss. Ei bine, cred că e blond. Au părul atât de scurt!

— Mie-mi place ăsta, a şoptit Elise când un alt paznic a trecut în fugă pe sub fereastra noastră.

Kriss a chicotit:

— Nu-mi vine să cred că facem asta!

— O, o! Tipul ăla, de-acolo, cu ochi verzi, a spus Celeste, arătând spre Aspen.

Kriss a oftat.

— Am dansat cu el de Halloween şi pot să spun că e la fel de amuzant pe cât e de chipeş.

— Şi eu am dansat cu el, s-a lăudat Celeste. În mod sigur e cel mai frumos paznic din palat.

A trebuit să râd un pic. M-am întrebat cum s-ar fi simţit dacă ar fi ştiut că, înainte, fusese un Şase.

L-am urmărit cum alerga şi m-am gândit la sutele de ori în care mă îmbrăţişase. Distanţa tot mai mare dintre mine şi Aspen părea inevitabilă, dar chiar şi acum trebuia să mă întreb dacă exista vreo modalitate de a păstra ceva din ceea ce era între noi. Dacă aveam nevoie de el?

— Dar ţie care îţi place, America? a întrebat Kriss.

Singurul care îmi atrăgea cu adevărat atenţia era Aspen şi, după ce tânjisem după el, chestia asta mi se părea cam prostească. Am evitat întrebarea.

— Nu ştiu. Toţi sunt destul de drăguţi.

— Destul de drăguţi? a repetat Chloe. Cred că glumeşti! Tipii ăştia sunt unii dintre cei mai arătoşi pe care i-am văzut vreodată.

— Sunt doar nişte băieţi fără cămăşi, am contracarat.

— Sigur, mai bine te bucuri un minut de privelişte, înainte să fii nevoită să te uiţi doar la noi trei, a spus ea tăios.

— Mă rog. Fără cămaşă, Maxon arată la fel de bine ca oricare dintre tipii ăia.

— Poftim? a ţipat Kriss.

La o secundă după ce mi-au ieşit cuvintele din gură, mi-am dat seama ce am spus. Trei perechi de ochi s-au aţintit asupra mea.

— Când mai exact aţi fost tu şi Maxon dezbrăcaţi până la brâu? a vrut să ştie Celeste.

— Eu nu!

— Dar el a fost? a întrebat Kriss.

— Asta ai vrut să obţii ieri, cu rochia aia dezgustătoare?

Celeste a icnit.

— Târâtură ce eşti!

— Poftim? am strigat.

— Ei bine, la ce altceva te aşteptai? s-a răstit ea, încrucişându-şi braţele. Doar dacă nu vrei să ne spui tot ce s-a întâmplat şi de ce ne-am înşelat atât de mult.

Însă nu aveam cum să le explic acest lucru. Faptul că îl dezbrăcasem pe Maxon nu fusese chiar un gest romantic, dar nu puteam să le spun că îi îngrijisem rănile de pe spate, pe care i le făcuse tatăl său. Era un secret pe care îl păstrase toată viaţa. Dacă l-aş fi trădat acum, ar fi însemnat sfârşitul nostru.

— Celeste s-a lipit de el pe jumătate goală, într-un coridor! am acuzat, arătând-o cu degetul.

A căscat gura.

— De unde ştii?

— Toata lumea s-a dezbrăcat cu Maxon? a întrebat Elise, îngrozită.

— Noi n-am fost goi! am strigat.

— OK, a spus Kriss şi şi-a întins braţele. Trebuie să clarificăm situaţia. Cine ce a făcut cu Maxon?

Pentru un moment, am tăcut toate, niciuna dintre fete nedorind să vorbească prima.

— Eu l-am sărutat, a spus Elise. De trei ori şi atât.

— Eu nu l-am sărutat deloc, a mărturisit Kriss. Dar asta pentru că eu am ales să nu o fac. Dacă l-aş fi lăsat, el m-ar fi sărutat.

— Serios? Nici măcar o dată? a întrebat Celeste, şocată.

— Nici măcar o dată.

— Ei bine, eu l-am sărutat mult. Celeste şi-a dat părul pe spate, hotărând să fie mândră şi nu jenată. Cel mai grozav sărut a fost cel de pe coridor, într-o noapte. Celeste m-a privit. Tot şuşoteam despre cât de incitant era că puteam fi prinşi.

În cele din urmă, toate privirile s-au îndreptat asupra mea. M-am gândit la vorbele regelui, care sugerau că poate celelalte fete erau mult mai promiscue decât eram eu pregătită să fiu. Dar

acum ştiam că era doar o altă armă din arsenalul său, o modalitate de a mă face să mă simt lipsită de importanţă. Am mărturisit.

— Eu m-am sărutat prima dată cu Maxon, nu Olivia. Nu am vrut să ştie nimeni. Şi am avut… mai multe momente intime şi, într-una dintre acele dăţi, Maxon a rămas fără cămaşă.

— A rămas fără cămaşă? Ca şi când, prin magie, i-a zburat peste cap? a insistat Celeste.

— Şi-a dat-o jos, am mărturisit.

Nemulţumită, Celeste a stăruit.

— El şi-a dat-o jos sau *tu* ai făcut-o?

— Cred că amândoi am făcut-o.

După un moment tensionat, Kriss a început din nou.

— Bine, acum ştim toate care e situaţia.

— Şi care e? a întrebat Elise.

Nimeni nu a răspuns.

— Vreau doar să spun…, am început eu. Toate acele momente au fost foarte importante pentru mine, iar eu ţin la Maxon.

— Vrei să spui că noi nu ţinem la el? s-a răstit Celeste.

— Ştiu că tu nu.

— Cum îndrăzneşti?

— Celeste, toată lumea ştie că îţi doreşti pe cineva care să aibă putere. Pot să pun pariu că îl placi destul de mult pe Maxon, dar că nu eşti îndrăgostită de el. Scopul tău e să pui mâna pe coroană.

Fără să nege, ea s-a întors spre Elise.

— Şi ea? Tu nu-ţi arăţi niciodată emoţiile.

— Sunt rezervată. Poate că ar fi bine să-ncerci şi tu asta cândva, a reacţionat Elise imediat.

Scânteia de furie pe care am văzut-o în Elise m-a făcut să o plac mai mult.

— În familia mea, a continuat ea, toate căsătoriile sunt aranjate. Ştiam ce urmează să mi se întâmple, iar asta-i tot. Poate că nu sunt

îndrăgostită până peste urechi de Maxon, dar îl respect. Dragostea poate să apară mai târziu.

Kriss i-a vorbit cu compătimire:

— Asta a sunat cam trist, Elise.

— Nu este. Există lucruri mai importante decât dragostea.

Am privit-o toate lung pe Elise, cuvintele ei răsunând încă în minţile noastre. Din dragoste am luptat pentru familia mea şi pentru Aspen. Iar acum, cu toate că gândul mă speria, eram sigură că toate acţiunile mele care aveau legătură cu Maxon – chiar şi cele iremediabil de prosteşti – erau determinate de acel sentiment. Cu toate acestea, dacă exista ceva mai important decât asta?

— Ei bine, eu am s-o spun: îl iubesc, a izbucnit Kriss. Îl iubesc şi vreau ca el să se însoare cu mine.

Întoarsă brusc în discuţia de faţă, mi-am dorit să mă fac una cu covorul. Ce declanşasem?

— Bine, America, recunoaşte, mi-a cerut Celeste.

Am îngheţat, abia respirând. Mi-a luat o clipă să găsesc cuvintele potrivite.

— Maxon ştie ce simt, iar asta e tot ce contează.

Răspunsul meu a făcut-o să-şi dea ochii peste cap, dar nu a mai insistat. Fără îndoială, se temea că, dacă ar fi continuat, şi eu aş fi procedat la fel.

Am rămas pe loc, uitându-ne una la alta. Alegerea se desfăşura de luni de zile, iar acum, în sfârşit, vedeam adevărata competiţie. Toate aflaserăm câte ceva despre relaţia celorlalte cu Maxon – măcar un aspect al ei – şi puteam să le comparăm.

Câteva secunde mai târziu, regina a intrat şi ne-a urat o dimineaţă plăcută. După ce am făcut o reverenţă în faţa ei, ne-am retras toate. În colţuri, în noi însene. Poate că aşa trebuia să se întâmple. Eram patru fete şi un prinţ, iar trei dintre noi aveau să plece în curând, cu doar o poveste interesantă despre modul în care ne-am petrecut toamna.

Capitolul 5

Îmi frângeam mâinile în timp ce mă îndreptam spre biblioteca de la parter, în încercarea de a-mi găsi cuvintele potrivite. Ştiam că trebuia să îi explic lui Maxon ceea ce tocmai se întâmplase, înainte să audă de la celelalte fete, dar asta nu însemna că aşteptam cu nerăbdare această discuţie.

— Cioc, cioc, a spus el şi a intrat. A observat că eram îngrijorată. Ce s-a întâmplat?

— Să nu te enervezi, l-am avertizat în clipa în care s-a apropiat.

El a încetinit pasul, iar privirea îngrijorată a fost înlocuită de una prudentă.

— Voi încerca.

— Fetele ştiu că te-am văzut fără cămaşă, i-am spus şi am zărit întrebarea care i se năştea pe buze. Nu am pomenit nimic de spatele tău, am declarat repede. Deşi am vrut să o fac, pentru că acum ele cred că eram în mijlocul unei sesiuni serioase de giugiuleală.

El a zâmbit.

— Până la urmă, acolo s-a ajuns.

— Nu glumi, Maxon! Acum, fetele mă urăsc.

Lumina nu i-a părăsit ochii atunci când m-a îmbrăţişat.

— Dacă e o consolare, să ştii că nu sunt supărat. Câtă vreme mi-ai păstrat secretul, nu mă deranjează. Cu toate că sunt puţin şocat că le-ai spus. Cum de-aţi ajuns să vorbiţi despre asta?

Mi-am îngropat capul în pieptul lui.

— Nu cred că pot să-ţi spun.

— Hmm. Şi-a trecut degetul mare de-a lungul spatelui meu. Credeam că trebuia să lucrăm la

încrederea dintre noi.

— Facem asta. Îţi cer să ai încredere că, dacă îţi spun, situaţia doar se va înrăutăţi.

Poate că mă înşelam, dar eram destul de sigură că, dacă i-aş fi mărturisit lui Maxon că ne uitam pe furiş la paznicii transpiraţi şi pe jumătate dezbrăcaţi, am fi intrat toate în belea.

— Bine, a spus el în cele din urmă. Fetele ştiu că m-ai văzut parţial dezbrăcat. Mai e şi altceva?

Am ezitat.

— Ştiu că pe mine m-ai sărutat prima. Iar eu ştiu tot ce ai făcut şi ce n-ai făcut cu ele.

El s-a tras în spate.

— Poftim?

— După ce mi-a scăpat chestia asta cu cămaşa dată jos, ne-am tot acuzat una pe cealaltă, şi toată lumea a vorbit pe şleau. Ştiu că ţi-ai petrecut destul timp sărutând-o pe Celeste şi că ai fi sărutat-o demult şi pe Kriss, dacă ţi-ar fi permis să o faci. Totul a ieşit la iveală.

Şi-a trecut mâna peste faţă şi a făcut câţiva paşi, gândindu-se la ce auzise.

— Aşadar, nu mai am parte de intimitate? Deloc? Din cauză că voi patru a trebuit să vă comparaţi?

Frustrarea lui era evidentă.

— Ştii, pentru cineva pe care-l preocupă onestitatea, ar trebui să fii recunoscător.

El s-a oprit şi m-a ţintuit cu privirea.

— Poftim?

— Acum se ştie totul. Toate ştim cam cum stăm, iar eu, una, sunt recunoscătoare.

El şi-a dat ochii peste cap.

— Recunoscătoare?

— Dacă mi-ai fi spus că, din punct de vedere fizic, eu şi Celeste eram cam la fel de apropiate de tine, nu aş fi încercat niciodată să te ispitesc aşa cum am făcut-o aseară. Ştii cât de umilită m-am simţit?

El a pufnit şi a început din nou să se plimbe prin încăpere.

— Te rog, America, ai spus şi ai făcut atât de multe lucruri nechibzuite, încât sunt surprins că te mai simţi ruşinată.

A fost nevoie de o secundă pentru ca vorbele lui să mă lovească din plin; poate din cauza faptului că mi se oferise o educaţie mai puţin raţională. Maxon mă plăcuse dintotdeauna sau cel puţin aşa spusese. Ştiu că alţi oameni considerau asta un lucru rău. Oare şi el o făcea, deşi ştia că nu e bine?

— Atunci, voi pleca, am spus liniştită, incapabilă să-l privesc în ochi. Îmi pare rău că mi-a scăpat toată chestia asta cu cămaşa.

Am început să mă îndepărtez, simţindu-mă atât de neînsemnată, încât m-am întrebat dacă el a observat măcar.

— Hai, America. Nu am spus-o…

— Nu, e-n regulă, am bolborosit. Voi avea mai multă grijă la ce spun.

Am urcat la etaj, fără să-mi dau seama dacă voiam ca Maxon să vină sau nu după mine. Nu a venit.

Când am ajuns în camera mea, Anne, Mary şi Lucy erau acolo; îmi schimbau cearşafurile şi ştergeau praful de pe rafturi.

— Bună ziua, domniţă, m-a întâmpinat Anne. Doriţi nişte ceai?

— Nu, vreau doar să stau în balcon pentru o clipă. Dacă vin musafiri, să le spui că mă odihnesc.

Anne s-a încruntat puţin, dar a încuviinţat din cap.

— Desigur.

Am petrecut ceva timp inspirând aerul curat, apoi am răsfoit lectura pe care ne-o repartizase Silvia. Am dormit un pic şi am cântat la vioară. Cât timp puteam să le evit pe celelalte fete şi pe Maxon, chiar nu-mi păsa ce făceam.

Cu regele plecat, ne era permis să mâncăm în camerele noastre, aşa că am mâncat. Când

mâncasem deja jumătate din porţia mea de pui cu lămâie şi piper, cineva a bătut la uşă. Poate că eram paranoică, dar eram sigură că era Maxon. În niciun caz nu puteam să-l văd acum. Le-am înşfăcat pe Mary şi pe Anne şi m-am îndreptat spre baie.

— Lucy, am şoptit. Spune-i că fac baie.

— Lui? O baie?

— Da. Să nu-l laşi să intre, am instruit-o.

— Despre ce e vorba? a întrebat Anne, când am închis uşa şi mi-am lipit urechea de aceasta.

— Auziţi ceva? am întrebat eu.

Cele două şi-au apropiat urechile de uşă şi au aşteptat să-şi dea seama dacă se auzea ceva clar.

Am auzit vocea înăbuşită a lui Lucy, dar apoi mi-am lipit urechea de crăpătura uşii, iar următoarea conversaţie s-a auzit mult mai clar.

— Este în baie, Înălţimea Voastră, a răspuns Lucy calmă.

Era Maxon.

— Oh. Speram că mai mânca. M-am gândit că aş fi putut lua cina cu ea.

— A hotărât să facă o baie înainte să mănânce.

În vocea ei se simţea o uşoară ezitare; faptul că nu era cinstită o stânjenea.

Hai, Lucy. Rezistă.

— Am înţeles. Ei bine, poate o trimiţi la mine după ce termină baia. Aş vrea să-i vorbesc.

— Ăăă… s-ar putea să dureze foarte mult, Înălţimea Voastră.

Maxon a făcut o pauză.

— Oh. Foarte bine. Atunci, te rog să o anunţi că am venit pe-aici şi spune-i să trimită după mine dacă vrea să stăm de vorbă. Spune-i să nu îşi facă griji în privinţa orei; voi veni.

— Da, domnule.

A urmat o tăcere atât de lungă, încât am început să cred că plecase.

— Ăăă, mulţumesc, a zis el în cele din urmă. Noapte bună.

— Noapte bună, Înălţimea Voastră.

M-am mai ascuns câteva secunde, ca să mă asigur că plecase. Când am ieşit, Lucy încă mai stătea lângă uşă. M-am uitat la toate slujnicele mele, citindu-le întrebarea în ochi.

— În seara asta cred că vreau să fiu singură, am spus nehotărâtă. De fapt, cred că sunt gata să mă odihnesc. Dacă îmi luaţi voi tava cu cina, eu mă voi pregăti de culcare.

— Doriţi ca una dintre noi să rămână? a întrebat Mary. În cazul în care hotărâţi să trimiteţi după prinţ?

Am văzut speranţa în ochii lor, dar a trebuit să le dezamăgesc.

— Nu, am nevoie doar de puţină odihnă. Îl voi vedea pe Maxon dimineaţă.

Era ciudat să mă cuibăresc în pat conştientă că între mine şi Maxon rămăsese ceva nerezolvat, dar nu ştiam cum să îi vorbesc acum. Nu avea sens. Trecuserăm deja prin atâtea împreună, încercaserăm de atât de multe ori să facem această relaţie să devină reală; dar era clar că dacă asta urma să se întâmple, nu avea să fie prea curând.

*

Am fost trezită brutal, înainte de ivirea zorilor. Lumina din hol mi-a inundat camera, iar eu m-am frecat la ochi în clipa în care a intrat un paznic.

— Lady America, vă rog, treziţi-vă, a spus el.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat, căscând.

— E o urgenţă. Vrem să coborâţi la parter.

Brusc, sângele mi-a îngheţat în vene. Ai mei erau morţi; ştiam. Trimiseserăm paznici; îi avertizaserăm pe cei de acasă că aşa ceva era posibil, dar rebelii erau prea de tot. Acelaşi lucru i se întâmplase şi lui Natalie. După ce rebelii i-au omorât sora mai mică, a părăsit Alegerea, căci rămăsese unicul copil. Niciuna dintre familiile noastre nu mai era în siguranţă.

Am aruncat într-o parte aşternuturile şi mi-am pus halatul şi papucii de casă. Am alergat pe hol şi pe scări cât de repede am putut, cât pe ce să alunec de două ori pe trepte.

Când am ajuns la parter, Maxon, care era acolo, vorbea aprins cu un gardian. Am alergat spre el, uitând tot ce se întâmplase în ultimele două zile.

— Sunt bine? am întrebat, încercând să nu plâng. Cât de rău e?

— Poftim? a întrebat el şi m-a îmbrăţişat pe neaşteptate.

— Părinţii mei, fraţii şi surorile mele. Sunt în regulă?

Maxon s-a îndepărtat rapid de mine şi m-a privit în ochi.

— Sunt bine, America. Îmi pare rău; ar fi trebuit să-mi dau seama că la asta te-ai fi gândit prima dată.

M-am simţit atât de uşurată, încât aproape că am început să plâng.

Maxon a părut uşor confuz când a continuat:

— Există rebeli în palat.

— Ce? am ţipat. De ce nu ne ascundem?

— Nu au venit să ne atace.

— Atunci, *de ce* sunt aici?

El a oftat.

— Sunt doar doi rebeli din tabăra de Nord. Nu sunt înarmaţi şi cer anume să discute cu mine… şi cu tine.

— De ce cu mine?

— Nu ştiu; dar am de gând să le vorbesc, aşa că m-am gândit să-ţi ofer şi ţie ocazia să o faci.

M-am privit şi mi-am trecut mâna peste păr.

— Sunt în cămaşă de noapte.

El a zâmbit.

— Ştiu, dar e o chestiune foarte neprotocolară. E în regulă.

— Tu *vrei* să vorbesc cu ei?

— Asta depinde doar de tine, dar sunt curios să aflu de ce vor să vorbească cu tine în mod

deosebit. Nu cred că-mi vor spune dacă nu vei fi acolo.

Am dat din cap şi m-am gândit la asta. Nu eram sigură că voiam să vorbesc cu rebelii. Înarmaţi sau nu, probabil că erau mult mai periculoşi decât aş fi putut fi eu vreodată. Dar, dacă Maxon credea că eram în stare să o fac, poate că trebuia…

— Bine, am spus eu, adunându-mă. Bine.

— America, nu vei păţi nimic. Îţi promit. Încă ţinându-mă de mână, mi-a strâns uşor degetele. S-a întors către paznic: Ia-o înainte. Să-ţi ţii arma pregătită, pentru orice eventualitate.

— Desigur, Înălţimea Voastră, a răspuns el şi ne-a escortat după colţ, în Sala Mare, unde doi oameni stăteau în picioare, înconjuraţi de mai mulţi paznici.

În doar câteva secunde, l-am zărit pe Aspen în mulţime.

— Ai putea să-ţi potoleşti câinii? a întrebat unul dintre rebeli.

Era înalt, slab şi blond. Ghetele îi erau murdare de noroi, iar ţinuta lui semăna cu una pe care ar fi purtat-o un Şapte: o pereche de pantaloni groşi, strâmtaţi ca să-i vină ficşi pe picior, şi o cămaşă peticită, pe sub o jachetă de piele uzată. La gât îi atârna o busolă ruginită, pe un lanţ lung, care se mişca odată cu el. Părea dur fără a fi înspăimântător, lucru la care nu mă aşteptasem.

Şi mai neaşteptat era faptul că însoţitorul lui era o fată. Şi ea purta ghete; dar, ca şi când încerca să fie, în acelaşi timp, inventivă şi la modă, purta colanţi şi o fustă din acelaşi material ca al pantalonilor bărbatului. În ciuda faptului că era înconjurată de paznici, îşi ţinea şoldul în lateral, încrezătoare. Chiar dacă nu i-aş fi recunoscut chipul, mi-aş fi amintit de jacheta ei. Tăiată foarte scurt şi din denim, acoperită de ceea ce păreau zeci de flori brodate.

Asigurându-se că îmi aduceam aminte cine era, a făcut o mică reverenţă în faţa mea. Am scos un

sunet care se situa undeva între un râset şi un icnet.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Maxon.

— Mai târziu, am şoptit.

Derutat, dar calm, m-a strâns încurajator şi s-a concentrat din nou asupra oaspeţilor noştri.

— Am venit să-ţi vorbim paşnic, a spus bărbatul. Nu suntem înarmaţi, iar paznicii tăi ne-au controlat. Ştiu că nu s-ar cădea să cerem să vorbim între patru ochi, dar nimeni nu ar trebui să audă lucrurile pe care vrem să le discutăm cu tine.

— Şi America? a întrebat Maxon.

— Vrem să vorbim şi cu ea.

— Cu ce scop?

— Repet, a spus tânărul, aproape îngâmfat, oamenii ăştia nu trebuie să ne audă.

Jucăuş, a arătat cu braţul către cei din încăpere.

— Dacă tu crezi că îi puteţi face rău…

— Ştiu că eşti sceptic în privinţa noastră, şi pe bună dreptate, dar nu avem niciun motiv să vă facem rău niciunuia dintre voi. Vrem să vorbim.

Maxon s-a gândit preţ de un minut.

— Tu, a spus el şi s-a uitat la unul dintre paznici, trage o masă şi patru scaune. Apoi, vă rog pe toţi să le faceţi loc oaspeţilor noştri.

Paznicii s-au supus şi am tăcut cu toţii vreme de câteva minute stânjenitoare. În clipa în care, în cele din urmă, masa a fost dată jos din stiva din colţ, împreună cu două scaune de fiecare parte, Maxon i-a făcut semn perechii să ni se alăture acolo.

În timp ce mergeam spre masă, paznicii s-au retras, formând în tăcere un perimetru în jurul camerei şi aţintindu-şi privirile asupra celor doi rebeli, de parcă ar fi fost pregătiţi să tragă în orice secundă.

Când am ajuns în dreptul mesei, bărbatul a întins mâna.

— Nu crezi că ar trebui să ne prezentăm?

Maxon l-a privit precaut, dar apoi a consimţit.

— Maxon Schreave, suveranul tău.

Tânărul a chicotit.
— Sunt onorat, domnule.
— Şi tu eşti?
— Domnul August Illéa, la dispoziţia voastră.

Capitolul 6

Eu şi Maxon ne-am uitat unul la celălalt, apoi ne-am îndreptat din nou privirea asupra rebelilor.

— M-ai auzit bine. Sunt un Illéa. Şi asta prin naştere. Iar ea va fi prin căsătorie, mai devreme sau mai târziu, a spus August, dând din cap în direcţia fetei.

— Georgia Whitaker, a zis ea. Şi, desigur, ştim totul despre tine, America.

Mi-a zâmbit din nou, iar eu i-am zâmbit la rândul meu. Nu eram sigură că aveam încredere în ea, dar, cu siguranţă, nu o uram.

— Aşadar, tatăl meu avea dreptate.

Maxon a oftat. M-am uitat la el, confuză. Maxon ştia că mai existau descendenţi direcţi ai lui Gregory Illéa în ţară?

— Mi-a zis că, într-o zi, vei veni după coroană.

— Nu-ţi vreau coroana, l-a asigurat August.

— Bine, pentru că am de gând să conduc această ţară, i-a răspuns Maxon. Am fost crescut pentru asta, iar dacă tu crezi că poţi să vii aici şi să pretinzi că eşti stră-strănepotul lui Gregory…

— Nu-ţi vreau coroana, Maxon! Distrugerea monarhiei e mai mult dorinţa rebelilor din Sud. Noi avem alte scopuri.

August s-a aşezat la masă şi s-a rezemat de spătarul scaunului. Apoi, ca şi când noi am fi intrat în casa lui, şi-a fluturat mâna, invitându-ne să luăm loc.

Eu şi Maxon ne-am privit din nou şi ne-am aşezat, urmaţi repede de Georgia. August ne-a privit o vreme, fie analizându-ne, fie încercând să hotărască de unde să înceapă.

Poate ca să ne amintească cine era şeful, Maxon a spart gheaţa.

— Vreţi ceai sau cafea?

Georgia s-a înveselit.

— Cafea?

Fără să vrea, Maxon a zâmbit la entuziasmul ei şi s-a întors în spate, ca să-i atragă atenţia unui paznic.

— Vrei să trimiţi una dintre slujnice să aducă nişte cafea, te rog? Şi, pentru numele lui Dumnezeu, să te asiguri că e tare. Apoi şi-a îndreptat din nou atenţia spre August. Nu pot să-mi imaginez ce vrei de la mine, i-a spus. Se pare că ţi-ai propus să vii când toţi cei din palat dorm şi presupun că ai vrea ca vizita asta să rămână pe cât se poate de secretă. Spune ce ai de zis. Nu pot să-ţi promit că-ţi voi da ce doreşti, dar te voi asculta.

August a dat aprobator din cap şi s-a aplecat în faţă.

— De zeci de ani căutăm jurnalele lui Gregory. Ştim că au existat acum mult timp şi, recent, o sursă pe care n-o pot dezvălui ne-a confirmat acest lucru. August s-a întors către mine: Şi, ca să ştii, nu prezentarea ta din cadrul *Actualităţilor* a scos asta la iveală.

Am oftat uşurată. În clipa în care a menţionat jurnalele, am început să mă blestem în minte şi să mă pregătesc pentru mai târziu, când Maxon avea să adauge asta pe lista lucrurilor prosteşti pe care le făcusem.

— Nu ne-am dorit niciodată să înlăturăm monarhia, i-a spus el lui Maxon. Chiar dacă s-a instalat într-o manieră foarte coruptă, nu ne deranjează să avem un lider suveran, mai ales dacă acel lider eşti tu.

Maxon era calm, dar îi simţeam mândria.

— Mulţumesc.

— Noi vrem alte lucruri, anumite libertăţi. Ne dorim oficiali desemnaţi şi ne dorim să nu mai existe caste.

August a spus toate acestea ca şi când ar fi fost uşor de făcut. Dacă-mi văzuse prezentarea scoasă din *Actualităţi,* trebuia să ştie mai bine.

— Te porţi de parcă aş fi deja rege, i-a răspuns Maxon, frustrat. Chiar dacă ar fi posibil, nu pot să-ţi ofer, pur şi simplu, ceea ce-mi ceri.

— Dar eşti deschis la idee?

Maxon şi-a ridicat mâinile, şi le-a pus pe masă şi s-a aplecat înainte.

— În acest moment, este irelevant la ce sunt deschis. Nu sunt rege.

August a oftat şi s-a uitat la Georgia. Păreau să comunice fără cuvinte, iar intimitatea lor mă impresiona. Iată-i aici, într-o situaţie foarte tensionată – una în care se implicaseră presupunând că nu aveau cum să o depăşească –, iar sentimentele pe care le aveau unul faţă de celălalt erau atât de vizibile.

— Că tot veni vorba despre regi, a adăugat Maxon, explică-i tu Americăi cine eşti. Sunt sigur că te-ai descurca mai bine ca mine.

Ştiam că asta era o metodă prin care Maxon trăgea de timp, ca să se gândească la o modalitate de a prelua controlul asupra situaţiei, dar nu mă deranja. Eram foarte nerăbdătoare să înţeleg.

August a zâmbit fără să fie amuzat.

— Asta chiar *este* o poveste interesantă, ne-a asigurat el, entuziasmul din vocea lui făcând aluzie la cât de incitantă urma să fie istorisirea sa. După cum ştiţi, Gregory a avut trei copii: Katherine, Spencer şi Damon. Katherine s-a căsătorit cu un prinţ, Spencer a murit, iar Damon a fost cel care a moştenit tronul. Atunci când Justin, fiul lui Damon, a murit, vărul său Porter Schreave a devenit prinţ, căsătorindu-se cu tânăra văduvă a lui Justin, care câştigase Alegerea cu doar trei ani înainte. Acum, Schreave e familia regală. Nu ar trebui să mai existe membri Illéa. Dar noi existăm.

— Noi? a întrebat Maxon pe un ton calculat, ca şi când s-ar fi aşteptat să audă nişte cifre.

August nu a făcut decât să încuviinţeze din cap. Zgomotul unor tocuri a anunţat că slujnica venea. Maxon şi-a pus un deget pe buze, ca şi cum August ar fi îndrăznit să spună mai multe în prezenţa acesteia. Slujnica a lăsat tava jos şi ne-a turnat cafea tuturor. Georgia şi-a luat imediat cana, aşteptând să fie umplută. Mie nu-mi prea plăcea cafeaua – era prea amară pentru gustul meu –, dar ştiam că avea să mă ajute să mă trezesc, aşa că mi-am făcut curaj să beau.

Înainte să apuc să iau o înghiţitură, Maxon a împins uşor zaharniţa spre mine. De parcă ar fi ştiut.

— Ce spuneai? i-a dat ghes Maxon, care nu şi-a pus zahăr în cafea.

— Spencer nu a murit, a spus hotărât August. Ştia ce a făcut tatăl său ca să preia conducerea ţării, ştia că sora lui mai mare fusese practic vândută pentru a se căsători cu un bărbat pe care îl ura, şi ştia că asta se aştepta şi din partea lui. Nu a putut să o facă, aşa că a fugit.

— Unde a plecat? am întrebat, vorbind pentru prima dată.

— S-a ascuns la rude şi prieteni şi, până la urmă, a înfiinţat o tabără în Nord, împreună cu nişte oameni care gândeau la fel ca el. Acolo e mai frig, atmosfera e mai umedă şi e atât de greu de navigat, încât nimeni nu încearcă. În cea mai mare parte a timpului, acolo ne ducem traiul liniştiţi.

Un pic şocată, Georgia l-a înghiontit.

August şi-a venit în fire.

— Presupun că acum ţi-am indicat cum să ne invadezi chiar tu. Vreau să-ţi reamintesc faptul că noi n-am ucis niciodată niciun ofiţer sau vreun alt membru din personalul tău şi că evităm, cu orice preţ, să-i rănim. Tot ce ne-am dorit vreodată a fost să desfiinţăm castele. Ca să facem asta, aveam nevoie de o dovadă care să confirme că Gregory a fost bărbatul despre care ni s-a spus întotdeauna. Acum o avem, iar America a făcut destule aluzii în

privinţa acesteia, încât simţim că, dacă vrem, putem să o exploatăm. Totuşi, nu o facem. Nu dacă nu suntem nevoiţi.

Maxon a luat o înghiţitură mare de cafea şi şi-a lăsat cana pe masă.

— Sincer, nu ştiu ce ar trebui să fac cu aceste informaţii. Eşti un descendent direct de-al lui Gregory Illéa, dar nu vrei coroana. Ai venit după lucruri pe care doar regele ţi le poate oferi, dar ai cerut să fii primit în audienţă de mine şi de una dintre fetele din Elită. Tatăl meu nici măcar nu este aici.

— Ştim, a replicat August. Am ales intenţionat acest moment.

Maxon a pufnit.

— Dacă nu vrei coroana, ci doar lucruri pe care eu nu ţi le pot oferi, de ce ai venit?

August şi Georgia s-au uitat unul la celălalt, probabil pregătindu-se pentru cea mai importantă cerere.

— Am venit să-ţi cerem toate lucrurile astea pentru că ştim că eşti un om înţelept. Te-am urmărit toată viaţa, şi o vedem în ochii tăi. O văd şi acum.

Am studiat reacţia lui Maxon la aceste cuvinte, dar am încercat să fiu discretă.

— Nici ţie nu îţi plac castele. Nu-ţi place felul în care tatăl tău conduce ţara asta. Nu vrei să lupţi în războaie despre care ştii că sunt doar o modalitate de distragere a atenţiei. Mai mult decât orice, cât trăieşti, îţi doreşti să fie pace. Presupunem că, odată ce vei deveni rege, situaţia s-ar putea schimba cu adevărat. Şi aşteptăm asta de mult timp. Suntem pregătiţi să aşteptăm şi mai mult. Rebelii din Nord sunt dispuşi să îşi dea cuvântul că nu vor mai ataca niciodată palatul şi că vom face tot posibilul să-i oprim sau să-i încetinim pe rebelii din Sud. Vedem atât de multe lucruri pe care tu, din spatele acestor ziduri, nu le poţi vedea. Ţi-am jura credinţă, fără nicio îndoială, dacă ai

vrea să ne dai un semn că eşti dispus să conlucrezi cu noi pentru un viitor care, în cele din urmă, le-ar oferi oamenilor din Illéa o şansă de a-şi trăi viaţa.

Maxon nu părea să ştie ce să spună, aşa că am vorbit eu.

— Şi, până la urmă, ce vor rebelii din Sud? Doar să ne omoare pe toţi?

August şi-a mişcat capul într-un fel care nici nu infirma, nici nu confirma nimic.

— Asta face parte din planul lor, desigur, dar numai ca să nu mai existe cine să lupte împotriva lor. Prea multă populaţie este asuprită, iar celula asta tot mai mare i-a condus la ideea că ei înşişi ar putea să conducă ţara. America, tu eşti o Cinci; ştiu că ai văzut destui oameni care urăsc monarhia.

Maxon m-a privit discret. Eu am încuviinţat scurt din cap.

— Bineînţeles c-ai văzut. Pentru că, odată ce-ajungi jos, singura ta opţiune este să-i învinuieşti pe cei din vârf. În cazul ăsta, au un motiv bun – la urma urmei, un Unu i-a condamnat la viaţa pe care o duc, fără vreo speranţă reală de a şi-o îmbunătăţi. Cei care îi conduc pe rebelii din Sud şi-au convins discipolii că singura cale de-a lua înapoi ceea ce cred că le aparţine este să ia de la monarhie. Dar au fost oameni care au părăsit tabăra rebelilor sudişti şi care ni s-au alăturat. Ştiu sigur că, de îndată ce sudiştii vor prelua controlul, nu vor vrea să împartă bogăţia. Când s-a întâmplat aşa ceva în istorie? Planul lor este să distrugă tot ce are Illéa, să preia controlul, să facă o grămadă de promisiuni şi să-i lase pe toţi în aceeaşi situaţie în care se află acum. Sunt sigur că, pentru majoritatea oamenilor, lucrurile se vor înrăutăţi. Cei din Şase şi din Şapte nu vor ajunge într-o castă superioară, cu excepţia câtorva aleşi, pe care rebelii îi vor manipula de dragul spectacolului. Cei din Doi şi din Trei nu vor mai rămâne cu nimic. Câţiva oameni se vor simţi răzbunaţi, dar asta nu va rezolva nimic. Dacă nu există staruri pop care să cânte acele melodii care-

ţi amorţesc mintea, atunci nu vor exista nici muzicieni care să-i acompanieze din cabinele din spate, nici funcţionari care să alerge încolo şi-ncoace cu casetele, nici proprietari de magazine care să vândă muzica. Eliminarea unei persoane din vârf distruge mii din partea de jos.

Pentru o clipă, s-a lăsat tăcerea, iar August a părut frământat de griji. Apoi a continuat:

— Istoria cu Gregory se va repeta, doar că mai rău. Sudiştii sunt pregătiţi să fie mult mai ucigaşi decât ai putea fi tu vreodată, iar şansele ca ţara să-şi revină sunt slabe. Va fi aceeaşi veche asuprire, sub un nume nou-nouţ… iar poporul tău va avea de suferit cum nu a mai suferit niciodată.

S-a uitat în ochii lui Maxon. Părea să existe un soi de înţelegere între ei doi, probabil pentru că amândoi erau meniţi să conducă.

— Nu avem nevoie decât de un semn, iar noi vom face tot ce vom putea să te ajutăm să schimbi lucrurile, în mod paşnic şi corect. Poporul tău merită o şansă.

Maxon s-a uitat la masă. Nu puteam să-mi imaginez controversa din mintea lui.

— Ce fel de semn? a întrebat el şovăitor. Bani?

— Nu, a răspuns August, aproape râzând. Avem mai multe fonduri decât ţi-ai putea închipui.

— Cum se poate aşa ceva?

— Din donaţii, a replicat el simplu.

Maxon a dat din cap, dar eu am fost surprinsă. Donaţiile însemnau că erau oameni – cine ştia cât de mulţi – care îi sprijineau. Cât de mare era forţa rebelă din Nord, când acei simpatizanţi erau luaţi în considerare? Câţi oameni din ţară cereau aceleaşi lucruri pentru care veniseră cei doi?

— Atunci, dacă nu este vorba despre bani, a zis Maxon în cele din urmă, ce vrei?

August şi-a înclinat capul spre mine.

— Să o alegi pe ea.

Deoarece ştiam cum avea să reacţioneze Maxon, mi-am acoperit faţa cu palmele.

A urmat un lung moment de tăcere, înainte ca Maxon să-şi piardă cumpătul.

— Nu voi permite nimănui să-mi spună cu cine pot sau nu să mă căsătoresc! Te joci cu viaţa mea!

Am privit în sus la timp ca să-l văd pe August stând în picioare, de cealaltă parte a mesei.

— Şi palatul s-a jucat ani de zile cu vieţile oamenilor. Maturizează-te, Maxon. Tu eşti prinţul. Dacă-ţi doreşti blestemata de coroană, atunci păstreaz-o. Însă acest privilegiu e însoţit de responsabilităţi.

Paznicii se îndreptau prudent spre noi, alertaţi de tonul lui Maxon şi de atitudinea agresivă a lui August. Acum cu siguranţă auzeau tot.

Maxon s-a ridicat să-l contrazică.

— Nu-mi vei alege tu soţia. Punct.

August, foarte hotărât, a făcut un pas înapoi şi şi-a încrucişat braţele.

— Bine! Noi avem o altă opţiune, dacă aceasta nu funcţionează.

— Cine?

August şi-a dat ochii peste cap.

— De parcă ţi-aş spune, având în vedere cât de calm ai reacţionat prima dată.

— Spune-mi.

— Chiar nu contează dacă-i asta sau alta. Vrem doar să ştim că vei avea un partener care va gândi la fel în ceea ce priveşte acest plan.

— Numele meu este America, nu *Asta,* am spus cu înverşunare, ridicându-mă şi privindu-l drept în ochi. Nu sunt o jucărie în mica voastră revoluţie. Tot vorbeşti despre faptul că toată lumea din Illéa va avea şansa de a-şi trăi viaţa după bunul plac. Şi cu mine cum rămâne? Cum rămâne cu viitorul meu? În planul acesta, eu nu contez?

Le-am studiat cu atenţie chipurile, în aşteptarea unui răspuns. Toţi tăceau. Am observat paznicii care ne înconjurau, pe margine.

Am coborât vocea.

— Susţin desfiinţarea castelor, dar nu poţi să te joci cu mine. Dacă eşti în căutarea unui pion, la etaj e o fată atât de îndrăgostită de el, încât ar face orice i-ai cere, dacă asta ar însemna o cerere în căsătorie până la sfârşitul zilei. Şi celelalte două… între datorie şi prestigiu, ar intra în joc. Du-te şi alege una dintre ele.

Fără să aştept să mi se dea voie, m-am întors să plec, pe cât de repede se putea într-un halat şi papuci de casă.

— America! Aşteaptă! a strigat Georgia.

Am ieşit pe uşă înainte să mă prindă din urmă.

— Stai puţin.

— Ce-i?

— Ne pare rău. Am crezut că sunteţi îndrăgostiţi. Nu ne-am dat seama că îi ceream un lucru pe care nu-l dorea. Eram siguri că va fi de acord.

— Nu înţelegeţi. S-a săturat atât de mult să fie hărţuit şi să primească ordine. Nu aveţi idee prin ce a trecut.

Am simţit că-mi venea să plâng şi am clipit, concentrându-mă asupra broderiilor de pe jacheta Georgiei.

— Ştiu mai multe decât crezi, a spus ea. Poate nu totul, dar mult. Am urmărit foarte atent Alegerea şi se pare că voi doi vă înţelegeţi foarte bine. El pare atât de fericit în preajma ta. Şi, în plus… ştim cum ţi-ai salvat slujnicele.

A durat o secundă ca să-mi dau seama ce însemna asta. Cine ne urmărea, din partea lor?

— Şi am văzut ce-ai făcut pentru Marlee. Te-am văzut luptând. Şi apoi, prezentarea ta, acum câteva zile. Georgia s-a oprit şi a început să râdă. Ai avut ceva curaj. Ne-ar prinde bine o fată curajoasă.

Am clătinat din cap.

— Nu încercam să fiu o eroină. De cele mai multe ori, nu mă simt nici pe departe curajoasă.

— Şi? Nu contează ce crezi tu despre felul tău de-a fi; contează doar ce faci. Tu, mai mult decât

celelalte, iei decizii corecte, fără să te gândeşti la ce va însemna asta pentru tine. Maxon are nişte candidate grozave aici, dar ele nu-şi vor murdări mâinile ca să îndrepte lucrurile. Nu ca tine.

— Multe le-am făcut din egoism. Marlee era importantă pentru mine, aşa cum sunt şi slujnicele mele.

Ea s-a apropiat mai mult.

— Dar acele acţiuni nu au avut urmări?

— Ba da.

— Şi probabil ştiai că aşa se va întâmpla. Ai intervenit pentru acei oameni care nu pot vorbi în nume propriu. Asta e ceva special, America.

Laudele acestea erau diferite faţă de cele pe care eram obişnuită să le primesc. Mă descurcam când tata îmi spunea că sunt o cântăreaţă frumoasă sau când Aspen îmi zicea că eram cea mai frumoasă fiinţă pe care o văzuse vreodată… dar aşa ceva? Era aproape copleşitor.

— Sincer, având în vedere unele dintre lucrurile pe care le-ai făcut, nu-mi vine să cred că regele îţi permite să rămâi. Toată chestia de la *Actualităţi*…

Georgia a scos un fluierat.

Am râs.

— Era atât de furios.

— Am fost şocată că ai reuşit să rămâi în viaţă!

— Crede-mă, am scăpat ca prin urechile acului. Şi, în majoritatea zilelor, simt că nu mai am mult până să fiu dată afară.

— Dar Maxon te place, nu-i aşa? Felul în care te apără…

Am ridicat din umeri.

— Sunt zile în care mă simt atât de încrezătoare şi altele în care nu ştiu ce să cred. Astăzi nu e o zi bună. Nici ieri nu a fost. Şi nici alaltăieri, dacă e să fiu cinstită.

A dat aprobator din cap.

— Ei bine, noi te susţinem, chiar şi aşa.

— Pe mine şi pe altcineva, am corectat-o.

— Aşa e.

Din nou, nu mi-a oferit niciun indiciu cu privire la cealaltă favorită a ei.

— Ce-a fost cu reverenţa din pădure? Ţi-ai bătut joc de mine? am întrebat.

Ea a zâmbit.

— Ştiu că, judecând după modul în care ne purtăm uneori, s-ar putea să nu pară aşa, dar nouă chiar ne pasă de familia regală. Dacă o pierdem, rebelii sudişti vor câştiga. Dacă vor prelua controlul cu adevărat… ei bine, l-ai auzit pe August. Georgia a clătinat din cap. În orice caz, eram sigură că mă uitam la viitoarea mea regină, aşa că m-am gândit că meritai măcar o reverenţă.

Logica ei era atât de stupidă, încât m-a făcut din nou să râd.

— Nu pot să-ţi spun cât de bine e să vorbesc cu o fată care nu-mi e rivală.

— Ai început să oboseşti? m-a întrebat cu o expresie înţelegătoare.

— Odată cu restrângerea grupului de fete, situaţia s-a înrăutăţit. Adică, ştiam că aşa se va întâmpla… dar se pare că nu mai încerc să fiu fata pe care ar alege-o Maxon, ci mă asigur că nu va alege alte fete. Nu ştiu dacă are sens ce spun.

Ea a dat din cap.

— Are. Dar, hei, pentru asta te-ai înscris.

Am chicotit.

— De fapt, nu m-am înscris. Într-un fel, am fost… încurajată să o fac. Nu voiam să fiu prinţesă.

— Serios?

— Serios.

A zâmbit.

— Faptul că nu-ţi doreşti coroana înseamnă că, probabil, eşti cea mai în măsură să o ai.

M-am uitat la ea lung, iar ochii ei mari m-au convins că ea chiar credea asta. Speram să o întreb mai multe, dar Maxon şi August au ieşit din Sala Mare, părând surprinzător de calmi. De la distanţă, îi urma un singur paznic.

August o privea pe Georgia de parcă suferise că nu fusese lângă ea, chiar dacă doar pentru zece minute. Poate că acesta era singurul motiv pentru care Georgia se afla astăzi aici.

— America, eşti bine? a întrebat Maxon.

— Da.

Puterea mea de a-l privi în ochi dispăruse din nou.

— Ar trebui să te pregăteşti pentru mâine, a comentat el. Paznicii au jurat să păstreze secretul şi aş aprecia dacă şi tu ai face la fel.

— Desigur.

Răceala mea părea să-l nemulţumească, dar cum altfel se presupunea că trebuia să mă port acum?

— Domnule Illéa, a fost o plăcere. Vom vorbi în curând.

Maxon i-a întins mâna. August i-a strâns-o cu blândeţe.

— Dacă ai nevoie de ceva, nu ezita să ne spui. Suntem cu adevărat de partea ta, Alteţă.

— Mulţumesc.

— Georgia, să mergem. Unii dintre paznici stau cu degetul pe trăgaci.

Ea a chicotit.

— Ne mai vedem, America.

Am dat din cap, sigură că nu aveam s-o mai văd vreodată, şi tristă din cauza asta. A trecut pe lângă Maxon şi l-a luat de mână pe August. Urmaţi de un paznic, au ieşit pe uşile deschise ale palatului, lăsându-ne pe mine şi pe Maxon singuri în foaier.

El şi-a ridicat privirea spre mine. Eu am murmurat ceva şi am arătat spre etaj, din mers.

Obiecţia lui rapidă de a mă alege nu a făcut decât să-mi amintească de durerea provocată de vorbele lui din bibliotecă, din ziua precedentă. Credeam că, după tot ce s-a întâmplat în sala de refugiu, între noi exista un fel de înţelegere. Dar se părea că totul devenise şi mai confuz decât fusese atunci când încercam să-mi dau seama cât de mult îl plăceam pe Maxon.

Nu ştiam ce însemna asta pentru noi. Sau dacă mai exista un „noi” pentru care merita să-mi fac griji.

Capitolul 7

Oricât de repede am ajuns în camera mea, Aspen s-a dovedit şi mai rapid. N-ar fi trebuit să fiu surprinsă. Aspen ştia palatul atât de bine, încât, probabil, acum asta era o nimica toată pentru el.

— Hei, am început eu, un pic nesigură de ce să spun.

M-a îmbrăţişat rapid, apoi s-a retras.

— Asta-i fata mea.

Am zâmbit.

— Da?

— I-ai pus la locul lor, Mer. Riscându-şi viaţa, Aspen şi-a trecut un deget peste obrazul meu. Chiar meriţi să fii fericită. Toţi merităm.

— Mulţumesc.

Zâmbind, şi-a coborât mâna spre brăţara pe care mi-o adusese Maxon din Noua Asie şi a tras-o deoparte, ca să o atingă pe cea făcută de mine, dintr-un nasture dăruit de el. S-a uitat cu tristeţe la mica noastră amintire.

— Vom vorbi în curând. Serios. Trebuie să lămurim multe lucruri.

Cu asta, Aspen s-a îndepărtat pe coridor. Am oftat şi mi-am cuprins capul între mâini. Presupunea că refuzul meu însemna că-l îndepărtam pe Maxon pentru totdeauna? Credea că voiam să ne reluăm relaţia?

Dar apoi, nu tocmai îl *îndepărtasem* pe Maxon?

Nu mă gândisem ieri că aveam nevoie de Aspen în viaţa mea?

Atunci, de ce părea totul groaznic?

Atmosfera din Salonul Doamnelor era întunecată. Regina Amberly îşi scria scrisorile şi, din când în când, observam că trăgea cu ochiul, ca să ne studieze pe toate patru. După ziua de ieri, evitam să facem orice ar fi presupus să interacţionăm una cu alta. Celeste avea un teanc de reviste şi stătea întinsă pe canapea. Cu o mişcare foarte chibzuită, Kriss îşi luase jurnalul şi începuse să scrie, aşezându-se, încă o dată, în apropierea reginei. Eu de ce nu mă gândisem la asta? Elise scosese un set de creioane de desenat, iar acum lucra la ceva, lângă fereastră. Eu stăteam pe un scaun imens, lângă uşă, şi citeam o carte.

Aşa, nici măcar nu trebuia să ne privim.

Am încercat să mă concentrez asupra cuvintelor din faţa mea, dar mă tot întrebam pe cine voiau ca prinţesă rebelii nordici, dacă nu mă puteau avea pe mine. Celeste era foarte populară, iar oamenii ar fi urmat-o cu uşurinţă. M-am întrebat dacă erau conştienţi de cât de manipulatoare putea să fie. Dacă ştiau lucruri despre mine, poate că ştiau şi despre ea. Oare Celeste ascundea mai multe decât ghicisem?

Kriss era dulce şi, potrivit acelui sondaj de acum ceva timp, era una dintre favoritele oamenilor. Familia ei nu era foarte importantă, dar ea era mai prinţesă decât noi. Avea acel aer. Poate că asta era marea ei calitate; nu era perfectă, dar era atât de simpatică. Erau zile în care până şi eu voiam să o urmez pe Kriss.

Cea la care mă gândeam cel mai puţin era Elise. Recunoscuse că nu-l iubea pe Maxon şi că se afla aici din obligaţie. Când a vorbit despre asta, eu chiar am crezut că se referea la obligaţia faţă de familia ei sau de rădăcinile ei din Noua Asie, nu faţă de rebelii nordici. În afară de asta, era atât de stoică şi de calmă. Nu avea nimic de rebelă.

Şi de aceea am fost brusc sigură că ea era preferata lor. Părea că se străduieşte cel mai puţin să concureze şi îşi recunoscuse făţiş indiferenţa

faţă de Maxon. Poate că nu *trebuia* să se străduiască pentru că, până la urmă, avea o armată de susţinători care să-i ofere, oricum, coroana.

— Gata, a spus regina pe neaşteptate. Veniţi aici, toate. Şi-a împins la o parte măsuţa şi s-a ridicat în clipa în care toate ne-am îndreptat agitate spre ea. Ceva nu e în regulă. Ce anume? a vrut să ştie.

Ne-am uitat una la alta, niciuna din noi nedorindu-şi să-i explice. În cele din urmă, Kriss cea prea-perfectă a vorbit.

— Înălţimea Voastră, tocmai ce ne-am dat brusc seama de cât de intensă este competiţia aceasta. Suntem un pic mai mult conştiente de relaţia fiecăreia cu prinţul şi ne este greu să ne gândim la asta şi să mai şi vrem să vorbim chiar acum.

Regina a dat din cap cu înţelegere.

— Cât de des vă gândiţi la Natalie? a întrebat.

Natalie plecase abia de-o săptămână. Eu mă gândeam la ea aproape în fiecare zi. Şi la Marlee mă gândeam tot timpul şi, din când în când, şi la alte fete.

— Întotdeauna, a spus Elise încet. Era atât de veselă.

Spunând asta, a zâmbit. Crezusem mereu că Natalie o enerva pe Elise, de vreme ce ea era atât de rezervată, iar Natalie atât de expansivă. Dar poate că a fost genul acela de prietenie în care contrariile se atrag.

— Uneori, râdea din mai nimic, a adăugat Kriss. Era contagios.

— Exact, a spus regina. Am fost şi eu în locul vostru şi ştiu cât e de dificil. Încerci să anticipezi ce trebuie să faci; încerci să anticipezi tot ce face el. Analizezi fiecare conversaţie, încerci să citeşti printre rânduri. Este obositor.

Parcă vedeam cum o povară se ridica de pe umerii noştri. Cineva ne înţelegea.

— Dar să ştiţi un lucru: în ciuda tensiunii pe care o simţiţi între voi, veţi suferi de fiecare dată

când una va pleca. Nimeni nu va înţelege vreodată această experienţă aşa cum o fac celelalte fete care au trecut prin asta, mai ales Elita. S-ar putea să vă certaţi, dar asta fac surorile. Fetele acestea, a spus ea şi ne-a arătat pe fiecare dintre noi, vor fi cele pe care le veţi suna aproape zilnic în primul an, îngrozite la gândul de a face o greşeală şi dorindu-vă să vă sprijine. Când veţi da petreceri, acestea vor fi numele pe care le veţi scrie în capul listei de invitaţi, chiar sub numele membrilor familiei voastre. Pentru că asta sunteţi acum. Nu veţi pierde niciodată aceste relaţii.

Ne-am uitat una la alta. Dacă aş fi prinţesă şi s-ar întâmpla să am nevoie de o perspectivă raţională, pe Elise aş suna-o prima dată. Dacă m-aş certa cu Maxon, Kriss mi-ar aminti de toate părţile lui bune. Şi Celeste… ei bine, nu eram atât de sigură, dar dacă cineva avea să-mi spună vreodată să fiu mai fermă în privinţa vreunui lucru, ea ar fi aceea.

— Aşadar, nu vă grăbiţi, ne-a sfătuit ea. Adaptaţi-vă situaţiei în care vă aflaţi. Şi lăsaţi totul să curgă de la sine. Nu voi îl alegeţi; el vă alege pe voi. Nu are sens să le urâţi pe celelalte pentru asta.

— Ştiţi pe care şi-o doreşte cel mai mult? a întrebat Celeste.

Şi, pentru prima dată, am auzit îngrijorarea în vocea ei.

— Nu, a mărturisit regina Amberly. Uneori, mi se pare că aş putea să ghicesc, dar nu pretind că înţeleg tot ce simte Maxon. Ştiu pe cine ar alege regele, dar nimic mai mult.

— Dumneavoastră pe cine aţi alege? am întrebat şi apoi m-am blestemat pentru că am fost atât de directă.

Ea a zâmbit cu bunătate.

— Sinceră să fiu, nu mi-am permis să mă gândesc la asta. Mi s-ar frânge inima să încep s-o iubesc pe una dintre voi ca pe o fiică, pentru ca mai apoi s-o pierd. Nu aş putea suporta.

Mi-am coborât privirea, nesigură dacă acele cuvinte au fost sau nu menite să ne aline.

— Vă spun că aş fi fericită ca oricare dintre voi să facă parte din familia mea.

Am ridicat ochii şi am urmărit cum s-a uitat la noi, pe rând.

— Deocamdată, avem de lucru, a încheiat ea.

Am rămas acolo în tăcere şi ne-am gândit la vorbele ei înţelepte. Nu-mi făcusem niciodată timp să mă uit la concurentele ultimei Alegeri, să le găsesc pozele sau să mă interesez în vreun fel de ele. Ştiam câteva nume, în mare parte pentru că femeile mai în vârstă le menţionau în conversaţii, când cântam la petreceri. Pentru mine nu a fost niciodată atât de important; aveam deja o regină şi nici când eram copilă nu mă gândisem vreodată la posibilitatea de a deveni prinţesă. Însă acum mă întrebam câte dintre femeile care o vizitau pe regină sau care veneau de Halloween erau fostele ei rivale, acum cele mai apropiate prietene ale sale.

Celeste a plecat prima, îndreptându-se către confortul canapelei. Cuvintele reginei Amberly nu păreau să însemne prea mult pentru ea. Dintr-un anumit motiv, acela a fost indiciul meu. Toate cele întâmplate în ultimele zile mi-au îngreunat iar inima, şi simţeam că nu mai avea mult până să cedeze.

Am făcut o plecăciune.

— Vă rog să mă scuzaţi, am murmurat, înainte să mă îndrept rapid spre uşă.

Nu aveam un plan. Aş fi putut să mă duc să stau un minut în baie sau să mă ascund într-unul dintre numeroasele dormitoare de la parter. Poate că aveam să mă duc în camera mea, unde aş fi plâns până n-aş mai fi putut.

Din nefericire, părea că universul complota împotriva mea. Afară, chiar lângă Salonul Doamnelor, Maxon se plimba înainte şi înapoi, părând că încearcă să afle răspunsul unei ghicitori. M-a văzut înainte să mă pot ascunde undeva.

Dintre toate lucrurile pe care voiam să le fac acum, acesta era ultimul de pe listă.

— Mă gândeam dacă să te rog să ieşi, mi-a zis.

— De ce ai nevoie? i-am răspuns scurt.

Maxon a rămas pe loc, încă adunându-şi curajul să spună ceva care, în mod evident, îl înnebunea.

— Aşadar, e o fată care mă iubeşte mai presus de orice?

Mi-am încrucişat braţele. După ultimele zile, ar fi trebuit să prevăd această schimbare de atitudine.

— Da.

— Nu două?

M-am uitat la el, aproape iritată că avea nevoie să-i explic. *Nu ştii deja ce simt?* am vrut să ţip. *Nu-ţi aminteşti de sala de refugiu?*

Dar, sincer, şi eu aveam acum nevoie de o confirmare. Ce se întâmplase de am devenit atât de nesigură, atât de repede?

Regele. Insinuările lui în legătură cu ceea ce făcuseră celelalte fete şi lauda meritelor acestora mă făceau să mă simt neînsemnată. Şi toate greşelile mele cu Maxon din săptămâna asta agravau situaţia. Singura cale prin care am fi sfârşit vreodată prin a fi împreună era Alegerea; dar se părea că, atât timp cât continua, nu aveam cum să fiu sigură de nimic.

— Mi-ai spus că nu ai încredere în mine, l-am acuzat. Alaltăieri, ţi-ai propus să mă umileşti, iar ieri, practic, mi-ai spus că sunt o ruşine. Şi, în urmă cu doar câteva ore, sugestia de a te căsători cu mine te-a înfuriat. Iartă-mă dacă acum nu mă simt atât de sigură în relaţia noastră.

— America, uiţi că nu am făcut asta niciodată, a spus cu pasiune, dar fără niciun fel de mânie. Tu ai cu cine să mă compari. Eu nici măcar nu ştiu cum să am o relaţie obişnuită, şi primesc o singură şansă. Tu ai avut cel puţin două. O să greşesc.

— Nu mă deranjează greşelile, i-am replicat. Incertitudinea mă deranjează. În cea mai mare

parte a timpului, nici nu-mi dau seama ce se întâmplă.

El a tăcut pentru un moment, iar eu mi-am dat seama că ajunseserăm la o răscruce foarte importantă. Făcuserăm aluzii la atât de multe lucruri, dar nu mai puteam continua aşa mult timp. Chiar dacă am fi ajuns împreună, clipele astea de nesiguranţă aveau să ne chinuie.

— Tot continuăm să facem asta, am şoptit, epuizată de jocul ăsta. Ne apropiem, dar apoi se întâmplă ceva şi totul se năruie, iar tu nu pari niciodată în stare să iei o hotărâre. Dacă mă vrei atât de mult pe cât ai pretins dintotdeauna, de ce nu s-a terminat toată povestea asta?

Cu toate că îl acuzasem că nu-i păsa deloc de mine, frustrarea lui s-a transformat în tristeţe.

— Pentru că în jumătate din timp eram sigur că iubeai pe altcineva, iar în cealaltă, mă îndoiam că m-ai putea iubi vreodată, a răspuns, făcându-mă să mă simt groaznic.

— Ca şi când eu nu am avut motive să mă îndoiesc? Pe Kriss o tratezi de parcă-i raiul pe pământ, iar apoi te prind cu Celeste…

— Ţi-am explicat asta.

— Da, dar tot m-a durut când v-am văzut.

— Ei bine, şi pe mine mă doare să văd cât de repede te închizi în tine. De ce faci ăsta?

— Nu ştiu, dar poate că nu ar trebui să te mai gândeşti la mine o vreme.

Tăcerea s-a lăsat abrupt.

— Ce înseamnă asta?

Am ridicat din umeri.

— Aici mai sunt trei fete. Dacă eşti atât de îngrijorat că ai o singură şansă, s-ar putea să vrei să te asiguri că nu ţi-o risipeşti cu mine.

Am plecat, furioasă pe Maxon că m-a făcut să mă simt aşa… şi furioasă pe mine că am înrăutăţit şi mai mult lucrurile.

Capitolul 8

Am urmărit cum palatul era transformat. Aproape peste noapte, pomi de Crăciun bogaţi au fost înşiruiţi de-a lungul coridoarelor de la parter, pe balustradele scărilor au fost atârnate ghirlandele, şi toate aranjamentele florale au fost schimbate pentru a îngloba ilice sau vâsc. Ciudat era că, dacă deschideam ferestrele de la camera mea, afară parcă încă era sfârşitul verii. Mă întrebam dacă palatul putea, cumva, să fabrice zăpadă. Poate dacă i-aş fi cerut lui Maxon, s-ar fi ocupat de asta.

Sau poate că nu.

Zilele au trecut. Am încercat să nu fiu supărată că Maxon făcea exact ceea ce îl rugasem, dar când distanţa dintre noi s-a mărit, mi-am regretat mândria. M-am întrebat dacă aşa trebuia să se întâmple mereu. Îmi era menit să spun ceva greşit, să fac alegerea greşită? Chiar dacă Maxon era ce-mi doream, nu aveam să mă adun niciodată suficient de mult încât relaţia să devină reală.

Toată situaţia mă obosea; era aceeaşi problemă cu care mă confruntasem de când Aspen a intrat pe uşa palatului. Şi am suferit din cauza asta; sfâşierea s-a transformat în confuzie.

În timpul după-amiezilor, obişnuiam să mă plimb prin palat. Deoarece nu aveam voie în grădini, Salonul Doamnelor, zi după zi, parcă era o închisoare.

Am observat schimbarea când mă plimbam. Ca şi când un semnal nevăzut îi pusese în mişcare pe toţi cei din palat. Paznicii se mişcau mai puţin, iar slujnicele mergeau un pic mai repede. Chiar şi eu

mă simţeam ciudat, ca şi cum nu aş mai fi fost atât de bine-venită aici ca acum câteva clipe. Înainte să-mi dau seama ce simţeam, regele a apărut de după colţ, urmat de un mic alai.

Apoi, totul a căpătat sens. În absenţa lui, palatul devenise mai primitor, iar acum, că era acasă, toţi eram supuşi din nou capriciilor sale. Nu era de mirare că rebelii nordici erau încântaţi de Maxon.

În clipa în care regele a apărut, am făcut o reverenţă. El a ridicat o mână, iar bărbaţii din spatele lui s-au oprit când s-a apropiat de mine, lăsându-ne ceva spaţiu ca să vorbim.

— Lady America. Văd că încă mai eşti aici, a spus el, zâmbetul şi cuvintele sale contrazicându-se.

— Da, Maiestate.

— Şi cum ai fost în absenţa mea?

Am zâmbit.

— Tăcută.

— Ce fată cuminte. A plecat, dar apoi şi-a amintit ceva şi s-a întors. Mi s-a adus la cunoştinţă că, dintre fetele rămase, tu eşti singura care mai primeşti bani pentru participare. Elise a renunţat la banii ei voluntar, aproape imediat după ce plăţile au fost oprite pentru Doi şi Trei.

Asta nu mă surprindea. Elise era o Patru, dar familia ei deţinea hoteluri exclusiviste. Nu prea se speteau să facă bani aşa cum o făceau negustorii din Carolina.

— Cred că asta ar trebui să se termine, a anunţat el, făcându-mă să revin cu picioarele pe pământ.

Am rămas cu gura căscată.

— Doar dacă, desigur, eşti aici pentru bani şi nu pentru că îl iubeşti pe fiul meu.

Mi-a aruncat o privire pătrunzătoare, provocându-mă să-i contest decizia.

— Aveţi dreptate, am spus şi-am urât felul în care au sunat cuvintele. Aşa este corect.

Am văzut că era dezamăgit că nu m-am împotrivit mai mult.

— Mă voi ocupa de asta imediat, a fost replica lui.

A plecat, iar eu am rămas acolo, încercând să nu mă compătimesc. Într-adevăr, era corect. Cum părea că eu eram singura care primea cecuri? În cele din urmă, oricum avea să se termine. Am oftat şi m-am îndreptat spre camera mea. Singurul lucru pe care puteam să-l fac era să le scriu alor mei şi să le spun că nu aveau să mai primească bani.

Am deschis uşa şi, pentru prima dată, slujnicele mele m-au ignorat complet. Anne, Mary şi Lucy erau în colţul din spate, aplecate deasupra unei rochii la care păreau să lucreze, sfădindu-se în legătură cu progresul lor.

— Lucy, ai spus că ai să termini tivul seara trecută, a zis Anne. Ai plecat mai devreme ca să-l faci.

— Ştiu, ştiu. Am fost distrasă. Pot să-l fac acum.

Ochii ei erau rugători. Lucy era deja un pic mai sensibilă, iar eu ştiam că felul mai dur de-a fi al Annei o afecta uneori.

— Ai fost cam distrasă în ultimele zile, a comentat Anne.

Mary a întins mâinile.

— Calmează-te. Dă-mi rochia, înainte să o strici.

— Îmi pare rău, a spus Lucy. Lasă-mă să o iau acum şi voi face tivul.

— Ce se întâmplă cu tine? a vrut Anne să ştie. Te porţi atât de ciudat.

Lucy s-a uitat la ea, cu ochii împietriţi. Oricare ar fi fost secretul ei, părea îngrozită să-l împărtăşească.

Mi-am dres vocea.

Şi-au întors capetele în direcţia mea şi, pe rând, au făcut reverenţe.

— Nu ştiu ce se întâmplă, le-am spus pe când mă îndreptam spre ele, dar sunt foarte sigură că slujnicele reginei nu se ceartă aşa. În plus, pierdem timpul, dacă avem de lucru.

Anne, încă furioasă, a arătat-o pe Lucy cu degetul.

— Dar ea…

Am redus-o la tăcere cu un mic gest al mâinii, un pic surprinsă că a avut imediat efect.

— Fără ceartă. Lucy, de ce nu iei rochia să o termini în camera de lucru, iar noi vom avea timp să ne gândim.

Lucy a luat-o fericită, atât de recunoscătoare pentru ocazia de a scăpa, încât, practic, a fugit din cameră. Bosumflată, Anne a urmărit-o cum pleca. Mary părea îngrijorată, dar, supusă, s-a întors la treabă fără să spună un cuvânt.

Mi-a luat două minute întregi să-mi dau seama că atmosfera din camera mea era prea mohorâtă ca să mă pot concentra. Am luat nişte hârtie şi un stilou şi m-am întors la parter. M-am întrebat dacă, iertând-o pe Lucy, am procedat corect. Poată că ar fi fost bine dacă le-aş fi lăsat să lămurească situaţia. Poate că intervenţia mea avea să le slăbească hotărârea de a mă ajuta. Niciodată nu le mai dădusem ordine ca acum.

M-am oprit în faţa Salonului Doamnelor. Nici acela nu părea locul potrivit. Am mers de-a lungul holului principal şi am găsit un colţişor cu o bancă. Părea plăcut acolo. Am intrat grăbită în bibliotecă, am luat o carte şi m-am întors în colţişor, unde m-am trezit practic ascunsă de planta uriaşă de lângă bancă. Fereastra mare dădea în grădină şi, pentru un minut, palatul nu mi-a mai părut atât de mic. Am urmărit păsările care zburau pe-afară şi am încercat să găsesc cea mai blândă cale de a le spune părinţilor mei că nu aveau să mai primească cecuri.

— Maxon, nu putem să mergem la o întâlnire adevărată? Undeva în afara palatului?

Am recunoscut imediat vocea lui Kriss. Hm. Poate că, până la urmă, Salonul Doamnelor nu ar fi fost atât de aglomerat.

Când el i-a răspuns, i-am auzit veselia din glas.

— Iubito, aş vrea să putem, dar chiar dacă lucrurile ar fi fost calme, ar fi dificil.

— Vreau să te văd undeva unde nu eşti prinţ, s-a smiorcăit ea drăgăstos.

— Ah, dar eu sunt prinţ peste tot.

— Ştii la ce mă refer.

— Ştiu. Sincer, îmi pare rău că nu-ţi pot oferi asta. Cred că ar fi frumos să te văd într-un loc unde nu ai face parte din Elită. Dar asta e viaţa pe care-o duc.

Vocea lui a devenit puţin tristă.

— Ai regreta? a întrebat-o. Aşa va fi, pentru tot restul vieţii tale. Pereţi frumoşi, dar tot pereţi. Mama abia dacă părăseşte palatul o dată sau de două ori pe an.

Printre frunzele dese ale plantei, i-am privit cum trec pe lângă mine, fără să ştie că sunt acolo.

— Şi dacă tu crezi că publicul este băgăreţ acum, va fi mult mai rău când vei fi singura fată pe care o vor urmări. Ştiu că sentimentele tale pentru mine sunt profunde. Simt asta în fiecare zi. Dar cum rămâne cu viaţa care vine odată cu mine? Îţi doreşti asta?

Păreau să se fi oprit undeva pe hol, deoarece vocea lui Maxon se auzea la fel de tare.

— Maxon Schreave, a început Kriss, faci să sune ca şi cum pentru mine e un sacrificiu să mă aflu aici. În fiecare zi, sunt *recunoscătoare* că sunt aleasă. Uneori, încerc să-mi imaginez cum ar fi fost dacă nu ne-am fi întâlnit niciodată… Aş prefera să te pierd acum, decât să duc o viaţă fără asta.

Vocea ei se îngroşa. Nu credeam că plângea, dar era pe-aproape.

— Vreau să ştii că te-aş dori şi fără hainele frumoase şi camerele superbe. Maxon, te-aş dori şi fără coroană. Te vreau doar pe tine.

Pentru moment, Maxon a rămas fără cuvinte, iar eu mi-am imaginat cum o ţinea aproape de el sau

cum îi ştergea lacrimile care de-acum probabil că îi alunecau pe obraji.

— Nu pot să-ţi spun ce înseamnă pentru mine să aud aşa ceva. Mi-am dorit foarte mult să mi se spună că eu sunt cel care contează, a mărturisit el calm.

— Eşti, Maxon.

A urmat un alt moment de tăcere.

— Maxon?

— Da?

— Eu… nu cred că vreau să mai aştept.

Cu toate că ştiam că aveam să regret, la auzul acelor cuvinte am lăsat în linişte hârtia şi stiloul la o parte, m-am descălţat şi am alergat spre capătul holului. Am tras cu ochiul în jur şi i-am văzut ceafa lui Maxon în clipa în care Kriss abia şi-a strecurat mâna în gulerul costumului său. Când s-au sărutat, părul i-a alunecat într-o parte şi, pentru primul ei sărut, părea că se descurca foarte bine. Mai bine decât o făcuse Maxon, asta era sigur.

M-am ascuns după colţ şi, o secundă mai târziu, am auzit-o chicotind. Maxon a oftat, pe jumătate triumfător, pe jumătate uşurat. M-am îndreptat repede spre locul meu şi m-am întors spre fereastră, pentru orice eventualitate.

— Când mai putem să facem asta? a întrebat ea încet.

— Hm. Ce zici peste exact atâta timp cât ne ia să ajungem de aici în camera ta?

Râsetul lui Kriss s-a stins odată ce au pornit din nou de-a lungul holului. Am rămas acolo nemişcată preţ de un minut, apoi mi-am luat stiloul şi hârtia, acum găsindu-mi uşor cuvintele.

Mamă şi tată,

Sunt atât de multe de făcut zilele astea, încât trebuie să fiu concisă. Într-un efort de a-mi arăta devotamentul faţă de Maxon, şi nu faţă de luxul de a face parte din Elită, am renunţat să mai fiu

plătită pentru participarea mea. Îmi dau seama că vă anunţ din scurt, dar sunt sigură că, având în vedere banii care ni s-au dat până acum, nu ne pot lipsi prea multe.

Sper că vestea asta nu vă va dezamăgi prea mult. Îmi este dor de voi şi sper că ne vom vedea din nou, în curând.

Vă iubesc pe toţi.

America

Capitolul 9

În urma a ceea ce publicul avea să perceapă ca pe o săptămână mai degrabă lipsită de evenimente, *Actualităţile* nu conţineau prea multe ştiri. După ultimele informaţii concise din partea regelui cu privire la vizita lui din Franţa, legătura i-a fost dată lui Gavril care, neprotocolar, intervieva acum Elita rămasă, în legătură cu nişte lucruri care nu păreau să conteze în acest moment al competiţiei.

Dar, pe de altă parte, ultima dată când ne puseseră întrebări despre ceva care *într-adevăr* conta, eu am sugerat desfiinţarea castelor şi aproape că am fost dată afară din concurs.

— Lady Celeste, aţi văzut camerele prinţesei? a întrebat Gavril, jovial.

Am zâmbit în sinea mea, recunoscătoare că nu mi-a adresat aceeaşi întrebare. Celeste a reuşit să-şi arate şi mai mult zâmbetul perfect şi, înainte să răspundă, şi-a dat uşor părul, jucăuş, peste umăr.

— Ei bine, Gavril, încă nu. Dar cu siguranţă sper să câştig acest privilegiu. Desigur, regele Clarkson ne-a oferit cele mai frumoase dormitoare, nu pot să-mi imaginez ceva mai bun decât ceea ce avem deja. Ăăă… paturile sunt atât de…

Când a zărit doi paznici intrând în grabă în studio, Celeste s-a bâlbâit un pic. Locurile noastre erau aranjate în aşa fel, încât i-am văzut cum au alergat spre rege, dar Kriss şi Elise stăteau cu spatele la ce se întâmpla. Amândouă au încercat să-şi întoarcă discret capetele, dar asta nu le-a ajutat cu nimic.

— Luxoase. Şi ar fi mai mult decât mi-aş putea dori…, a continuat Celeste, nu în totalitate

concentrată asupra răspunsului ei.

Dar se părea că nu trebuia să fie. Regele s-a ridicat, a venit lângă ea şi a întrerupt-o brusc.

— Doamnelor şi domnilor, îmi cer scuze pentru întrerupere, dar acest lucru este foarte urgent.

Într-o mână ţinea strâns o bucată de hârtie, iar cu cealaltă îşi netezea cravata. Vocea lui era liniştită.

— Încă de la naşterea ţării noastre, forţele rebele au fost blestemul societăţii noastre. De-a lungul anilor, mijloacele lor de a ataca palatul, ca să nu mai vorbim de omul de rând, au devenit mult mai agresive. Se pare că apelează la noi metode josnice. După cum probabil ştiţi bine, cele patru tinere domnişoare rămase în urma Alegerii reprezintă o gamă diversă de caste. Avem o Doi, o Trei, o Patru şi o Cinci. Suntem onoraţi să avem un grup atât de variat, dar acest lucru i-a stimulat pe rebeli în mod ciudat. Regele s-a uitat la noi, peste umăr, apoi a continuat: Suntem pregătiţi pentru atacurile asupra palatului, iar când rebelii atacă publicul, intervenim cât putem. Şi nu v-aş tulbura dacă aş crede că eu, ca rege al vostru, aş putea să vă apăr, dar… Rebelii atacă în funcţie de castă.

Cuvintele au plutit în aer. Într-un gest aproape prietenos, eu şi Celeste ne-am privit confuze.

— De multă vreme îşi doresc să pună capăt monarhiei. Atacurile recente asupra familiilor acestor tinere fete au arătat cât de departe sunt dispuşi să meargă, iar noi am trimis gărzi de la palat pentru a-i proteja pe cei dragi Elitei. Dar acum, asta nu mai este de ajuns. Dacă sunteţi Doi, Trei, Patru sau un Cinci – adică dacă faceţi parte din aceleaşi caste ca oricare dintre domnişoarele de faţă –, s-ar putea să fiţi atacaţi de rebeli doar din cauza acestui fapt.

Eu mi-am acoperit gura şi am auzit-o pe Celeste icnind.

— Începând de astăzi, rebelii intenţionează să-i atace pe cei din Doi şi să-şi croiască drum spre

celelalte caste, a adăugat solemn regele.

Era sinistru. Dacă nu ne puteau obliga să abandonăm Alegerea pentru familiile noastre, aveau să convingă o foarte mare parte a ţării să-şi dorească să ne elimine. Cu cât rezistam mai mult, cu atât oamenii aveau să ne urască pe *noi* pentru că le puneam *vieţile* în pericol.

— Acestea sunt, într-adevăr, veşti triste, regele meu, a spus Gavril, rupând tăcerea.

Regele a încuviinţat din cap.

— Desigur, vom căuta o soluţie. Însă avem informaţii despre opt atacuri care s-au petrecut astăzi în cinci provincii diferite, toate asupra cetăţenilor din Doi, toate soldate cu cel puţin un deces.

Mâna care îmi încremenise peste gură mi-a alunecat în dreptul inimii. Azi, din cauza noastră, muriseră oameni.

— Deocamdată, a continuat regele Clarkson, vă recomandăm să staţi aproape de casă şi să vă luaţi toate măsurile de siguranţă posibile.

— Excelent sfat, regele meu, a spus Gavril. S-a întors către noi. Domnişoarelor, doriţi să adăugaţi ceva?

Elise a clătinat din cap, pur şi simplu.

Kriss a inspirat adânc.

— Ştiu că oamenii din Doi şi din Trei sunt vizaţi, dar căminele voastre sunt mai în siguranţă decât cele ale castelor inferioare. Cred că ar fi o idee bună dacă aţi putea să găzduiţi o familie din Patru sau din Cinci, pe care o cunoaşteţi bine.

Celeste a dat aprobator din cap.

— Rămâneţi în siguranţă. Faceţi ceea ce spune regele.

Apoi s-a întors spre mine, iar eu mi-am dat seama că trebuia să spun ceva. Când am apărut la *Actualităţi* şi m-am simţit un pic pierdută, am avut tendinţa să mă uit la Maxon, de parcă el ar fi putut să-mi dea sfaturi în tăcere. Conform obiceiului, i-am căutat privirea. Însă nu i-am văzut decât părul

blond în timp ce se uita fix în jos, încruntătura-i demoralizată fiind singurul lucru evident.

Bineînţeles că îşi făcea griji pentru poporul său. Însă asta nu avea legătură doar cu protejarea cetăţenilor lui. Ştia că era posibil să plecăm.

Şi nu ar fi trebuit să o facem? Câţi oameni din Cinci puteau să-şi piardă vieţile pentru că eu stăteam pe scaunul meu, în luminile strălucitoare ale studioului din palat?

Cum puteam – eu sau oricare dintre fete – să îndurăm acea povară? Nu noi eram cele care îi omorau. Mi-am amintit tot ce ne-au spus August şi Georgia şi am ştiut că era un singur lucru pe care-l puteam face.

— Luptaţi, am spus către nimeni în mod deosebit. Apoi mi-am adus aminte unde mă aflam şi m-am întors spre cameră. Luptaţi. Rebelii sunt nişte brute. Încearcă să vă sperie, ca să faceţi ce vor ei. Şi dacă vă conformaţi? Ce fel de viitor credeţi că vă vor oferi? Aceşti oameni, aceşti tirani, nu vor înceta, brusc, să mai fie violenţi. Dacă le daţi putere, vor fi de o mie de ori mai răi. Aşa că luptaţi. Luptaţi, oricum puteţi.

Am simţit cum sângele şi adrenalina îmi pulsau prin vene, ca şi când aş fi fost pregătită să atac rebelii chiar eu. Mă săturasem. Ne terorizaseră, ne persecutaseră familiile. Dacă unul dintre acei rebeli din Sud s-ar fi aflat chiar acum în faţa mea, nu aş fi fugit.

Gavril a început din nou să vorbească, dar eu eram atât de furioasă, încât îmi auzeam pulsul în urechi. Înainte să-mi dau seama, camerele erau închise, iar luminile se stingeau.

Maxon s-a dus la tatăl său şi i-a şoptit ceva, la care regele a clătinat din cap.

Fetele s-au ridicat şi au dat să plece.

— Duceţi-vă direct în camerele voastre, a spus Maxon cu blândeţe. Cina vă va fi adusă sus, iar eu vă voi vizita pe toate, în curând.

Când am trecut pe lângă el, regele mi-a atins braţul cu un singur deget, iar eu am ştiut că acea mică atingere însemna că voia să mă opresc.

— N-a fost o mişcare foarte inteligentă, a spus el.

Am ridicat din umeri.

— Ceea ce facem noi nu funcţionează. Continuaţi aşa şi nu veţi mai avea peste cine să domniţi.

Sătul din nou de mine, şi-a fluturat mâna, lăsându-mă să plec.

Maxon a bătut uşor la uşa mea şi a intrat. Eu eram deja în cămaşa de noapte şi citeam în pat. Începusem să mă întreb dacă avea să mai vină.

— Este atât de târziu, am şoptit, cu toate că nu aveam pe cine să deranjez.

— Ştiu. A trebuit să vorbesc cu toate celelalte fete şi mi-a luat foarte mult timp. Elise era foarte agitată. Se simte extrem de vinovată. N-aş fi surprins dacă în câteva zile ar pleca.

Deşi afirmase de mai multe ori că nu-i împărtăşea sentimentele, vedeam cât de mult îl durea asta. Mi-am strâns picioarele la piept, ca să se poată aşeza.

— Cum rămâne cu Kriss şi Celeste?

— Kriss e aproape prea optimistă. E sigură că oamenii vor fi prudenţi şi că se vor apăra. Nu ştiu cum va fi posibil aşa ceva dacă nu avem cum să ne dăm seama când sau unde va avea loc următorul atac al rebelilor. Sunt peste tot în ţară. Dar ea e plină de speranţă. Ştii cum e Kriss.

— Mda.

A oftat.

— Celeste este bine. Desigur, e îngrijorată; dar, aşa cum a subliniat Kriss, în tot acest timp, probabil că oamenii din Doi vor fi cel mai în siguranţă. Şi ea este mereu atât de hotărâtă. Privind fix podeaua, Maxon a râs ca pentru sine. În mare parte, părea îngrijorată că, dacă ar rămâne, m-aş

supăra pe ea. De parcă aş putea s-o consider vinovată dacă ar alege asta, în loc să plece acasă.

Am oftat şi eu.

— Ai dreptate. Îţi doreşti o soţie pe care n-o îngrijorează faptul că oamenii ei sunt ameninţaţi?

Maxon s-a uitat la mine.

— Eşti îngrijorată. Doar că eşti prea inteligentă să îţi faci griji ca toţi ceilalţi. A clătinat din cap şi a zâmbit. Nu-mi vine să cred că le-ai spus să lupte.

Am ridicat din umeri.

— Se pare că suntem cam fricoşi.

— Ai absolută dreptate. Şi nu ştiu dacă asta îi va speria pe rebeli sau dacă îi va întărâta mai mult, dar, fără îndoială, ai schimbat regulile jocului.

Mi-am lăsat capul într-o parte.

— Nu cred că un grup de oameni care încearcă să ucidă populaţia la întâmplare se numeşte joc.

— Nu, nu! a spus el repede. Nu-mi trece prin minte niciun cuvânt destul de urât care ar putea descrie situaţia. M-am referit la Alegere.

M-am uitat lung la el.

— De bine, de rău, în seara asta, cei din public şi-au făcut o idee despre cum eşti cu adevărat. O văd pe fata care îşi trage după sine slujnicele într-un loc sigur, care îşi apără ideile în faţa regilor, dacă ea crede că are dreptate. Pun pariu că, acum, toată lumea va privi cu alţi ochi faptul că ai alergat după Marlee. Înainte, erai doar fata care a ţipat la mine când ne-am întâlnit. În seara asta, ai devenit fata care nu se teme de rebeli. Acum te vor vedea într-o altă lumină.

Am scuturat din cap.

— Nu asta încercam să fac.

— Ştiu. După cât am plănuit ca oamenii să vadă cine eşti, se pare că tu ai făcut-o, pur şi simplu, din impuls. Tipic ţie.

În privirea lui se citea uimirea, ca şi când ar fi trebuit să se aştepte la aşa ceva.

— În orice caz, a continuat el, cred că ai avut dreptate. E vremea să facem mai mult decât să ne

ascundem.

M-am uitat la cuvertura de pe pat şi am urmărit cusăturile cu degetul. Mă bucura că era de acord cu mine, dar felul în care vorbea – ca şi când ar fi fost încă una dintre micile mele ciudăţenii – mi se părea prea neprotocolar acum.

— America, am obosit să mă lupt cu tine, a spus el liniştit.

Am ridicat privirea şi i-am văzut sinceritatea în ochi când a continuat:

— Îmi place că nu suntem de acord – de fapt, e unul dintre lucrurile care-mi plac cel mai mult la tine –, dar nu mai vreau să ne certăm. Uneori, am ceva din firea tatălui meu. Chiar dacă încerc, nu dispare. Şi tu! a spus el cu un râset. Când eşti supărată, eşti o forţă!

A clătinat din cap, amintindu-şi, probabil, zecile de lucruri pe care mi le aminteam şi eu acum. Un genunchi în vintre, toată chestia cu castele, buza spartă a lui Celeste când a vorbit despre Marlee. Nu mă văzusem niciodată ca fiind temperamentală, dar se pare că eram. Am zâmbit amândoi. Într-un fel, era amuzant să mă gândesc la toate lucrurile pe care le făcusem.

— Le iau în considerare pe celelalte şi sunt corect. O parte din ceea ce simt mă nelinişteşte. Dar vreau să ştii că tot mă mai gândesc şi la tine. Cred că, până acum, ţi-ai dat seama că nu mă pot abţine.

A ridicat din umeri şi, în acea clipă, a părut atât de copil.

Am vrut să-i spun ce trebuia, să-i spun că încă îmi doream să mă ia în considerare. Dar niciun cuvânt nu-mi părea potrivit, aşa că mi-am strecurat mâna în a lui. Am rămas tăcuţi şi ne-am privit mâinile. S-a jucat cu cele două brăţări ale mele, de care părea foarte preocupat, şi, pentru o scurtă vreme, mi-a frecat dosul palmei cu degetul mare. Era frumos să avem un moment liniştit, doar noi doi.

— Ce-ar fi să ne petrecem ziua de mâine împreună? a întrebat.

Am zâmbit.

— Mi-ar face plăcere.

Capitolul 10

— Aşadar, pe scurt: mai mulţi paznici?

— Da, tată. Mult mai mulţi.

Am râs în telefon, deşi situaţia nu era deloc amuzantă. Dar tata avea un fel de-a face uşoare cele mai dificile lucruri.

— Rămânem toate. Cel puţin deocamdată. Şi chiar dacă ei spun că au început cu oamenii din Doi, să nu permiţi nimănui să fie neglijent. Avertizează familiile Turner şi Canvass să se pună la adăpost.

— Of, pisoiaş, toată lumea ştie să-şi poarte de grijă. După ce-ai spus la *Actualităţi,* părerea mea e că oamenii vor fi mai curajoşi decât ai crede.

— Sper.

M-am uitat în jos, la pantofii mei, şi mi-am amintit ceva amuzant. Acum, tocurile erau acoperite de pietre preţioase. În urmă cu cinci luni, purtam nişte pantofi ponosiţi, fără toc.

— M-ai făcut mândru, America. Uneori, lucrurile pe care le spui mă iau prin surprindere, dar nu ştiu de ce. Mereu ai fost mai puternică decât ai crezut.

Mi-a vorbit cu atâta sinceritate, încât m-am simţit umilă. Părerea lui despre mine conta mai mult decât a altora.

— Mulţumesc, tată.

— Sunt serios, acum. Nu orice prinţesă ar spune aşa ceva.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Ăăă, tată, nu sunt prinţesă.

— E o chestiune de timp, mi-a răspuns jucăuş. Şi, apropo de asta, ce mai face Maxon?

— Bine, am răspuns, jucându-mă cu rochia.

Tăcerea s-a adâncit.

— Tată, chiar îmi place de el.

— Da?

— Da.

— De ce, mai exact?

M-am gândit puţin.

— Nu sunt foarte sigură. Dar, în parte, cred că îmi place pentru că mă face să mă simt bine în pielea mea.

— Te-ai simţit vreodată altfel? a glumit tata.

— Nu, e ca şi cum… am fost mereu conştientă de casta din care fac parte. Chiar şi când am venit la palat, ideea asta m-a obsedat o vreme. Eram din Cinci sau din Trei? Voiam să fac parte din Unu? Dar, acum, nu mă mai gândesc deloc la asta. Şi cred că e datorită lui. Nu mă-nţelege greşit, o dă în bară de multe ori, am zis şi tata a chicotit. Dar, când sunt cu el, simt că sunt America. Nu reprezint o castă sau un proiect. Nici măcar nu mă gândesc la el ca fiind superior, serios. Eu sunt eu, iar el e el însuşi.

Pentru o clipă, tata a tăcut.

— Asta-i foarte bine, pisoiaş.

Era un pic ciudat să discut cu tatăl meu despre băieţi, dar credeam că el era singurul de acasă care îl vedea pe Maxon mai mult ca pe o persoană decât ca pe o celebritate; nimeni altcineva nu l-ar fi înţeles aşa cum o făcea el.

— Da. Deşi nu-i perfect, am adăugat eu în clipa în care Silvia a băgat capul pe uşă. Mereu simt că e ceva care nu merge cum trebuie.

Ea mi-a aruncat o privire plină de înţeles şi a murmurat *Micul dejun.* Am dat din cap.

— Ei bine, şi asta-i în regulă. Greşelile înseamnă că ceea ce se-ntâmplă e adevărat.

— Voi încerca să nu uit asta. Ascultă, tată, trebuie să plec. Am întârziat.

— Nu-ţi permiţi aşa ceva. Pisoiaş, ai grijă de tine şi să-i scrii surorii tale cât mai curând.

— Aşa voi face. Te iubesc, tati.

— Şi eu te iubesc.

Când fetele au ieşit după micul dejun, Maxon şi cu mine am zăbovit în sala de mese. Regina a trecut pe lângă noi, mi-a făcut cu ochiul, iar eu mi-am simţit obrajii înroşindu-se. Dar regele a venit la scurt timp după aceea, iar privirea din ochii lui a făcut să dispară orice urmă de roşeaţă.

De îndată ce am rămas singuri, Maxon a venit la mine şi şi-a împletit degetele cu ale mele.

— Te-aş întreba ce vrei să faci astăzi, dar opţiunile noastre sunt destul de limitate. Nu putem să tragem cu arcul, să mergem la vânătoare, să călărim; nu putem să facem nimic afară.

Am oftat.

— Nici măcar dacă am fi însoţiţi de o mulţime de paznici?

— Îmi pare rău, America. Mi-a zâmbit trist. Dar ce spui de un film? Putem să ne uităm la ceva cu peisaje spectaculoase.

— Nu e acelaşi lucru. L-am tras de braţ. Haide. Hai să ne distrăm cum putem mai bine.

— Aşa te vreau, a spus.

Ceva din vorbele lui chiar m-a făcut să mă simt mai bine, de parcă eram în chestia asta împreună. Trecuse ceva vreme de când nu mai simţisem asta.

Am intrat în hol şi ne-am îndreptat spre scara care ducea către teatru, când am auzit clinchetele muzicale pe fereastră. Am întors capul către sunet şi am căscat ochii de uimire.

— Plouă!

I-am dat drumul braţului lui Maxon şi mi-am lipit mâna de sticlă. Nu plouase în lunile petrecute la palat, iar eu mă întrebasem dacă avea să mai plouă vreodată. Acum că vedeam ploaia, îmi dădeam seama că îmi lipsea. Îmi lipsea schimbarea anotimpurilor, felul în care se transformau lucrurile.

— Este atât de frumos, am şoptit.

În spatele meu, Maxon mi-a cuprins talia cu un braţ.

— Doar tu puteai găsi frumuseţe în ceva despre care oamenii ar spune că le-ar strica ziua.

— Aş vrea să o pot atinge.

El a oftat.

— Ştiu că vrei, doar că nu…

M-am întors la Maxon, ca să văd de ce s-a oprit. S-a uitat în toate părţile, iar eu am făcut la fel. În afară de câţiva paznici, eram singuri.

— Haide, a spus el, apucându-mă de mână. Să sperăm că nu ne vede nimeni.

Am zâmbit, pregătită pentru orice aventură la care se gândea. Îmi plăcea când Maxon era aşa. Am urcat scările şi ne-am îndreptat spre al treilea etaj. Pentru o clipă, m-am simţit agitată, îngrijorată că avea să-mi arate ceva asemănător cu biblioteca ascunsă. Nu fusese o experienţă atât de plăcută pentru mine.

Am mers până la mijlocul etajului şi am trecut doar pe lângă un paznic, care era de serviciu. Maxon m-a tras într-un salon mare şi m-a împins la perete, lângă un şemineu imens, neaprins. A întins mâna în gura şemineului şi a găsit o încuietoare ascunsă. Apoi a deschis un panou în perete care conducea către o altă scară secretă.

— Ţine-mă, a spus când mi-a întins mâna.

M-am conformat şi l-am urmat pe scările slab luminate, până când am ajuns în dreptul unei uşi. Maxon a tras un zăvor, a deschis uşa… şi am dat peste o perdea de ploaie.

— Acoperişul? am întrebat tare, ca să acopăr zgomotul.

A dat din cap. Zidurile care înconjurau intrarea lăsau un spaţiu deschis, cam de mărimea dormitorului meu, unde să ieşim. Faptul că nu vedeam decât ziduri şi cerul nu conta. Măcar eram afară.

Încântată, am făcut un pas înainte şi am simţit apa. Picăturile care mi se adunau pe braţ şi îmi

alunecau pe rochie erau mari şi calde. Înainte de a mă împinge în ploaia torenţială, l-am auzit pe Maxon râzând o dată.

Am icnit, udă pe jumătate în doar câteva secunde. M-am întors, l-am apucat de braţ, iar el, prefăcându-se că se împotrivea, mi-a zâmbit. În timp ce ploaia ne uda leoarcă, părul îi cădea în şuviţe pe chip, iar el încă rânjea când m-a tras spre marginea zidului.

— Uite, mi-a şoptit la ureche.

M-am întors şi, pentru prima dată, am observat priveliştea. Am privit uimită oraşul care se întindea în faţa mea. Reţeaua de străzi, geometria clădirilor, multitudinea de culori – chiar dacă estompate de cenuşiul ploii –, totul îmi tăia răsuflarea.

M-am trezit simţindu-mă ataşată de toate acestea, ca şi cum mi-ar fi aparţinut într-un fel.

— America, nu vreau ca rebelii să pună mâna pe oraş, a spus el peste zgomotul ploii, ca şi când mi-ar fi citit gândurile. Nu ştiu care e numărul morţilor, dar îmi dau seama că tata nu vrea să îmi zică. Se teme că voi anula Alegerea.

— Există vreo cale să afli adevărul?

S-a gândit.

— Cred că, dacă aş putea lua legătura cu August, el ar şti cum. Aş putea să-i trimit o scrisoare, dar mă tem să scriu prea multe. Şi nu ştiu dacă aş putea să-l aduc la palat.

Am reflectat asupra acestei opţiuni.

— Dar dacă am putea ajunge noi la el?

Maxon a râs.

— Cum sugerezi să facem asta?

Am ridicat jucăuş din umeri.

— Găsesc eu o soluţie.

Tăcut, m-a ţintuit cu privirea vreme de un minut.

— E plăcut să spui lucrurile cu voce tare. Eu am întotdeauna grijă la ce zic. Simt că aici nu mă poate auzi nimeni. În afară de tine.

— Atunci, hai, spune orice.

A rânjit.

— Doar dacă spui şi tu.

— Bine, am răspuns eu, fericită să intru-n joc.

— Ei bine, ce vrei să ştii?

Mi-am dat într-o parte părul ud de pe frunte şi am început cu un lucru important, dar impersonal.

— Chiar nu ştiai de jurnale?

— Nu. Dar acum sunt informat. Tata m-a obligat să le citesc pe toate. Dacă August ar fi venit acum două săptămâni, aş fi crezut că minţea, dar nu şi acum. America, e şocant. Ce-ai citit tu e doar vârful aisbergului. Vreau să îţi povestesc, dar încă nu pot.

— Înţeleg.

M-a privit hotărât.

— Cum au aflat fetele că mi-ai dat jos cămaşa?

M-am uitat în jos, ezitând.

— Îi urmăream pe paznicii care se antrenau. Am spus că, fără cămaşă, arăţi la fel de bine ca oricare dintre ei. Mi-a scăpat.

Maxon şi-a dat capul pe spate şi a râs.

— Nu pot să mă supăr din cauza asta.

Am zâmbit.

— Ai mai adus vreodată pe cineva aici?

A părut trist.

— Pe Olivia. O singură dată.

Acum, că tot a venit vorba de asta, mi-am amintit. O sărutase aici, sus, iar ea ne povestise totul.

— Am sărutat-o pe Kriss, mi-a spus deodată, fără să mă privească. De curând. Pentru prima dată. Mi se pare corect să ştii.

Şi-a coborât privirea, iar eu am dat uşor din cap. Dacă nu i-aş fi văzut chiar eu sărutându-se, dacă aş fi aflat asta acum, probabil că aş fi fost distrusă. Şi, cu toate că ştiam deja, vorbele lui m-au durut.

— Nu-mi place să ne întâlnim aşa.

M-am foit din cauza rochiei îmbibate cu apă.

— Ştiu. Nu avem ce face.

— Asta nu înseamnă că e corect.

A râs.
— Când am avut noi vreodată parte de ceva corect?
I-am dat dreptate.
— Nu ar trebui să-ţi spun – şi dacă îi dai de înţeles că ştii, se va purta şi mai rău, sunt sigură – dar… tatăl tău mi-a spus nişte lucruri. În plus, a oprit plăţile pentru familia mea. Niciuna dintre familiile fetelor nu mai primeşte bani, aşa că presupun că a părut aiurea oricum.
— Îmi pare rău, a spus el.
A privit oraşul. Pentru un timp, felul în care cămaşa i se lipea de piept mi-a distras atenţia.
— America, nu cred că am cum să îndrept situaţia.
— Nu trebuie să o faci. Am vrut doar să ştii ce se întâmplă. Şi că mă descurc.
— Eşti prea dură pentru el. Nu te înţelege.
Şi-a întins mâna după a mea, iar eu i-am dat-o nestingherită.
Am încercat să mă gândesc la orice altceva mi-aş fi dorit să ştiu, dar, în mare parte, avea legătură cu celelalte fete şi nu voiam să-l necăjesc cu asta. Acum, eram sigură că puteam să ghicesc adevărul şi, dacă mă înşelam, nu voiam să stric momentul.
Maxon s-a uitat la încheietura mea.
— Vrei să… M-a privit, nesigur de întrebarea pe care voia să mi-o adreseze. Vrei să dansezi?
Am dat din cap că da.
— Dar nu mă pricep deloc.
— Vom dansa lent.
Maxon m-a tras lângă el, punându-şi o mână pe talia mea. Eu i-am dat o mână şi, cu cealaltă, mi-am ridicat rochia udă. Ne-am legănat, abia mişcându-ne. Mi-am lipit obrazul de pieptul lui Maxon, el şi-a sprijinit bărbia în creştetul meu şi ne-am învârtit pe muzica ploii.
Când m-a strâns un pic mai tare, am simţit că toate lucrurile rele fuseseră şterse şi că Maxon şi cu mine eram mai apropiaţi ca niciodată. Eram

prieteni care îşi dădeau seama că nu voiau să fie despărţiţi. În multe privinţe, eram firi opuse, dar în acelaşi timp semănăm foarte mult unul cu celălalt. Nu puteam să pun relaţia noastră pe seama destinului, dar părea mai importantă decât orice altceva.

Mi-am înălţat faţa spre Maxon, i-am atins obrazul cu o mână şi l-am tras spre mine, pentru un sărut. Buzele lui, ude, le-au întâlnit pe ale mele ca o adiere caldă. Am simţit cum mi-a cuprins spatele cu ambele mâini şi cum m-a ţinut lângă el ca şi cum, altfel, s-ar fi prăbuşit. În timp ce ploaia lovea acoperişul, întreaga lume tăcea. Mi se părea că nu mă săturam de el, că atingerile sau spaţiul sau timpul nu erau de ajuns.

După toate acele luni în care încercasem să îmi împac dorinţele şi speranţele, acum mi-am dat seama – în acest moment creat de Maxon doar pentru noi – că nu avea să aibă sens niciodată. Nu puteam decât să merg mai departe şi să sper că, de fiecare dată când ne-am fi îndepărtat, aveam să găsim cumva o cale de a ne regăsi.

Şi trebuia să o facem. Pentru că… pentru că…

Pe cât de mult am aşteptat acest moment, pe atât de repede s-a scurs.

Îl iubeam pe Maxon. Pentru prima dată, eram sigură de asta. Nu respingeam sentimentul, nu mă agăţam de Aspen şi de toate întrebările ipotetice care îl însoţeau. Nu cedam dovezilor de afecţiune ale lui Maxon, pregătită să-l abandonez în caz că m-ar fi dezamăgit. Pur şi simplu, acceptam sentimentul.

Îl iubeam.

Nu ştiu ce mă făcea să fiu atât de sigură, dar atunci ştiam, la fel cum eram sigură de numele meu sau de culoarea cerului sau de orice lucru scris într-o carte.

Oare simţea şi el asta?

Maxon s-a desprins de mine şi m-a privit.

— Eşti atât de drăguţă când eşti ciufulită şi udă.

Am râs nervos.

— Îţi mulţumesc. Pentru asta şi pentru ploaie şi pentru faptul că nu renunţi.

Şi-a trecut degetele peste obrazul meu, peste nas şi bărbie.

— Meriţi. Nu cred că înţelegi. Pentru mine, meriţi.

Îmi simţeam inima pe cale să explodeze şi-mi doream ca totul să se termine azi. Lumea mea căpătase un nou sens şi mi se părea că singura cale prin care puteam să rezist ameţelii pe care mi-o provoca era ca relaţia noastră să devină, în sfârşit, reală. Acum, eram sigură că aşa avea să fie. Trebuia să se întâmple. În curând.

Maxon m-a sărutat pe vârful nasului.

— Hai să mergem să ne uscăm şi să vedem un film.

— Sună bine.

Mi-am ascuns cu grijă dragostea pentru Maxon undeva în adâncul inimii, un pic înfricoşată de acest sentiment. În cele din urmă, avea să fie împărtăşită, dar, pentru moment, era secretul meu.

Am încercat să-mi storc rochia sub bolta scundă în care se afla uşa, dar în zadar. În drum spre camera mea, aveam să las o mică dâră de apă.

— Votez pentru o comedie, am spus când am coborât scările, în urma lui Maxon.

— Eu votez pentru un film de acţiune.

— Ei bine, tocmai ai spus că merit, deci cred că voi câştiga.

Maxon a râs.

— Ai punctat bine.

A chicotit din nou când a împins panoul care ne conducea înapoi în salon, doar ca să încremenească în loc o secundă mai târziu.

Am privit pe furiş peste umărul lui şi l-am văzut pe regele Clarkson, care stătea acolo, părând la fel de nervos ca întotdeauna.

— Presupun că a fost ideea ta, i-a spus lui Maxon.

— Da.

— Ai idee la ce pericol te-ai expus? a vrut el să ştie.

— Tată, nu mă aşteaptă niciun rebel pe acoperiş, a contracarat Maxon, încercând să pară raţional, dar arătând un pic ridicol în hainele-i care picurau.

— Maxon, nu-i nevoie decât de un singur glonţ bine ţintit. A lăsat cuvintele să plutească în aer. Ştii că din cauză că am trimis paznici să supravegheze casele Elitelor, nu mai suntem apăraţi ca înainte. Şi mulţi dintre cei pe care i-am trimis au dispărut fără urmă. Suntem vulnerabili. Mi-a aruncat o privire duşmănoasă, peste umărul fiului său. Şi de ce, când se întâmplă ceva zilele astea, ea e întotdeauna implicată?

Am rămas pe loc, tăcuţi, ştiind că, oricum, nu aveam ce să spunem.

— Du-te şi schimbă-ţi hainele, a ordonat regele. Avem de lucru.

— Dar eu…

O singură privire a tatălui său i-a transmis lui Maxon că planurile pe care le făcuse pentru acea zi nu mai erau valabile.

— Bine, a zis el, dându-se bătut.

Regele Clarkson l-a luat de braţ pe Maxon şi l-a împins, lăsându-mă în urmă. Peste umăr, Maxon a şoptit *îmi pare rău,* iar eu i-am zâmbit uşor.

Nu mă temeam de rege. Nici de rebeli. Ştiam cât de mult însemna Maxon pentru mine şi eram sigură că, într-un fel sau altul, totul avea să se rezolve.

Capitolul 11

După ce am îndurat rânjetul tăcut al lui Mary când m-a făcut să mă retrag, m-am dus în Salonul Doamnelor, fericită că încă ploua. Acum, ploaia avea să însemne mereu ceva special pentru mine.

Dar în vreme ce Maxon şi cu mine puteam să evadăm pentru puţin timp, de îndată ce ieşeam din lumea noastră, tensiunea ultimatumului pe care rebelii îl dăduseră Elitei era incredibilă. Toate fetele erau distrase şi neliniştite.

Celeste, tăcută, îşi dădea unghiile cu ojă la o masă din apropiere, iar eu vedem cum mâna îi tremura uşor din când în când. Am urmărit-o cum şi-a reparat greşelile şi cum a încercat să continue. Elise ţinea în mâini o carte, dar se uita pe fereastră, pierdută în ploaia torenţială. Niciuna dintre noi nu prea reuşea să ducă la bun sfârşit nici cele mai neînsemnate activităţi.

— Cum crezi că-i situaţia acolo? m-a întrebat Kriss, cu mâna deasupra pernuţei pe care o broda.

— Nu ştiu, am răspuns încet. Nu mi se pare că au ameninţat degeaba că vor pune la cale ceva important.

Pe o foaie cu portative, scriam cu creionul o melodie pe care o aveam în minte. Nu mai scrisesem nimic original de aproape şase luni. Nu prea avea sens. La petreceri, oamenii preferau clasicii.

— Crezi că ne ascund numărul morţilor? s-a întrebat ea.

— Este posibil. Dacă noi plecăm, ei câştigă.

Kriss a făcut o altă cusătură.

— Eu am de gând să rămân, indiferent de situaţie.

Ceva din felul în care a spus-o m-a făcut să cred că vorbele îmi erau adresate, în mod expres. De parcă trebuia să ştiu că nu renunţa la Maxon.

— Şi eu, am promis.

În mare parte, a doua zi a fost la fel, cu toate că, până atunci, nu mai fusesem niciodată dezamăgită să văd soarele strălucind. Grija ne apăsa atât de mult, încât cu greu puteam sta liniştite. Îmi doream nespus de mult să alerg, să-mi canalizez energia spre *ceva.*

După masa de prânz, ne-am întors descumpănite în Salonul Doamnelor. Elise citea, în timp ce eu eram ocupată cu partitura mea, dar Kriss şi Celeste lipseau. Peste vreo zece minute, Kriss a intrat cu braţele pline. S-a aşezat cu hârtie de desen şi cu un set de creioane colorate.

— La ce lucrezi? am întrebat.

A ridicat din umeri.

— La orice mă ţine ocupată.

A stat multă vreme cu un creion roşu în mână, şovăind deasupra hârtiei.

— Nu ştiu ce să fac, a spus ea în cele din urmă. Ştiu că oamenii sunt în pericol, dar îl iubesc. Nu vreau să plec.

— Regele nu va lăsa pe nimeni să moară, a liniştit-o Elise.

— Dar oamenii au murit deja. Kriss nu voia să dovedească ceva, era doar îngrijorată. Trebuie să mă gândesc la altceva, a spus.

— Pun pariu că Silvia ar avea ce să ne dea de lucru, i-am oferit eu o soluţie.

Kriss a scos un chicotit.

— Nu sunt chiar atât de disperată. A atins hârtia cu vârful creionului şi a trasat o curbă lină de-a lungul paginii. Totul va fi bine. Sunt sigură de asta.

M-am frecat la ochi, uitându-mă la muzica mea. Trebuia să schimb lucrurile.

— Dau o fugă până la una dintre biblioteci. Mă întorc imediat.

Elise şi Kriss au încuviinţat amândouă din cap, concentrate la ceea ce făceau, iar eu m-am ridicat să plec.

Am mers agale pe coridor către una dintre camerele din capătul îndepărtat al etajului. Pe acele rafturi, erau câteva cărţi pe care voiam să le citesc. Uşa salonului s-a deschis în linişte, iar eu mi-am dat seama că nu eram singură. Cineva plângea.

Am căutat sursa şi am găsit-o pe Celeste, care îşi ţinea genunchii la piept, cocoţată pe un pervaz lat. M-am simţit imediat stânjenită. Celeste *nu plângea.* Până acum, nici măcar nu fusesem sigură că era în stare să o facă.

Am vrut să plec, dar, când şi-a şters ochii, m-a zărit.

— Îhh! a scâncit ea. Ce vrei?

— Nimic. Îmi pare rău. Căutam o carte.

— Ei bine, ia-o şi pleacă. Oricum obţii tot ce vrei.

Am rămas încremenită pentru o clipă, derutată de cuvintele astea. A oftat şi s-a ridicat de pe locul ei. Apucând una dintre numeroasele ei reviste, mi-a aruncat-o, iar eu am prins-o cu stângăcie.

— Convinge-te singură. Micul tău discurs de la *Actualităţi* te-a împins în vârf. Oamenii te iubesc.

Vocea ei era furioasă, acuzatoare. Ca şi când asta aş fi plănuit de la bun început.

Am întors revista şi am găsit o jumătate de pagină plină cu fotografiile celor patru fete rămase, lângă care se afla un grafic. Deasupra imaginii, un titlu elegant scris întreba *TU cine vrei să fie Regină?* Lângă chipul meu era o linie lungă, care indica faptul că treizeci şi nouă la sută dintre oameni mă susţineau. Nu era un procent la fel de ridicat pe cât mă gândeam eu că trebuia să fie pentru oricine ar fi câştigat, dar era mai mare decât al celorlalte!

Citatele din acele statistici mărgineau graficul şi spuneau că Celeste era, în mod sigur, magnifică, deşi era a treia. Elise, scria acolo, era atât de stăpână pe sine, dar şi ea era susţinută doar de opt la sută din populaţie. Lângă poza mea, erau păreri care mă făceau să vreau să plâng.

„Lady America e întocmai ca regina. E o luptătoare. Nu doar că o vrem; avem nevoie de ea!”

Am fixat cuvintele cu privirea.

— E… adevărat?

Celeste mi-a smuls revista din mână.

— Sigur că este. Aşa că dă-i bătaie, căsătoreşte-te cu el sau fă ce vrei. Fii prinţesă. Toţi vor fi încântaţi. Micuţa şi trista Cinci primeşte o coroană.

S-a îndepărtat, dar nefericirea ei îmi strica cele mai incredibile veşti pe care le primisem pe parcursul întregii Alegeri.

— Ştii, nici măcar nu înţeleg de ce contează atât de mult asta pentru tine. Vreun Doi foarte norocos se va însura oricum cu tine. Şi tu tot vei fi faimoasă după ce totul se va sfârşi, am acuzat-o.

— Faimoasă ca o fostă, America.

— Pentru numele lui Dumnezeu, eşti un model! am strigat. Ai de toate.

— Dar pentru cât timp? a ripostat. Apoi, mai liniştită: Pentru cât timp?

— Ce vrei să spui? am întrebat eu, cu o voce mai blândă. Celeste, eşti frumoasă. Eşti o Doi pentru tot restul vieţii tale.

A scuturat din cap înainte chiar să termin de vorbit.

— Crezi că eşti singura care se simte îngrădită de casta în care se află? Da, sunt model. Dar nu ştiu să cânt. Nu am calităţi de actriţă. Aşa că, atunci când faţa mea nu va mai fi destul de frumoasă, mă vor uita cu totul. Mai am la dispoziţie cinci ani poate sau, dacă sunt norocoasă, zece. M-a privit fix: Tu ai dus o viaţă retrasă. Uneori, văd că îţi lipseşte asta. Ei bine, eu mi-am

petrecut-o în lumina reflectoarelor. Poate că pentru tine e o frică prostească, dar pentru mine e reală: nu vreau să o pierd.

— De fapt, are sens.

— Da?

S-a şters sub ochi, uitându-se pe fereastră.

M-am dus lângă ea.

— Da. Dar, Celeste, măcar ţi-a plăcut vreodată de el?

Ea şi-a înclinat capul într-o parte, gândindu-se.

— Este drăguţ. Şi sărută foarte bine, a adăugat cu un zâmbet.

Am rânjit şi eu.

— Ştiu.

— Ştiu că ştii. Când am aflat cât de departe aţi ajuns, planul meu a avut de suferit serios. Credeam că-mi mânca din palmă, că-l făceam să viseze la mai mult.

— Nu aşa ajungi la inima cuiva.

— Nu aveam nevoie de inima lui, a mărturisit. Pur şi simplu, voiam ca el să mă dorească suficient de mult încât să mă păstreze. Bine, nu e iubire. Faima îmi trebuie mai mult decât iubirea.

Pentru prima dată, nu era inamica mea. Acum înţelegeam asta. Da, uneltea când venea vorba de competiţie, dar o făcea doar din disperare. Pur şi simplu simţea că trebuia să ne intimideze ca să renunţăm la ceva ce ne *doream* majoritatea dintre noi, dar de care ea simţea că *avea nevoie.*

— În primul rând, chiar ai nevoie de iubire. Toată lumea are. Şi este în regulă să îţi doreşti şi asta, odată cu faima.

Şi-a dat ochii peste cap, dar nu m-a întrerupt.

— În al doilea rând, Celeste Newsome pe care o cunosc eu nu are nevoie de un bărbat pentru a deveni celebră.

La auzul acestor vorbe, a râs zgomotos.

— Am fost un pic răutăcioasă, a spus ea, mai mult veselă decât ruşinată.

— Mi-ai rupt rochia!

— Ei bine, la momentul respectiv mi-a trebuit!

Şi, dintr-odată, totul era amuzant. Toate certurile, feţele periculoase, micile trucuri – păreau o glumă foarte lungă. Am rămas acolo un minut şi am râs de ultimele câteva luni, iar eu m-am trezit că voiam să am grijă de ea, aşa cum avusesem de Marlee.

Surprinzător, râsul ei s-a stins repede şi mi-a vorbit uitându-se în altă parte.

— America, am făcut atât de multe lucruri. Lucruri ruşinoase, oribile. În parte, le-am făcut pentru că nu am reacţionat bine la stresul la care suntem supuse, dar mai ales pentru că eram pregătită să fac orice ca să obţin coroana aia, ca să ajung la Maxon.

Am fost un pic şocată când mi-am privit mâna care se întindea să o mângâie pe umăr.

— Sincer, am început eu, nu cred că ai nevoie de Maxon ca să obţii tot ce vrei de la viaţă. Eşti hotărâtă, ai talent şi, probabil, cel mai important, *poţi* să faci asta. Jumătate din ţară ar da orice ca să aibă ce ai tu.

— Ştiu, a spus ea. Nu-i vorba că nu conştientizez cât de norocoasă sunt. Doar că îmi e greu să accept posibilitatea de… nu ştiu, de a fi neînsemnată.

— Atunci, nu o accepta.

A clătinat din cap.

— Nu am avut nicio şansă, nu-i aşa? Despre tine a fost vorba în tot acest timp.

— Nu numai despre mine, am recunoscut. Kriss. Şi ea e în vârf.

— Vrei să-i rup un picior? Aş putea s-o fac. A chicotit ca pentru sine. Glumesc, a adăugat.

— Vrei să te întorci cu mine? Zilele trec destul de greu acum, iar tu poţi să mai înveseleşti situaţia.

— Nu acum. Nu vreau ca celelalte să ştie că am plâns.

M-a privit rugătoare.

— Nu voi spune nimănui, promit.

— Mulţumesc.

A urmat o pauză tensionată, ca şi când una din noi ar fi trebuit să spună mai multe. Acest moment în care, în cele din urmă, am văzut cum era Celeste cu adevărat, mi s-a părut semnificativ. Nu eram sigură dacă aş fi putut, într-adevăr, să-i iert tot ce-mi făcuse, dar cel puţin acum înţelegeam. Nu mai aveam nimic de zis, aşa că i-am făcut cu mâna şi am plecat.

Doar după ce am închis uşa, mi-am dat seama că uitasem să iau o carte. Şi apoi m-am gândit la graficul lucios, cu faţa mea zâmbitoare, şi la numărul uriaş care o însoţea. Trebuia să mă trag de ureche la cină. Era necesar ca Maxon să ştie asta. Speram că poate dacă ar fi ştiut care era părerea oamenilor despre mine, şi-ar fi arătat un pic mai mult sentimentele.

Când am ajuns în dreptul colţului care dădea spre Salonul Doamnelor, o figură familiară mi-a adus aminte că aveam planuri şi mai mari la care să mă gândesc acum. Îi spusesem lui Maxon că urma să găsesc o cale să ajungem la August, şi eram sigură că singura noastră şansă se îndrepta acum către mine.

Aspen mergea pe coridor, părând mai mare şi mai înalt decât ultima dată când îl văzusem.

M-am uitat în jur, să verific dacă eram singuri. Pe hol, chiar în spatele lui, erau nişte paznici, dar nu ne auzeau.

— Hei, i-am spus şi i-am făcut semn să se apropie. Mi-am muşcat buza, sperând că Aspen avea să fie la fel de capabil pe cât îl credeam eu. Am nevoie de ajutorul tău.

Fără să clipească, mi-a răspuns:

— Desigur.

Capitolul 12

Aveam dreptate. Aspen memorase fiecare colţ al palatului şi ştia exact cum să ne scoată afară.

— Eşti sigură că vrei să faci asta? m-a întrebat Maxon în seara următoare, când ne îmbrăcam în camera mea.

— Trebuie să ştim ce se întâmplă. Vom fi în siguranţă, fără-ndoială, l-am asigurat.

Vorbeam prin uşa întredeschisă de la baie, în vreme ce îşi scotea costumul şi se îmbrăca în hainele din denim şi bumbac pe care le-ar fi purtat un Şase. Hainele lui Aspen aveau să-i fie un pic mari lui Maxon, dar mergeau. Din fericire, Aspen găsise un paznic mai mărunt de la care să împrumute haine pentru mine, dar chiar şi aşa a trebuit să îndoi tivul pantalonilor de câteva ori, ca să-mi văd picioarele.

— Pari să ai multă încredere în paznicul ăsta, a comentat Maxon, iar eu nu mi-am dat seama pe ce ton mi-a vorbit.

Poate că era neliniştit.

— Slujnicele mele spun că e unul dintre cei mai buni pe care îi ai. Iar atunci când au venit sudiştii, m-a dus în sala de refugiu, când toată lumea întârzia. Pare mereu gata de acţiune, chiar şi pe timp de pace. Am o presimţire bună în ceea ce-l priveşte. Ai încredere în mine.

Când a continuat să vorbească, am auzit foşnetul hainelor.

— De unde ai ştiut că putea să ne scoată din palat?

— Nu am ştiut. L-am întrebat.

— Şi el ţi-a spus, pur şi simplu? a răspuns Maxon, uimit.

— Ei bine, i-am zis că tu voiai să afli, desigur.

A scos un sunet asemănător unui oftat.

— Tot nu cred că ar trebui să vii şi tu.

— Vin, Maxon. Ai terminat?

— Da. Trebuie să mă încalţ.

Am deschis uşa şi, după ce m-a măsurat rapid din cap până-n picioare, Maxon a început să râdă.

— Îmi pare rău. Sunt obişnuit să te văd în rochii.

— Şi tu arăţi un pic altfel când nu porţi costum.

Chiar aşa era, dar într-un mod care nu era nici pe departe comic. Cu toate că hainele lui Aspen erau prea mari, Maxon arăta bine îmbrăcat în denimul vechi şi simplu. Cămaşa avea mâneci scurte, iar eu am tras cu ochiul la acele braţe puternice, pe care le văzusem doar o singură dată, în sala de refugiu.

— Pantalonii ăştia sunt mult prea grei. De ce îţi plac blugii atât de mult? m-a întrebat el, amintindu-şi de cererea mea din prima zi în care am ajuns la palat.

Am ridicat din umeri.

— Îmi plac, pur şi simplu.

Mi-a zâmbit şi a clătinat uşor din cap. S-a îndreptat spre şifonierul meu, fără să mă întrebe dacă era în regulă să-l deschidă.

— Avem nevoie de ceva ca să nu-ţi pice pantalonii, altfel vom avea parte de o seară foarte scandaloasă. Ei bine, mai scandaloasă decât este deja.

Maxon a scos o eşarfă de un roşu închis, s-a întors la mine şi a strecurat-o prin găicile pentru curea.

Nu ştiu de ce, dar gestul mi s-a părut important. Inima îmi bătea cu putere şi, preţ de un minut, m-am întrebat dacă el o auzea cum striga cât de mult îl iubeam. Dacă a auzit-o, a ignorat-o în favoarea a ceea ce făcea.

— Ascultă, a spus el, înnodând uşor eşarfa, e foarte periculos ce facem noi. Dacă se întâmplă ceva, vreau să fugi. Nici măcar să nu încerci să te întorci la palat. Găseşte o familie care să te ascundă peste noapte.

Maxon a făcut un pas înapoi şi s-a uitat în ochii mei, îngrijorat. Mi-am lăsat capul pe o parte.

— Să rog o familie să mă ascundă acum e o chestiune aproape la fel de periculoasă ca înfruntarea rebelilor. Oamenii ar putea să se supere din cauză că noi, fetele, nu părăsim competiţia.

— Dacă informaţiile din articolul pe care ţi l-a arătat Celeste sunt corecte, atunci oamenii ar putea fi mândri de tine.

Voiam să-i spun lui Maxon că nu eram de acord, dar o bătaie la uşă ne-a întrerupt. S-a dus să o deschidă, iar Aspen şi un al doilea paznic au intrat rapid în camera mea slab luminată.

— Înălţimea Voastră, a spus Aspen cu o mică plecăciune. Lady America m-a informat că aveţi nevoie să ieşiţi din palat.

Maxon a oftat adânc.

— Da. Şi am auzit că tu eşti omul care poate să mă ajute. Ofiţer… – a căutat cu privirea insigna lui Aspen – Leger.

Aspen a dat din cap.

— De fapt, nu e foarte complicat. Păstrarea secretului ar putea fi o problemă mai mare decât părăsirea palatului.

— Cum aşa?

— Păi, trebuie să presupun că există un motiv pentru care vreţi să faceţi asta noaptea, fără ştirea regelui. Dacă suntem întrebaţi în mod expres, a spus Aspen, uitându-se la celălalt paznic, nu cred că îl putem minţi.

— Iar eu nu v-aş cere să minţiţi. Sper să-i pot dezvălui asta tatălui meu destul de curând, dar, în seara asta, discreţia este absolut necesară.

— Nu ar trebui să fie o problemă. Aspen a ezitat. Nu cred că domnişoara ar trebui să vă

însoţească.

Ca şi când ar fi câştigat disputa, Maxon s-a uitat la mine cu o faţă pe care se citea *Ţi-am spus eu!*

Mi-am menţinut poziţia cât am putut.

— Nu am de gând să stau aici degeaba. Rebelii m-au mai urmărit o dată, şi nu am păţit nimic.

— Dar nu erau sudişti, a contracarat Maxon.

— Vin cu tine, am spus. Şi pierdem timpul.

— Să ne-nţelegem, nimeni nu e de acord cu tine.

— Să ne-nţelegem, nu-mi pasă.

Oftând, Maxon şi-a tras căciula tricotată.

— Aşadar, ce trebuie să facem?

— Planul este destul de simplu, a spus Aspen hotărât. De două ori pe săptămână, un camion e trimis după alimente. Uneori, cei care lucrează în bucătărie rămân fără ceea ce le trebuie pentru săptămâna în curs, deci camionul pleacă iar, să aducă ce lipseşte. De obicei, merg cei de la bucătărie, împreună cu câţiva paznici.

— Şi nimeni nu va bănui nimic? am întrebat.

Aspen a scuturat din cap.

— De obicei, aceste drumuri se fac noaptea. Dacă bucătarul spune că avem nevoie de mai multe ouă pentru micul dejun, ei bine, ar fi bine să plecăm înainte de răsăritul soarelui.

Maxon s-a repezit la pantalonii de la costum şi a scotocit prin buzunare.

— Am reuşit să-i trimit un bilet lui August. Mi-a spus că ar trebui să ne întâlnim cu el la adresa asta.

Maxon i-a dat hârtia lui Aspen, care i-a înmânat-o celuilalt paznic.

— Ştii unde este? a întrebat Aspen.

Paznicul – un tânăr negricios pe care a cărui insignă am reuşit, în cele din urmă, să citesc AVERY – a dat aprobator din cap.

— Nu e cea mai bună zonă a oraşului, dar e destul de aproape de zona de depozitare a alimentelor, încât nu ar trebui să trezim nicio suspiciune.

— În regulă, a spus Aspen. S-a uitat la mine. Strânge-ţi părul sub căciulă.

Mi-am apucat părul şi l-am răsucit în sus, în speranţa că avea să încapă sub căciula tricotată de care îmi făcuse rost Aspen. Am împins în sus ultimele şuviţe şi m-am uitat la Maxon.

— Ei bine?

S-a înecat într-un hohot de râs.

— E minunat.

I-am dat un pumn în braţ, în joacă, înainte de a mă conforma următoarelor instrucţiuni ale lui Aspen.

Am observat că îl durea să mă vadă atât de neprotocolară cu Maxon. Şi poate că era vorba de mai mult decât atât. Vreme de doi ani, ne ascunseserăm într-o căsuţă în copac, dar iată-mă acum rătăcind pe străzi, după ora de stingere, alături de bărbatul pe care rebelii sudişti voiau, mai mult decât pe oricine altcineva, să-l vadă mort.

Momentul ăsta era o lovitură dureroasă pentru tot ce fusese între noi. Şi chiar dacă nu eram îndrăgostită de Aspen, el încă mai era important pentru mine, iar eu nu voiam să-l fac să sufere.

Dar înainte ca Maxon să observe măcar, Aspen şi-a înălţat privirea.

— Urmaţi-ne.

Strecurându-se pe hol, Aspen şi ofiţerul Avery ne-au condus în jos pe scara care conducea spre imensa sală de refugiu, rezervată pentru familia regală. În loc să ne îndreptăm spre uşile mari de oţel, am traversat rapid palatul, apoi am urcat pe o altă scară în spirală. Am presupus că aveam să ajungem la etaj, dar am ieşit în bucătărie.

Valul de căldură şi mirosul dulce al pâinii care creştea m-au lovit imediat. Pentru o fracţiune de secundă, m-am simţit ca acasă. Mă aşteptam la ceva auster, profesional, ca brutăriile mari din Carolina, în capătul frumos al oraşului. Dar aici erau mese de lemn uriaşe pe care erau întinse legumele care urmau să fie pregătite. Prin câteva

locuri erau lăsate nişte bilete, care aminteau ce trebuia făcut oricui era de serviciu. Una peste alta, bucătăria părea confortabilă, în ciuda faptului că era atât de mare.

— Nu vă ridicaţi capetele, ne-a şoptit ofiţerul Avery mie şi lui Maxon.

Studiam podeaua, când Aspen a strigat:

— Delilah?

— Stai puţin, scumpule! i-a strigat cineva înapoi.

În vocea-i puternică se distingea uşoara tărăgănare a unui accent sudist, pe care-l auzeam uneori în Carolina. De după colţ s-au auzit nişte paşi greoi, dar am evitat să mă uit în sus ca să văd faţa femeii.

— Leger, drăguţule, ce mai faci?

— Bine. Tocmai am auzit că trebuie să ridicăm o livrare şi mă întrebam dacă ai o listă pentru mine.

— Livrare? Nu din câte ştiu eu.

— Ciudat. Eram sigur de asta.

— Ai putea să te duci, a spus fără vreo urmă de îngrijorare sau de suspiciune în glas. Nu vreau să ratăm ceva.

— Că bine zici. Nu întârzii prea mult, i-a răspuns Aspen.

L-am auzit cum prinde un set de chei.

— Ne vedem mai târziu, Delilah. Dacă dormi, o să pun cheile pe cârlig.

— Bine, scumpule. Să vii să mă vezi curând. A trecut prea mult timp.

— Aşa voi face.

Aspen o pornise deja, iar noi l-am urmat în tăcere. Am zâmbit în sinea mea. Femeia, Delilah, avea o voce mai gravă, matură. Dar până şi ei îi plăcea de Aspen.

Am dat colţul şi am urcat pe o rampă lată, către două uşi late. Aspen a descuiat broasca şi a deschis uşile. Un camion mare şi negru aştepta în aerul dulce al oraşului Angeles.

— Nu avem de ce să ne ţinem, dar cred că voi doi ar trebui să intraţi în spate, a spus Avery.

M-am uitat la spaţiul imens în care se transporta marfa. Cel puţin nu aveam să fim recunoscuţi.

M-am dus în spate, unde Aspen deja deschidea uşile.

— Doamna mea, a spus el şi mi-a oferit mâna, pe care i-am acceptat-o. Înălţimea Voastră, a adăugat când Maxon a trecut pe lângă el, refuzând să fie ajutat.

Înăuntru erau câteva lăzi şi nişte rafturi de-a lungul unei laturi, dar, în rest, era o cutie mare şi goală de metal. Maxon a trecut pe lângă mine, evaluând spaţiul.

— Vino aici, America, a spus el, arătându-mi colţul. Ne vom sprijini de raft.

— Vom încerca să conducem cu atenţie, a strigat Aspen.

Maxon a încuviinţat din cap. Înainte de a închide uşile, Aspen ne-a privit solemn.

În beznă, m-am împins în Maxon.

— Ţi-e frică? m-a întrebat.

— Nu.

— Nici mie.

Dar eram destul de sigură că minţeam amândoi.

Capitolul 13

Nu-mi dădeam seama cât timp călătoriserăm, dar eram foarte conştientă de fiecare mişcare făcută de camionul gigantic. Într-un efort de a nu ne pierde echilibrul, Maxon îşi rezemase spatele în raft şi-şi proptise un picior în perete, pe lângă mine, prinzându-mă ca într-o cuşcă. Dar, chiar şi aşa, tot alunecam pe podeaua de metal la fiecare curbă.

— Nu-mi place să nu ştiu unde sunt, a spus Maxon, încercând să ne ferească din nou.

— Ai mai ieşit vreodată în Angeles?

— Doar într-o maşină, a mărturisit.

— E oare ciudat că mă simt mai bine să intru în vizuina unor rebeli decât atunci când a trebuit să ţin companie femeilor din familia regală italiană?

Maxon a râs.

— E valabil doar în cazul tău.

Era greu să vorbim peste huruitul motorului şi scârţâitul roţilor, aşa că o vreme am tăcut. În întuneric, sunetele păreau mai intense. În încercarea de a mă concentra, am inhalat şi am simţit un vag miros de cafea. Nu-mi dădeam seama dacă era vreun miros rămas în camion sau dacă treceam pe lângă un magazin de pe drum. După ceea ce mi s-a părut a fi un timp foarte îndelungat, Maxon şi-a lipit buzele de urechea mea.

— Mi-aş dori să fii acasă, în siguranţă, dar mă bucur sincer că eşti aici.

Am râs pe înfundate. Mă îndoiam că putea să mă audă, dar probabil că m-a simţit; atât eram de aproape unul de celălalt.

— Totuşi, promite-mi că vei fugi, a adăugat.

Am hotărât că, în cazul în care s-ar fi întâmplat ceva foarte rău, oricum nu aveam cum să-l ajut pe Maxon.

— Îţi promit.

Am trecut peste un hârtop şi ne-am zdruncinat destul de tare, iar el m-a ţinut. Am simţit cum nasurile ni se ating în întuneric şi, pe neaşteptate, mi-am dorit să-l sărut. Cu toate că trecuseră doar trei zile de la sărutul nostru de pe acoperiş, mi se părea o eternitate. Mă ţinea aproape de el, iar eu îi simţeam răsuflarea pe piele. Avea să mă sărute; eram sigură de asta.

Maxon şi-a împins nasul în obrazul meu şi şi-a apropiat buzele de ale mele. Aşa cum, în întuneric, simţeam mirosul de cafea şi auzeam fiecare mic scârţâit, lipsa luminii mă făcea să mă concentrez asupra mirosului curat care plutea în jurul lui Maxon, să-i simt apăsarea degetelor pe gâtul meu, în sus, spre şuviţele de păr care-mi ieşeau de sub căciulă.

Cu o secundă înainte ca buzele noastre să se atingă, camionul s-a oprit brusc, iar noi am fost aruncaţi în faţă. M-am lovit cu capul de perete şi eram aproape sigură că Maxon m-a muşcat de ureche.

— Au! a exclamat el, iar eu l-am simţit îndreptându-şi poziţia în întuneric. Te-ai rănit?

— Nu. Părul şi căciula au amortizat, în mare, şocul.

Dacă nu mi-aş fi dorit atât de mult să-l sărut, aş fi râs.

De îndată ce ne-am oprit, am început să ne mişcăm încet în sens invers. După câteva secunde, camionul s-a clătinat din nou, iar motorul a fost oprit. Maxon şi-a schimbat poziţia, iar mie mi s-a părut că s-ar fi ferit ghemuindu-se, cu faţa spre uşă. Când Maxon a întins în spate o mână ca să mă protejeze, am adoptat o poziţie similară, pentru orice eventualitate.

Lumina care intra în cabină, de la felinarul stradal, era şocantă, iar eu am mijit ochii în clipa în care cineva a urcat în partea din spate a camionului.

— Am ajuns, a spus ofiţerul Avery. Staţi în spatele meu.

Maxon s-a ridicat şi mi-a întins o mână. Mi-a dat drumul ca să sară din camion, apoi s-a întins ca să mă ajute să cobor şi imediat m-a luat din nou de mână. Primul lucru pe care l-am observat a fost zidul mare de cărămidă care ne închidea pe alee şi mirosul înţepător de ceva în putrefacţie. În faţa noastră, cu o armă în mână, Aspen privea în jur cu atenţie.

El şi Avery s-au îndreptat spre intrarea din spate a clădirii, iar noi i-am urmat îndeaproape. Zidurile care ne înconjurau erau înalte şi îmi aminteau de blocurile de acasă, cu ieşirile lor de incendiu care şerpuiau pe părţile lor laterale, deşi asta nu părea o zonă locuită. Aspen a bătut la uşa murdară şi a aşteptat. Uşa s-a crăpat, cu un lănţişor menit să protejeze pe oricine s-ar fi aflat acolo. Dar, înainte ca uşa să fie închisă rapid, am văzut ochii lui August. Apoi s-a deschis larg şi August ne-a invitat înăuntru.

— Grăbiţi-vă, ne-a şoptit el.

Georgia şi un băiat mai mare se aflau în camera întunecată. Mi-am dat seama că era la fel de neliniştită ca şi noi şi nu m-am putut abţine să nu traversez grăbită camera ca s-o îmbrăţişez. Nu s-a împotrivit, iar eu am fost fericită să aflu că-mi făcusem o prietenă neaşteptată.

— Aţi fost urmăriţi? a întrebat ea.

Aspen a scuturat din cap.

— Nu. Dar ar trebui să vă grăbiţi.

Georgia m-a tras lângă o măsuţă, iar Maxon s-a aşezat lângă mine, cu August şi băiatul mai tânăr lângă el.

— Cât de rău e? a întrebat Maxon. Am senzaţia că tatăl meu îmi ascunde adevărul.

August a ridicat surprins din umeri.

— Din câte ne dăm seama, cifrele sunt mici. Sudiştii distrug în modul lor tipic, dar în ceea ce priveşte atacurile asupra celor din Doi, se pare că e vorba de mai puţin de trei sute de oameni.

Am icnit, surprinsă. Trei sute de oameni? Cum adică era un număr mic?

— America, având în vedere toate lucrurile, nu-i atât de grav, m-a liniştit Maxon, luându-mă din nou de mână.

— Are dreptate, a spus Georgia, cu un chip prietenos. Ar fi putut să fie mult mai rău.

— La asta m-aş aştepta din partea lor: să înceapă cu cei bogaţi şi să continue cu restul. Presupunem că nu va trece prea mult timp până ce o vor face, a intervenit August. Se pare că atacurile îi vizează încă doar pe cei din Doi, dar noi suntem atenţi şi vă vom alerta dacă şi când situaţia se va schimba. Avem aliaţi în fiecare provincie şi toţi încearcă să supravegheze lucrurile. Dar nu pot face mai multe fără să se expună, şi toţi ştim ce s-ar întâmpla dacă ar face asta.

Maxon a dat grav din cap. Aveau să moară, desigur.

— Ar trebui să ne dăm bătuţi? a sugerat Maxon.

M-am uitat la el, surprinsă.

— Ai încredere în noi, a spus Georgia. Nu vor fi mai paşnici dacă cedezi.

— Dar trebuie să mai putem face şi altceva, a insistat Maxon.

— Deja ai făcut ceva destul de important. Mă rog, ea a făcut-o, a spus August, arătând cu capul în direcţia mea. Din câte ne dăm seama, dacă pleacă de la câmp, fermierii îşi iau topoarele cu ei, croitoresele merg pe stradă cu foarfecele în mână, iar pe cei din Doi îi vezi că umblă cu spray-uri paralizante. Indiferent de castă, toată lumea pare că a găsit o metodă de a se înarma, pentru orice eventualitate. Oamenii nu vor să trăiască în frică şi nu o fac. Ripostează.

Îmi venea să plâng. Poate, pentru prima dată de la începutul Alegerii, făcusem ceva bine.

Mândru, Maxon mi-a strâns mâna.

— Asta e o consolare, a spus el. Totuşi, nu cred că e suficient.

Am încuviinţat din cap. Eram atât de bucuroasă că oamenii nu se predau, dar trebuia să existe o modalitate de a pune capăt situaţiei o dată pentru totdeauna.

August a oftat.

— Ne-am întrebat dacă există vreo modalitate de a-i ataca. Nu au o pregătire de luptă – se reped la oameni, pur şi simplu. Susţinătorii noştri se tem că vor fi identificaţi, dar ei sunt peste tot. Şi s-ar putea să fie cea mai bună soluţie pentru un atac-surpriză. Din multe puncte de vedere, avem deja un fel de armată, dar nu avem arme. Nu avem cum să-i înfrângem pe sudişti când majoritatea forţelor noastre luptă cu greble sau cărămizi.

— Vreţi arme?

— N-ar strica.

Maxon s-a gândit la asta.

— Voi puteţi să faceţi nişte lucruri care, pentru noi, de la palat, sunt pur şi simplu imposibile. Dar nu-mi place ideea de a-mi trimite oamenii să-i lichideze pe sălbaticii ăştia. În mod sigur, vor muri.

— Este posibil, a recunoscut August.

— În plus, mai există o mică problemă: nu pot să garantez că, în cele din urmă, nu veţi folosi împotriva mea armele pe care vi le dau.

August a pufnit.

— Nu ştiu cum să te convingem că suntem de partea ta, dar aşa este. Desfiinţarea castelor a fost tot ce ne-am dorit vreodată şi suntem pregătiţi să te sprijinim în acest scop. N-am de gând să-ţi fac rău, Maxon, şi cred că ştii asta.

El şi Maxon s-au privit lung.

— Dacă nu ai fi ştiut, n-ai fi fost aici, acum, a adăugat August.

— Înălţimea Voastră, a spus Aspen. Îmi cer scuze că vă întrerup, dar unii dintre noi vor să-i vadă plecaţi pe rebelii sudişti la fel de mult cum vă doriţi dumneavoastră. Mă ofer voluntar să antrenez pe oricine în ceva mai mult decât lupta corp la corp.

Pieptul mi s-a umflat de mândrie. Acesta era Aspen al meu, care încerca mereu să rezolve lucrurile.

Maxon a dat din cap spre el, apoi s-a întors din nou către August.

— Va trebui să mă gândesc la asta o vreme. S-ar putea să mă îngrijesc de antrenamentul vostru, dar nu aş putea să vă ofer arme. Chiar dacă aş fi sigur de intenţiile tale, nu pot să-mi imaginez ce ar face tata dacă şi-ar da seama că există o legătură între noi.

Fără să se gândească, Maxon şi-a încordat muşchii spatelui. Mi se părea că poate făcuse asta de multe ori de când îl cunoscusem, doar că nu înţelesesem de ce. Chiar şi acum, era extrem de conştient de secretul lui.

— Corect. De fapt, probabil că ar trebui să plecaţi. Îţi voi da de ştire de îndată ce vom avea mai multe informaţii, dar, pentru moment, lucrurile par bune. Ei bine, atât de bune pe cât putem spera. August i-a dat lui Maxon un bilet. Avem o linie telefonică terestră. Dacă e ceva urgent, poţi să suni la numărul ăsta. Micah se ocupă de toate astea.

August a făcut un semn către băiatul care nu scosese niciun sunet în tot acest timp. Şi-a strâns buzele ca şi când le-ar fi muşcat şi a dat uşor din cap. Ceva din poziţia lui sugera că era timid şi nerăbdător, în acelaşi timp.

— Foarte bine. Îl voi folosi cu discreţie. Maxon a băgat hârtia în buzunar. Vom lua legătura în curând.

S-a ridicat, iar eu l-am urmat, privind-o pe Georgia.

Ea a ocolit masa şi a venit lângă mine.

— Ai grijă la întoarcere. Şi să ştii că şi tu poţi să suni la numărul ăla.

— Mulţumesc.

Am îmbrăţişat-o rapid şi am ieşit împreună cu Maxon, Aspen şi ofiţerul Avery.

Înainte ca uşa să fie închisă şi zăvorâtă în urma noastră, le-am aruncat o ultimă privire prietenilor noştri ciudaţi.

— Plecaţi de lângă camion, a spus Aspen.

Deoarece nici măcar nu ajunseserăm lângă el, m-am întors să văd ce voia să spună.

Apoi, mi-am dat seama că Aspen nu vorbea cu mine. Câţiva oameni încercuiau vehiculul. Unul ţinea o cheie fixă, ca şi când ar fi vrut să încerce să fure cauciucurile. Alţi doi erau în spate, încercând să deschidă uşile metalice.

— Daţi-ne mâncarea şi vom pleca, a spus unul.

Părea mai tânăr decât ceilalţi, poate că era de-o seamă cu Aspen. Glasul îi era rece şi disperat.

La palat, nu observasem că pe partea laterală a camionului în care săream era o emblemă uriaşă a Illéei. În timp ce stăteam acolo şi mă uitam la micul grup de oameni traşi la faţă, lucrul ăsta mi s-a părut o neglijenţă incredibil de prostească. Şi, deşi Maxon şi cu mine nu purtam propriile noastre haine, asta nu prea avea să ne ajute dacă vreunul dintre ei s-ar fi apropiat prea mult. Mi-am dorit să fi avut o armă, chiar dacă nu aş fi ştiut ce să fac cu ea.

— Nu avem mâncare, a spus Aspen calm. Şi chiar dacă am fi avut, nu aţi fi fost îndreptăţiţi să o luaţi.

— Cât de bine îşi antrenează marionetele, a remarcat un alt bărbat.

Când ne-a privit amuzat, am văzut că îi lipseau câţiva dinţi.

— Ce-ai fost înainte să te transforme într-un om de paie?

— Îndepărtaţi-vă de camion, a ordonat Aspen.

— E imposibil să fi fost un Doi sau un Trei; ţi-ai fi cumpărat scăparea. Aşa că, hai, omuleţule, ce-ai fost? l-a tachinat bărbatul fără dinţi, apropiindu-se.

— Îndepărtați-vă.

Aspen a întins o mână în faţă, iar pe cealaltă şi-a coborât-o spre şold.

Bărbatul s-a oprit, clătinând din cap.

— Băiete, nu ştii cu cine te pui.

— Stai! a zis cineva. E ea. Asta-i una dintre fete.

Am întors capul către voce, dându-mă de gol.

— Puneţi mâna pe ea! a spus cel tânăr.

Înainte să pot reacţiona, Maxon m-a tras înapoi. Ca prin ceaţă, am văzut cum Aspen şi ofiţerul Avery şi-au scos armele, în timp ce forţa braţelor puternice ale lui Maxon m-a răsucit. Mă mişcăm într-o parte, poticnindu-mă în încercarea de a ţine pasul, în vreme ce Aspen şi Avery ţineau oamenii la distanţă. Curând, Maxon şi cu mine ne sprijineam de zidul de cărămidă, prinşi în capcană.

— Nu vreau să vă omor, a spus Aspen. Plecaţi. Acum!

Omul fără dinţi a chicotit cu un aer sumbru, cu mâinile ridicate în faţa lui, ca şi când nu ar fi vrut să ne facă vreun rău. Cu o mişcare atât de rapidă încât aproape că nu am văzut-o, s-a aplecat şi şi-a scos arma. Aspen a tras şi s-au auzit şi alte focuri de armă.

— Vino, America, m-a grăbit Maxon.

Unde să vin? m-am gândit eu, cu inima-mi bătându-mi îngrozită.

M-am uitat la el şi am văzut că-şi împreunase degetele într-un leagăn pentru piciorul meu. Înţelegând brusc, mi-am pus pantoful în mâinile lui, iar el m-a împins în sus, în timp ce eu mă ţineam de zid, ca să am o oarecare stabilitate. Am ajuns sus şi, când m-am târât peste coama zidului, am simţit ceva ciudat în braţ.

Am ignorat senzaţia când mi-am tras corpul peste margine, coborându-mă cât de mult posibil, înainte să-mi dau drumul pe beton. Am căzut pe o

parte, sigură că îmi rupsesem şoldul sau piciorul, dar Maxon mă instruise să fug dacă eram în pericol, aşa că am fugit.

Nu ştiu de ce am presupus că avea să fie chiar în spatele meu, dar când am ajuns în capătul străzii şi am văzut că nu e acolo, mi-am dat seama că nu era nimeni care să-l împingă peste zid. În momentul ăla, am simţit că braţul începe să-mi ardă. M-am uitat în jos şi, în lumina slabă a unui felinar, am văzut că dintr-o ruptură din mânecă ieşea ceva umed.

Fusesem împuşcată.

Fusesem împuşcată?

Erau arme şi eu eram acolo, dar situaţia nu părea reală. Cu toate acestea, nu puteam să neg durerea arzătoare care, cu fiecare secundă, se intensifica. Mi-am acoperit rana cu mâna, dar am făcut mai rău.

M-am uitat în jur. Oraşul era încremenit.

Bineînţeles că era. Trecuse cu mult de ora stingerii. Mă obişnuisem atât de tare cu palatul, încât uitasem că lumea de afară se oprea după ora unsprezece.

Dacă ar fi apărut vreun ofiţer, aş fi fost aruncată în închisoare. Cum puteam să-i explic asta regelui? *Cum ai să justifici rana făcută de un glonţ, America?*

Am început să mă mişc, rămânând în umbră. Nu ştiam unde să mă duc. Nu ştiam dacă era o idee bună să încerc să mă întorc la palat. Chiar dacă ar fi fost, nu ştiam cum să ajung acolo.

Doamne, arsura. Îmi era greu să gândesc. Am trecut pe lângă o stradă dosnică şi îngustă, dintre două blocuri cu apartamente. Asta îmi spunea că nu mă aflam în cea mai bună parte a oraşului. În general, doar cei din Şase şi Şapte trebuiau să se îngrămădească în apartamente.

Nu aveam unde să mă duc, aşa că am mers pe aleea slab luminată, ascunzându-mă în spatele unui grup de tomberoane. Noaptea era rece, dar fusese o

zi caniculară tipică pentru Angeles, iar duhoarea se ridica din coşurile de metal. Între durere şi miros, am simţit că eram pe cale să vomit.

Mi-am îndepărtat mâneca dreaptă, încercând să nu irit rana mai mult decât era necesar. De frică sau din cauza adrenalinei, mâinile îmi tremurau, iar simplul gest de a-mi îndoi braţul mă făcea să vreau să ţip. Mi-am muşcat buzele ca să nu scot niciun sunet, dar, chiar şi aşa, scâncetele mele înăbuşite s-au auzit în noapte.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat o voce slabă.

Mi-am ridicat capul, căutând-o pe cea care vorbise. Doi ochi străluceau în întunericul adânc al aleii.

— Cine e acolo? am întrebat cu o voce tremurată.

— Nu-ţi fac rău, a spus ea, târându-se afară. Şi eu am o noapte proastă.

Fata, poate de vreo cincisprezece ani, s-a strecurat din umbre şi a venit să se uite la braţul meu. Când l-a văzut, şi-a ţinut respiraţia.

— Pare foarte dureros, a spus ea compătimitor.

— Am fost împuşcată, am izbucnit, gata să plâng.

Mă ustura atât de rău.

— Împuşcată?

Am dat din cap.

M-a privit nehotărâtă, ca şi când poate că ar fi trebuit să fugă.

— Nu ştiu cine eşti sau ce ai făcut, dar cu rebelii nu te pui, ai înţeles?

— Poftim?

— Nu sunt aici de multă vreme, dar ştiu că singurii oameni care pot să facă rost de arme sunt rebelii. Orice le-ai făcut, să n-o faci din nou.

În toate dăţile în care ne atacaseră, nu mă gândisem niciodată la asta. Nimeni, în afară de ofiţeri, nu trebuia să aibă o armă. Doar un rebel putea să facă rost de una. Până şi August tocmai

spusese că nordicii erau *în general neînarmaţi.* Mă întrebam dacă în seara asta avusese o armă la el.

— Cum te cheamă? m-a întrebat fata. Ştiu că eşti fată.

— Mer, am spus eu.

— Eu sunt Paige. Se pare că nu prea te pricepi să fii o Opt. Hainele tale sunt destul de curate.

Mi-a întors braţul uşor şi s-a uitat la rana care sângera de parcă ar fi putut să mă ajute cumva, chiar dacă amândouă ştiam că nu avea cum.

— Cam aşa ceva, am răspuns nehotărâtă.

— Poţi să mori de foame aici dacă eşti singură. Ai unde să te duci?

M-am cutremurat de durere.

— Nu prea.

Ea a dat din cap.

— Eram doar tatăl meu şi cu mine. Eram o Patru. Aveam un restaurant, dar bunica mea a făcut un fel de regulă prin care, la moartea lui, tata trebuia să-i lase restaurantul mătuşii mele, nu mie. Cred că era îngrijorată că mătuşa mea nu avea să rămână cu nimic sau aşa ceva. Ei bine, mătuşa mea mă urăşte; mereu m-a urât. A primit restaurantul, dar s-a ales şi cu mine. Asta nu i-a plăcut. La două săptămâni de la moartea tatei, a început să mă bată. Trebuia să iau mâncare pe furiş, fiindcă spunea că mă îngrăşam şi nu voia să-mi dea nimic de mâncare. M-am gândit să mă duc acasă la o prietenă, dar mătuşa mea putea să vină să mă ia, aşa că am plecat. Am luat nişte bani, dar nu destui. Chiar dacă mi-ar fi ajuns, în a doua noapte petrecută aici am fost jefuită.

Cât timp vorbea, am studiat-o pe Paige. Sub stratul din ce în ce mai gros de murdărie, vedeam că se afla o fată de care, cândva, cineva avusese foarte multă grijă. Acum, încerca să fie dură. Trebuia să fie. Ce altă opţiune mai avea?

— Chiar săptămâna asta, am găsit un grup de fete. Lucrăm împreună şi împărţim tot câştigul. Dacă poţi să uiţi ce faci, nu-i atât de rău. Pe urmă,

trebuie să plâng. De-asta mă ascundeam aici. Dacă celelalte fete te văd că plângi, fac să pară că mătuşa mea a fost o sfântă. J.J. spune că ele doar încearcă să mă oţelească şi că aş face bine să devin mai dură cât mai repede, dar încă doare. Oricum, eşti drăguţă. Ştiu că s-ar bucura să faci parte din grup.

Gândindu-mă la oferta ei, stomacul mi s-a întors pe dos. În ceea ce păreau a fi câteva săptămâni, ea îşi pierduse familia, casa şi identitatea.

Şi totuşi, stătea în faţa mea – o fată care fusese urmărită de o bandă de rebeli, o fată care nu putea fi decât pericol – şi se purta frumos cu mine.

— Nu putem să-ţi aducem un doctor, dar ar fi ceva care să aline durerea. Iar ele ar putea să roage un tip pe care-l cunosc să te coasă. Totuşi, va trebui să lucrezi.

M-am concentrat asupra respiraţiei mele. Cu toate că îmi distrăgea atenţia, conversaţia nu putea să-mi oprească durerea.

— Nu vorbeşti prea mult, nu-i aşa? a întrebat Paige.

— Nu şi când am fost împuşcată.

Uşurinţa cu care a râs m-a făcut şi pe mine să râd un pic. Pentru o vreme, Paige s-a aşezat lângă mine, iar eu m-am bucurat că nu sunt singură.

— Dacă nu vrei să vii cu mine, înţeleg. E periculos şi, într-un fel, trist.

— Eu… putem să nu vorbim un minut? am întrebat.

— Sigur. Vrei să stau cu tine?

— Te rog.

Şi aşa a făcut. Fără întrebări, a stat lângă mine tăcută ca un şoarece. Mi se părea că trece o eternitate, cu toate că nu trecuseră nici măcar douăzeci de minute. Durerea era din ce în ce mai mare, iar eu eram disperată. Poate că aveam cum să ajung la un doctor. Desigur, ar fi trebuit să găsesc unul. Palatul urma să-l plătească, dar nu ştiam cum să dau de Maxon.

Oare Maxon era bine? Dar Aspen?

Erau depăşiţi numeric, dar erau înarmaţi. Dacă rebelii m-au recunoscut atât de repede, l-au recunoscut şi pe Maxon? Şi, dacă da, ce aveau să-i facă?

Am rămas nemişcată, încercând să mă conving că nu trebuia să îmi fac griji. Era tot ce puteam să fac pentru a mă concentra asupra mea. Dar ce aş fi făcut dacă Aspen ar fi murit? Sau dacă Maxon…

— Sst! am spus, cu toate că Paige nu scosese niciun sunet. Ai auzit asta?

Ne-am ciulit amândouă urechile spre stradă.

— … Max, a strigat cineva. Ieşi afară, Mer; sunt Max.

Folosirea acestor nume trebuie să fi fost, fără îndoială, ideea lui Aspen.

Am făcut un efort ca să mă ridic şi m-am îndreptat spre marginea aleii, urmată îndeaproape de Paige. Am văzut camionul care înainta pe stradă cu viteza melcului, capete care ieşeau pe geamuri, căutând. M-am întors.

— Paige, ai vrea să vii cu mine?

— Unde?

— Îţi promit că vei avea un loc de muncă adevărat şi mâncare şi că nimeni nu te va lovi.

Ochii ei trişti s-au umplut de lacrimi.

— Atunci, nu-mi pasă unde. Merg.

Am apucat-o cu mâna nevătămată, mâneca hainei încă atârnându-mi de braţul rănit. Mergând pe lângă clădiri, am ieşit în stradă.

— Max! am strigat când ne-am apropiat. Max!

Camionul masiv s-a oprit brusc, iar Maxon, Aspen şi ofiţerul Avery au venit alergând.

Când l-am văzut pe Maxon cu braţele deschise, i-am dat drumul mâinii lui Paige. El m-a îmbrăţişat, lovindu-mă peste rană, iar eu am ţipat.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat.

— Am fost împuşcată.

Aspen ne-a despărţit şi mi-a apucat braţul, ca să vadă cu ochii lui.

— Ai fi putut să o păţeşti mai rău. Trebuie să te ducem înapoi şi să găsim o cale să te tratăm. Presupun că nu vrem să-l implicăm pe doctor, nu-i aşa?

S-a uitat la Maxon.

— Nu vreau ca ea să sufere, a insistat el.

— Înălţimea Voastră, a spus Paige, căzând în genunchi.

Umerii au început să-i tremure, de parcă ar fi plâns.

— Ea e Paige, am spus, fără să-i ofer şi alte informaţii. Hai să mergem în spate.

Aspen i-a întins o mână lui Paige.

— Eşti în siguranţă, a asigurat-o el.

Cu un braţ, Maxon mi-a cuprins mijlocul şi m-a însoţit până în partea din spate a camionului.

— Eram sigur că va dura toată noaptea să te găsesc, şi-a făcut el griji cu voce tare.

— Şi eu. Dar durerea era prea mare ca să ajung prea departe. Paige m-a ajutat.

— Atunci, vom avea grijă de ea, îţi promit.

Maxon, Paige şi cu mine ne-am târât spre partea din spate a camionului, iar podeaua de metal era ciudat de liniştitoare în timp ce ne întorceam cu viteză spre palat.

Capitolul 14

Aspen a fost cel care m-a ridicat în braţe din partea din spate a camionului şi m-a dus în grabă într-o cămăruţă. În spaţiul mai mic decât baia mea se aflau două paturi înguste şi un scrin. Pe perete erau bileţele şi fotografii, ceea ce dădea camerei o oarecare personalitate; dar, altfel, încăperea era goală, ca să nu mai spun că era incredibil de înghesuită cu Aspen, ofiţerul Avery, Maxon, Paige şi cu mine, care ocupam fiecare centimetru liber.

Aspen m-a întins pe un pat cu cea mai mare blândeţe, dar braţul continua să îmi zvâcnească.

— Ar trebui să-l aducem pe doctor, a spus el.

Dar îmi dădeam seama că se îndoia de propriile-i cuvinte. Să-l aducă pe doctorul Ashlar însemna fie să spună adevărul absolut, fie o minciună scandaloasă, şi niciuna din variantele astea nu era de dorit.

— Nu, i-am cerut eu, cu vocea slăbită. N-am să mor din cauza asta. Va fi doar o cicatrice urâtă. Trebuie să o curăţăm.

M-am strâmbat.

— Vei avea nevoie de ceva pentru durere, a adăugat Maxon.

— S-ar putea să se infecteze. Aleea aia era foarte murdară, iar eu am atins-o, a spus Paige, cu un sentiment de vinovăţie.

O arsură ascuţită mi-a străbătut rana, iar eu am şuierat de durere.

— Anne. Aduceţi-o pe Anne.

— Pe cine? a întrebat Maxon.

— Pe slujnica ei, i-a explicat Aspen. Avery, ad-o pe Anne şi o trusă de prim-ajutor. Va trebui să ne

descurcăm. Şi trebuie să facem ceva şi cu ea, a adăugat, dând din cap spre Paige.

Am văzut cum, în cele din urmă, Maxon şi-a îndreptat privirea îngrijorată dinspre braţul meu însângerat spre chipul tulburat al lui Paige.

— Eşti o infractoare? O fugară? a întrebat-o el.

— Nu genul ăla de infractoare. Şi am fugit, dar nimeni nu mă caută.

Maxon s-a gândit la cuvintele ei.

— Bun venit la bord. Urmează-l pe Avery până la bucătării, jos, şi spune-i doamnei Woodard că vei lucra cu ea, la ordinul prinţului. Spune-i să vină imediat în aripa ofiţerilor.

— Woodard. Da, Înălţimea Voastră.

Paige a făcut o reverenţă adâncă şi l-a urmat pe ofiţerul Avery afară din cameră, lăsându-mă singură cu Maxon şi Aspen. Fusesem cu amândoi toată noaptea, dar asta era prima dată când eram doar noi trei. Simţeam cum greutatea secretelor noastre umplea spaţiul deja strâmt al camerei.

— Cum aţi scăpat? am întrebat.

— August, Georgia şi Micah au auzit focurile de armă şi au venit în fugă. August nu glumea când a spus că nu ne vor face rău niciodată. Maxon a făcut o pauză, cu o privire distantă şi tristă, apoi a adăugat: Micah nu a supravieţuit.

Mi-am întors capul într-o parte. Nu ştiam nimic despre el, dar, în seara asta, a murit pentru noi. M-am simţit la fel de vinovată ca şi când eu i-aş fi luat viaţa.

Am dat să-mi şterg o lacrimă, uitând de braţul meu stâng, şi am scos un ţipăt de durere.

— Linişteşte-te, America, a spus Aspen, uitând să fie protocolar.

— Totul o să fie bine, a promis Maxon.

Am încuviinţat din cap şi mi-am strâns buzele ca să mă abţin să mai plâng.

Am tăcut cu toţii pentru ceea ce a părut a fi o lungă perioadă de timp, dar poate că durerea era cea care prelungea minutele.

— E minunat să ai parte de un asemenea devotament, a spus Maxon pe neaşteptate.

La început, am crezut că vorbea din nou despre Micah. Dar Aspen şi cu mine ne-am uitat la el şi am văzut cum privea lung un punct de pe peretele din spatele meu.

Am întors capul, fericită să-mi îndrept atenţia asupra unui lucru care nu era durerea mistuitoare din braţ. Acolo, lângă o imagine desenată de unul dintre fraţii lui mai mici şi o fotografie a tatălui său de pe vremea când era cam de-o seamă cu Aspen, era un bilet.

Te voi iubi mereu. Te voi aştepta mereu. Sunt alături de tine, orice-ar fi.

Scrisul meu era un pic mai dezordonat cu un an în urmă, când lăsasem biletul lângă fereastra mea ca să-l găsească Aspen, şi era înconjurat de inimioare caraghioase, pe care acum nu le-aş mai fi inclus într-o scrisoare de dragoste, dar încă simţeam importanţa acelor cuvintelor. Era prima dată când le scrisesem, înfricoşată de cât de intens simţeam lucrurile alea, odată scrise pe hârtie. Mi-am amintit şi că teama că mama avea să găsească biletul întrecea orice altă grijă cu privire la enormitatea de a şti, fără nicio îndoială, că îl iubeam pe Aspen.

Acum, îmi era teamă că Maxon avea să-mi recunoască scrisul.

— Cred că e frumos să ai cui să-i scrii. Eu nu m-am bucurat niciodată de luxul scrisorilor de dragoste, a spus Maxon, cu un zâmbet trist. S-a ţinut de cuvânt?

Aspen muta pernele de pe patul celălalt, ca să-mi sprijine capul, şi evita să se uite la mine sau la Maxon.

— E dificil să scrii, a spus el. Dar ştiu că e alături de mine, orice-ar fi. Nu mă îndoiesc de asta.

M-am uitat la părul scurt şi întunecat al lui Aspen – singura parte din el pe care puteam să o văd – şi am simţit o nouă durere. Într-un fel, avea dreptate. Nu aveam să ne despărţim cu adevărat niciodată. Dar… cuvintele de pe hârtie? Acea iubire cuprinzătoare, care mă copleşise cândva? Dispăruse.

Aspen încă se mai baza pe asta?

I-am aruncat o privire fugară lui Maxon, iar în tristeţea de pe chipul său se citea un pic de gelozie. Nu eram surprinsă. Mi-am amintit că-i spusesem lui Maxon că mai fusesem îndrăgostită; arătase de parcă ar fi fost înşelat, atât de nesigur în momentul ăla că avea să se îndrăgostească vreodată.

Eram convinsă că, dacă ar fi ştiut că iubirea despre care-i vorbisem eu şi dragostea pe care Aspen tocmai o dezvăluise erau una şi aceeaşi, ar fi fost distrus.

— Să-i scrii curând, l-a sfătuit Maxon. Nu o lăsa să uite.

— De ce durează atât de mult? a mormăit Aspen şi a părăsit camera, fără a se deranja să ia aminte la cuvintele lui Maxon.

Maxon l-a urmărit cum a plecat şi s-a întors spre mine.

— Mă simt atât de inutil. Nu ştiu cum să te ajut, aşa că m-am gândit să încerc măcar să-l ajut pe el. În seara asta, ne-a salvat vieţile. Maxon a clătinat din cap: Se pare că doar l-am supărat.

— Toată lumea e îngrijorată. Te descurci bine, l-am asigurat eu.

A râs exasperat şi apoi s-a aşezat în genunchi lângă pat.

— Zaci acolo cu o rană deschisă în braţ, şi încerci să mă consolezi. Eşti absurdă.

— Dacă vei hotărî vreodată să-mi scrii o scrisoare de dragoste, eu aş începe cu asta, am glumit.

A zâmbit.

— Chiar nu pot să fac nimic pentru tine?

— Mă ţii de mână? Nu prea strâns, totuşi.

Maxon m-a luat uşor de mână şi, cu toate că asta nu schimba nimic, era plăcut să-i simt atingerea.

— Probabil că nu o voi face. Să scriu o scrisoare de dragoste, vreau să spun. Încerc, pe cât de des posibil, să nu mă fac de ruşine.

— Nu poţi să pui la cale războaie, nu ştii să găteşti şi refuzi să scrii scrisori de dragoste, l-am tachinat eu.

— Corect. Lista defectelor mele e tot mai lungă.

Şi-a mişcat degetele în mâna mea, iar eu am fost atât de recunoscătoare că mi-a distras atenţia.

— E în regulă. Voi continua să fac presupuneri în privinţa sentimentelor tale, din moment ce refuzi să-mi scrii un bilet. Cu un stilou cu cerneală mov. Cu inimioare pe toate i-urile, în loc de puncte.

— Exact aşa aş scrie biletul, a spus el, prefăcându-se a fi serios.

Eu am chicotit, dar m-am oprit repede când mişcarea m-a făcut să simt din nou arsura.

— Totuşi, nu cred că trebuie să faci presupuneri în privinţa sentimentelor mele.

— Ei bine, am început eu, respirând din ce în ce mai greu, nu e ca şi cum ţi le-ai exprimat vreodată cu voce tare.

Maxon a dat să obiecteze, dar a tăcut. Privirea i-a fugit spre tavan, în vreme ce încerca să identifice în povestea noastră momentul în care îmi spusese că mă iubea.

În sala de refugiu, îmi sugerase asta în toate felurile. Lăsase sentimentul să îmbrace forma unei mulţimi de gesturi romantice sau îmi indicase prezenţa lui dansând în jurul cuvintelor… însă declaraţia propriu-zisă nu fusese rostită. Nu între noi. Mi-aş fi amintit şi aş fi transformat cuvintele în motivul meu de a nu mă îndoi niciodată de el, motivul meu de a-i mărturisi ce simţeam şi eu.

— Domniţă? a rostit Anne, vocea ei auzindu-se prin uşă, cu o clipă înainte de a-i vedea chipul

îngrijorat.

Maxon a făcut un pas înapoi şi mi-a dat drumul la mână, ca să-i facă loc.

Anne s-a uitat cu atenţie la rană şi a pipăit-o cu mare grijă, ca să vadă cât de gravă era situaţia.

— Veţi avea nevoie să fiţi cusută. Nu sunt sigură că avem ceva care să vă amorţească în totalitate, a spus ea.

— E în regulă. Fă tot ce poţi, am zis eu.

Mă simţeam mai liniştită cu ea acolo.

A dat din cap.

— Cineva să aducă nişte apă clocotită. Ar trebui să avem antiseptic în trusă, dar vreau şi nişte apă.

— O aduc eu.

Marlee stătea lângă uşă, foarte îngrijorată.

— Marlee, am scâncit eu, pierzându-mi controlul.

M-am gândit la doamna Woodard. Bineînţeles că Marlee şi Carter nu puteau trece pe lângă Woodwork când se ascundeau chiar sub nasul regelui.

— Mă întorc imediat, America. Rezistă.

A plecat în grabă, dar m-am simţit foarte uşurată ştiind că avea să fie alături de mine.

Anne a absorbit şocul prezenţei lui Marlee din mers, iar eu am privit-o cum a scos un ac şi aţă din trusa de prim-ajutor. Faptul că ea îmi cosea aproape toate hainele mă consola. Braţul meu nu ar fi trebuit să-i facă probleme.

Cu o viteză incredibilă, Marlee s-a întors cu un urcior cu apă fierbinte, cu un braţ de prosoape şi o sticlă cu un lichid de culoarea chihlimbarului. A lăsat urciorul şi prosoapele pe scrin şi, venind spre mine, a scos capacul sticlei.

— Pentru durere.

Mi-a ridicat capul ca să pot bea, iar eu m-am supus. Chestia din sticlă a fost o nouă arsură şi am tuşit când am înghiţit-o. M-a îndemnat să mai iau o gură, ceea ce am şi făcut, fără să-mi placă.

— Mă bucur atât de mult că eşti aici, am şoptit.

— Sunt mereu alături de tine, America. Ştii asta. A zâmbit şi, pentru prima dată de când eram prietene, a părut mai în vârstă decât mine, atât de calmă şi de sigură. Ce naiba făceai?

M-am strâmbat.

— Părea o idee bună.

M-a privit cu înţelegere.

— America, tu nu ai decât idei proaste. Intenţii măreţe, dar idei groaznice.

Avea dreptate, bineînţeles, şi până acum ar fi trebuit să ştiu mai bine. Dar faptul că era aici, chiar dacă doar ca să-mi spună cât de proastă fusesem, făcea totul mai puţin îngrozitor.

— Cât de izolaţi fonic sunt pereţii ăştia? a întrebat Anne.

— Sunt destul de bine izolaţi, a spus Aspen. Nu se aud prea multe în zona asta îndepărtată din palat.

— Bine, a spus ea. În regulă, toată lumea trebuie să iasă în coridor. Domnişoară Marlee, voi avea nevoie de ceva spaţiu, dar dumneavoastră puteţi să rămâneţi.

Marlee a încuviinţat din cap.

— Nu te voi încurca, Anne.

Avery a plecat primul, urmat îndeaproape de Aspen, iar Maxon, ultimul. Privirea din ochii lui mi-a adus aminte de ziua în care îi spusesem că nu era prima dată când flămânzeam: trist să afle despre asta şi distrus că nu avea cum să îndrepte situaţia.

Uşa s-a închis cu un clinchet, iar Anne s-a apucat rapid de treabă. Aranjase deja toate lucrurile de care avea nevoie şi i-a întins o mână lui Marlee, ca să-i dea sticla.

— Beţi, mi-a ordonat, ridicându-mi capul.

Eu mi-am adunat curajul. Din cauza tusei, a trebuit să-mi lipesc şi să-mi dezlipesc buzele de gura sticlei de câteva ori, dar am reuşit să beau o cantitate suficientă. Sau suficientă pentru Anne.

— Ţineţi asta, mi-a spus şi mi-a dat un prosop mic. Dacă vă doare, muşcaţi-l.

Am dat din cap.

— Curăţarea rănii va fi mai dureroasă decât cusăturile. Văd mizerie înăuntru, aşa că va trebui să curăţ cu mare atenţie. A oftat şi s-a uitat din nou la rană. Veţi rămâne cu o cicatrice, dar mă voi strădui să fie cât mai mică posibil. Câteva săptămâni, veţi purta rochii cu mâneci largi, ca s-o acoperiţi până se vindecă. Nu va şti nimeni. Şi, de vreme ce aţi fost cu prinţul, nu vă voi întreba nimic. Orice aţi făcut, sunt sigură că a fost ceva important.

— Cred că a fost, am spus eu, nu prea sigură acum.

A umezit un prosop şi l-a ţinut la câţiva centimetri de tăietură.

— Sunteţi pregătită?

Am dat din cap.

Am muşcat din prosop, în speranţa că avea să-mi înăbuşe ţipetele. Eram sigură că, în afară de toată lumea de pe coridor, nu mă auzea nimeni. Era de parcă Anne îmi zgândărea fiecare nerv din braţ, iar Marlee s-a urcat peste mine, ca să nu mă zvârcolesc.

— America, se va termina curând, mi-a promis ea. Gândeşte-te la ceva frumos. Gândeşte-te la familia ta.

Am încercat. M-am străduit să mă gândesc la râsul lui May sau la zâmbetul atotştiutor al tatălui meu, dar în zadar. Reuşeam să mă concentrez asupra lor doar atât cât să le văd, cu ochii minţii, înghiţite de un nou val de durere.

Cum naiba de a reuşit Marlee să scape vie, după ce a fost biciuită?

După ce mi-a curăţat rana, Anne a început să mă coasă. Avea dreptate: cusăturile nu dureau la fel de mult. Nu-mi dădeam seama dacă asta se întâmpla din cauză că, într-adevăr, durerea era mai puţin intensă sau din cauză că, în cele din urmă, lichiorul

pe care mi-l dăduseră îşi făcea efectul. Chiar mi se părea că marginile camerei nu mai erau la fel de ascuţite.

Apoi, lumea s-a întors şi a vorbit despre diverse lucruri, despre mine. Despre cine ar trebui să rămână, cine să plece, ce aveam să spunem a doua zi dimineaţă… despre atât de multe detalii cu care eu nu puteam să-i ajut.

În cele din urmă, Maxon a fost cel care m-a luat în braţe şi m-a dus înapoi în camera mea. A trebuit să depun ceva efort ca să-mi ţin capul drept, dar aşa mi-a fost mai uşor să-l aud.

— Cum te simţi?

— Ochii tăi parcă sunt de ciocolată, am bolborosit eu.

A zâmbit.

— Şi ai tăi au culoarea cerului de dimineaţă.

— Pot să beau nişte apă?

— Da. Multă, mi-a promis el. Să o ducem la etaj, i-a spus el cuiva.

Şi eu am adormit pe ritmul legănat al paşilor lui.

Capitolul 15

M-am trezit cu o migrenă. Am gemut când mi-am masat tâmplele, apoi am scâncit în clipa în care gestul m-a făcut să simt o durere ascuţită în braţ.

— Poftiţi, a spus Mary şi a venit să se aşeze pe marginea patului meu.

Mi-a întins două pastile şi un pahar cu apă.

M-am ridicat încet ca să le iau, simţind cum îmi zvâcneşte capul.

— Cât este ceasul?

— Aproape unsprezece, a spus Mary. Am trimis vorbă că nu vă simţiţi bine şi că nu veţi putea ajunge la micul dejun. Dacă ne grăbim, probabil că am putea să vă pregătim pentru masa de prânz, cu celelalte Elite.

Gândul de a mă grăbi sau chiar de a mânca nu mă atrăgea, dar m-am gândit că cel mai înţelept lucru era să revin la rutina normală. Acum, devenea foarte clar cât riscaserăm noaptea trecută şi nu voiam să-i dau nimănui niciun motiv să suspecteze că se întâmplase ceva.

Am dat din cap către Mary şi ne-am ridicat amândouă. Nu mă puteam baza pe picioarele mele aşa cum mi-ar fi plăcut, dar m-am îndreptat oricum spre baie. Anne era chiar în faţa uşii şi făcea curăţenie, în timp ce Lucy stătea pe un scaun mare şi cosea mâneci unei rochii care, probabil, fusese gândită doar cu bretele.

Şi-a ridicat privirea de la ce lucra.

— Vă simţiţi bine, domnişoară? Ne-aţi speriat destul de tare.

— Îmi pare rău. Cred că mă simt cât se poate de bine.

Ea mi-a zâmbit.

— Suntem pregătite să facem tot ce putem ca să vă ajutăm, domnişoară. Trebuie doar să ne-o cereţi.

Nu eram complet sigură de ceea ce-mi oferea, dar aveam să accept orice m-ar fi ajutat să trec peste următoarele câteva zile.

— A, ofiţerul Leger şi prinţul au trecut pe aici. Amândoi sperau că o să-i anunţaţi cum vă simţiţi, de îndată ce vă simţiţi în stare să o faceţi.

Am dat din cap.

— Mă voi ocupa de asta, după masa de prânz.

Pe neaşteptate, cineva mi-a luat braţul. Anne se uita cu atenţie la rană, dând uşor bandajul la o parte, ca să vadă cum se vindeca.

— Nu pare infectată. Câtă vreme o menţinem curată, cred că se va vindeca frumos. Îmi pare rău că nu am găsit o soluţie mai bună. Ştiu că rămâne semn, s-a plâns ea.

— Nu-ţi face griji. Şi cei mai buni oameni au cicatrice.

M-am gândit la mâinile lui Marlee şi la spatele lui Maxon. Amândoi purtau urmele permanente ale curajului lor. Era o onoare să mă alătur celor doi.

— Lady America, cada dumneavoastră este pregătită, a spus Mary de după uşa de la baie.

M-am uitat la faţa ei, apoi la cea a lui Lucy şi a lui Anne. Fusesem mereu apropiată de slujnicele mele, avusesem întotdeauna încredere în ele. Dar noaptea trecută ceva s-a schimbat. Era prima dată când acele legături erau testate; şi, în lumina zilei, erau încă acolo, puternice şi rezistente.

Nu ştiam dacă exista vreo modalitate de a le dovedi că le eram la fel de loială cum îmi erau ele mie. Dar speram că avea să se ivească o ocazie.

Dacă mă concentram, puteam să duc furculiţa la gură fără să mă strâmb. Trebuia să depun un efort extraordinar, până în punctul în care începeam să transpir în mijlocul mesei. Am hotărât să mă

rezum la a ciuguli pâine. Nu aveam nevoie de braţul drept ca să fac asta.

Kriss m-a întrebat dacă mă mai durea capul – am presupus că asta era povestea care circula –, iar eu i-am spus că mă simţeam bine acum, deşi îmi era imposibil să ignor migrena şi durerea din braţ. Nu mi-a mai pus şi alte întrebări şi părea că nimeni nu ghicise că se întâmplase ceva deosebit.

În vreme ce mestecam o bucăţică de pâine, m-am gândit cum s-ar fi descurcat celelalte fete dacă ar fi fost în locul meu noaptea trecută. Am hotărât că singura persoană care s-ar fi descurcat mai bine era Celeste. Fără îndoială, ea ar fi găsit o cale să riposteze şi, preţ de un minut, am fost un pic geloasă că nu-i semănăm mai mult.

Odată ce tăvile noastre au fost luate din Salonul Doamnelor, Silvia a intrat şi ne-a rugat să fim atente.

— Domnişoarelor, este timpul să străluciţi din nou. Peste o săptămână, vom da o mică petrecere şi, desigur, sunteţi toate invitate!

Am oftat, îngrijorată în privinţa persoanelor cărora urma să le ţinem companie de data asta.

— Nu vă veţi ocupa de pregătirile pentru această petrecere specială, a continuat Silvia, dar va trebui să vă purtaţi exemplar, deoarece va fi filmată pentru public.

M-am înviorat un pic. Puteam să fac asta.

— Singura voastră responsabilitate va fi să invitaţi două persoane la această petrecere, ca oaspeţii voştri speciali. Alegeţi cu chibzuinţă şi până vineri să-mi spuneţi care vă sunt invitaţii.

Apoi a plecat şi ne-a lăsat să ne stoarcem minţile. Era un test, iar noi ştiam asta. Cine din cameră avea cele mai impresionante legături, cele mai valoroase?

Poate că eram paranoică, dar mi se părea că sarcina asta mă viza în mod special. În mod sigur, regele căuta metode prin care să le amintească tuturor că eram inutilă.

— Celeste, pe cine alegi? a întrebat Kriss.

Ea a ridicat din umeri.

— Încă nu ştiu. Dar îţi promit că vor fi nişte persoane spectaculoase.

Dacă aş fi avut la dispoziţie lista cu prietenii lui Celeste, nici eu nu aş fi fost agitată. Pe cine aveam să invit? Pe mama?

Cu o voce caldă, Celeste s-a întors spre mine.

— America, pe cine te-ai gândit să inviţi?

Am încercat să-mi ascund uimirea. Cu toate că în bibliotecă ajunseserăm să ne înţelegem un pic mai bine, asta era prima dată în care mi se adresa aşa cum ar fi făcut-o cu o prietenă. Mi-am dres vocea.

— Habar n-am. Nu sunt sigură că ştiu persoane pe care s-ar cuveni să le invit. Poate că ar fi mai bine dacă n-aş aduce pe nimeni.

Probabil că nu ar fi trebuit să recunosc atât de deschis cât eram de dezavantajată, dar nu era ca şi când celelalte nu ar fi ştiut asta.

— Ei bine, dacă într-adevăr nu găseşti pe nimeni, să mă anunţi, a spus Celeste. Sunt sigură că am mai mult de doi prieteni care şi-ar dori să viziteze palatul şi m-aş putea asigura că măcar vei avea idee cine sunt. Adică, dacă vrei.

M-am holbat la ea, tentată să o întreb care era şmecheria; dar, uitându-mă în ochii ei, m-am gândit că nu era vorba de aşa ceva. Apoi, am fost sigură de asta când mi-a făcut cu ochiul pe care Elise şi Kriss nu puteau să-l vadă. Celeste, luptătoarea desăvârşită, mă sprijinea.

— Îţi mulţumesc, am spus eu, simţindu-mă cu adevărat umilită.

Ea a ridicat din umeri.

— Nicio problemă. Dacă tot vom da o petrecere, măcar să fie una bună.

S-a lăsat pe spate în scaunul ei, zâmbind pentru sine, iar eu eram sigură că-şi imagina evenimentul ăsta ca pe ultimul ei moment de glorie. O parte din mine voia să-i spună să nu renunţe, dar nu am

putut s-o fac. În cele din urmă, doar una dintre noi putea să-l aibă pe Maxon.

Până după-amiază, schiţasem un oarecare plan, dar depindea de un lucru important: Maxon ar fi trebuit să mă ajute.

Eram sigură că urma să ne vedem înainte de sfârşitul zilei, aşa că nu mi-am permis să-mi fac prea multe griji în privinţa asta. Pentru moment, aveam nevoie să mă odihnesc din nou, aşa că m-am îndreptat spre camera mea.

Anne mă aştepta acolo, cu mai multe pastile şi apă. Nu-mi venea să cred cât era de calmă.

— Îţi rămân datoare, am spus după ce am înghiţit medicamentul.

— Ei, nu, a protestat Anne.

— Ba da! Aseară, lucrurile ar fi fost cu mult mai diferite dacă n-ai fi fost aici.

Mi-a luat paharul cu blândeţe.

— Pur şi simplu mă bucur că sunteţi bine.

S-a îndreptat spre baie ca să arunce apa, iar eu am urmat-o.

— Nu pot să fac nimic pentru tine? Chiar nimic?

Ea a rămas lângă servantă, gândindu-se, în mod clar, la ceva.

— Vorbesc serios, Anne. M-aş bucura mult să o pot face.

A oftat.

— Ei bine, e ceva…

— Te rog să-mi spui.

Anne şi-a ridicat privirea de la chiuvetă.

— Dar nu puteţi să dezvăluiţi asta nimănui. Mary şi Lucy m-ar omorî..

M-am încruntat.

— Ce vrei să spui?

— Este… este foarte personal.

A început să-şi frământe mâinile, ceva ce nu făcea niciodată, iar eu mi-am dat seama că lucrul ăsta era important pentru ea.

— În regulă, hai să vorbim despre asta, am încurajat-o eu, punându-mi braţul nevătămat pe umărul ei şi conducând-o la masă, ca să se aşeze lângă mine.

Ea şi-a încrucişat gleznele şi şi-a pus mâinile în poală.

— Ştiţi, dumneavoastră vă înţelegeţi atât de bine cu el. Pare că vă apreciază foarte mult.

— Te referi la Maxon?

— Nu, a şoptit ea şi un roşu aprins i-a cuprins obrajii.

— Nu înţeleg.

A inspirat adânc.

— Ofiţerul Leger.

— Ooo, am spus eu, extrem de şocată.

— Credeţi că-i imposibil, nu-i aşa?

— Nu, nu imposibil, am răspuns.

Doar că nu ştiam cum să-i spun persoanei care-mi promisese că avea să lupte mereu pentru mine că ar fi trebuit să-şi îndrepte atenţia asupra ei.

— Întotdeauna vorbeşte atât de frumos despre dumneavoastră. Ştiu că dacă poate i-aţi spune despre mine sau dacă aţi putea afla dacă are o prietenă acasă…

Am oftat.

— Pot să încerc, dar nu-ţi pot promite nimic.

— Vai, ştiu. Nu vă faceţi griji. Mi-am tot spus că nu se va întâmpla, dar nu pot să nu mă gândesc la el.

Mi-am lăsat capul într-o parte.

— Ştiu cum este.

A întins o mână în faţă.

— Şi asta nu din cauză că e un Doi. Şi dacă ar fi fost un Opt, mi-aş fi dorit pe cineva ca el.

— O mulţime de femei şi-ar dori, am spus eu.

Şi era adevărat. Celeste l-a observat, Kriss a spus că era amuzant, şi chiar şi femeia aia, Delilah, părea să-l placă. Şi asta fără să punem la socoteală toate fetele de acasă, care umblau după el. Nu mă mai deranja atât de mult să aud asemenea vorbe,

nici măcar de la cineva atât de apropiat de mine ca Anne.

Era încă un lucru care mă asigura că nu mai simţeam nimic pentru Aspen. Dacă eram bucuroasă să-i sugerez că altcineva ar fi trebuit să-mi ia locul, atunci, într-adevăr, locul meu nu era lângă el.

Cu toate astea, nu prea ştiam cum să abordez subiectul.

M-am întins peste lemnul lustruit şi i-am acoperit mâna cu a mea.

— Voi încerca, Anne. Îţi promit.

Ea a zâmbit, dar şi-a muşcat buzele neliniştită.

— Vă rog doar să nu le spuneţi celorlalte.

Am strâns-o mai tare de mână.

— Tu mereu mi-ai păstrat secretele. Şi eu ţi le voi păstra întotdeauna.

Capitolul 16

Aspen a bătut la uşa mea doar câteva ore mai târziu. Slujnicele mele au făcut o reverenţă şi au plecat, ştiind că orice am fi avut să ne spunem, trebuia să o facem între patru ochi. Înţelegerea asta nouă care se manifesta între noi era ciudată, dar nu eram sigură de ce nu mă aşteptam la altceva.

— Cum te simţi?

— Nu foarte rău, am spus eu. Braţul îmi zvâcneşte puţin şi mă doare capul, dar în rest sunt bine.

El a clătinat din cap.

— N-ar fi trebuit să te las să pleci.

Am atins uşor locul de lângă mine de pe pat.

— Stai jos.

A ezitat un pic. Acum, în mintea mea, el nu mai putea fi privit cu suspiciune. Maxon şi slujnicele mele ştiau că noi vorbeam, iar seara trecută ne condusese afară din palat. Unde era riscul? Şi el trebuie să fi gândit la fel, pentru că în cele din urmă s-a aşezat, alegând să păstreze o distanţă respectabilă, pentru orice eventualitate.

— Aspen, fac parte din asta. N-aş fi putut să rămân în palat. Şi nu-i nimic în neregulă cu mine. Sincer, ţie îţi sunt datoare pentru asta. M-ai salvat noaptea trecută.

— Dacă nu aş fi fost destul de rapid sau dacă Maxon nu te-ar fi ajutat să treci peste zidul ăla, acum ai fi fost prizonieră pe undeva. Aproape că te-am lăsat să mori. Aproape că l-am lăsat pe *Maxon* să moară. A clătinat din cap spre podea. Ştii ce s-ar fi întâmplat cu mine şi cu Avery dacă voi doi nu aţi fi reuşit să vă întoarceţi? Ştii ce… S-

a oprit, părând să-şi înfrâneze lacrimile. Ştii ce mi s-ar fi întâmplat dacă nu te-am fi găsit?

Aspen s-a uitat la mine, în mine. Durerea din privirea lui era limpede.

— Dar n-a fost aşa. M-ai găsit, m-ai protejat şi mi-ai adus ajutoare. Ai fost minunat.

L-am mângâiat pe spate, în încercarea de a-l consola.

— Mer, abia acum îmi dau seama că, indiferent de ce se va întâmpla… între noi doi va exista mereu o legătură, întotdeauna îmi voi face griji pentru tine. Întotdeauna îmi va păsa de ce faci. Pentru mine, vei însemna mereu ceva.

Mi-am petrecut mâna pe după braţul lui, odihnindu-mi capul pe umărul său.

— Ştiu ce vrei să spui.

Am stat aşa o vreme şi am presupus că poate Aspen făcea acelaşi lucru ca şi mine: revedea totul cu ochii minţii. Felul în care ne evitam reciproc atunci când eram copii, felul în care nu ne puteam abţine să nu ne privim când eram mai mari, o mie de momente furate în căsuţa din copac – toate lucrurile care ne defineau.

— America, trebuie să-ţi spun ceva.

Mi-am înălţat capul, iar Aspen s-a întors să mă privească, ţinându-mă cu blândeţe de braţe.

— Am vorbit serios când ţi-am spus că te voi iubi pentru totdeauna. Şi eu… eu…

Nu reuşea să vorbească şi, să fiu sinceră, eram recunoscătoare. Da, eram legată de el, dar nu mai eram perechea din căsuţa din copac.

A râs uşor.

— Cred că trebuie să dorm. Nu pot să gândesc limpede.

— Amândoi trebuie să dormim. Şi avem atâtea la care să ne gândim.

El a dat din cap.

— Ascultă-mă, Mer, nu mai putem să facem asta. Nu-i spune lui Maxon că-l voi ajuta cu ceva

atât de riscant şi nu te aştepta să te mai strecor nicăieri.

— Oricum, nu sunt sigură că a meritat. Nu-mi imaginez că Maxon va vrea să iasă din nou.

— Bine. Şi-a găsit pălăria, şi-a pus-o pe cap şi s-a ridicat. Mi-a luat mâna şi mi-a sărutat-o. Doamna mea, a spus el, tachinându-mă.

Am zâmbit şi i-am strâns mâna uşor. Şi el a făcut la fel. În timp ce ne ţineam de mână, strânsoarea mea era cu fiecare secundă mai puternică, iar eu mi-am dat seama că, în curând, trebuia să renunţ. Chiar trebuia să renunţ.

M-am uitat în ochii lui Aspen şi am simţit lacrimile care ameninţau să curgă. *Cum să-mi iau rămas-bun de la tine?*

Şi-a trecut degetul mare peste dosul palmei mele şi mi-a lăsat mâna în poală. S-a aplecat şi m-a sărutat pe păr.

— Ia-o uşurel. Vin mâine să văd ce mai faci.

După ce m-am tras rapid de ureche la cină, Maxon a ştiut că aveam să-l aştept în seara asta. M-am aşezat în faţa oglinzii şi mi-am dorit ca minutele să treacă mai repede. Mary mi-a periat părul, fredonând calm ca pentru sine. Am recunoscut vag melodia, ca pe una pe care am cântat-o odată la nunta cuiva. Când am fost selectată pentru Alegere, îmi dorisem atât de mult să găsesc drumul înapoi spre viaţa aia. Îmi doream o viaţă plină de muzica pe care o iubisem dintotdeauna.

Dar, ca să fiu sinceră, asta nu a fost niciodată ceva pe care m-aş fi putut baza. Indiferent de drumul pe care îl alegeam acum în viaţă, muzica nu ar fi fost decât ceva la care aş fi apelat la petreceri pentru a distra un oaspete sau care m-ar fi relaxat la sfârşit de săptămână.

M-am uitat în oglindă şi mi-am dat seama că nu-mi părea rău de asta, nu aşa cum credeam că o să-mi pară. Muzica avea să-mi lipsească, dar era doar

o parte din cine eram acum, nu *tot* ce eram. Indiferent cum se desfăşura Alegerea, aveam de ales.

Însemnam mai mult decât casta din care făceam parte.

Ciocănitul uşor al lui Maxon m-a scos din gândurile mele, iar Mary a deschis uşa.

— Bună seara, i-a spus Maxon lui Mary când a intrat şi aceasta i-a răspuns cu o reverenţă.

Privirea lui a întâlnit-o rapid pe a mea, iar eu m-am întrebat din nou dacă vedea ce simţeam pentru el, dacă şi pentru el sentimentul era la fel de real ca pentru mine.

— Înălţimea Voastră, a salutat Mary în linişte.

Era pe cale să iasă din cameră, când Maxon a ridicat o mână.

— Iartă-mă, dar ai putea să-mi spui cum te cheamă?

Pentru un moment, ea s-a uitat lung la el, apoi la mine, după care şi-a concentrat din nou privirea asupra lui Maxon.

— Eu sunt Mary, Înălţimea Voastră.

— Mary. Cu Anne ne-am întâlnit seara trecută. Şi-a înclinat uşor capul în faţa ei. Şi pe tine?

— Lucy.

Avea o voce firavă, dar am simţit că se bucura să se prezinte.

— Excelent. Anne, Mary şi Lucy. Îmi pare foarte bine să vă cunosc aşa cum se cuvine. Sunt sigur că Anne v-a pus la curent cu ce s-a întâmplat seara trecută, ca să puteţi s-o ajutaţi pe Lady America pe cât de bine posibil. Vreau să vă mulţumesc pentru devotamentul şi discreţia voastră. Maxon s-a uitat, pe rând, la toate. Îmi dau seama că v-am pus într-o poziţie compromiţătoare şi, dacă cineva întreabă ce s-a întâmplat, nu ezitaţi să-l trimiteţi la mine. A fost hotărârea mea şi nu ar trebui să fiţi considerate responsabile pentru nimic din ce se întâmplă.

— Vă mulţumesc, Înălţimea Voastră, a spus Lucy.

Simţisem dintotdeauna că slujnicele mele îi erau extrem de devotate lui Maxon, dar, în seara asta, am simţit că devotamentul lor depăşea obligaţia obişnuită. Mi se păruse în trecut că cel mai înalt grad de loialitate era cel faţă de rege, dar acum mă întrebam dacă era adevărat. Din ce în ce mai mult, observam lucruri mărunte care mă făceau să mă gândesc la faptul că oamenii îl preferau pe fiul lui.

Poate că nu eram singura care considera că metodele regelui Clarkson erau barbare, că modul lui de a gândi era nemilos. Poate că rebelii nu erau singurii pregătiţi pentru Maxon. Poate că mai erau şi alţii care îşi doreau mai multe.

Slujnicele mele au făcut reverenţe şi au plecat, lăsându-l pe Maxon lângă mine.

— Ce-a fost asta? Adică, de ce ai vrut să ştii cum le cheamă?

A oftat.

— Seara trecută, când ofiţerul Leger i-a spus lui Anne pe nume, nu ştiam la cine se referea… a fost jenant. N-ar trebui să-i cunosc pe oamenii care au grijă de tine mai bine decât un paznic oarecare?

Nu-i chiar un oarecare.

— Să fiu corectă, toate slujnicele îi bârfesc pe paznici. Nu m-ar mira dacă şi ei ar face la fel.

— Chiar şi aşa. Ele îţi sunt alături în fiecare zi. Ar fi trebuit să le ştiu numele de câteva luni.

Raţionamentul lui m-a făcut să zâmbesc şi m-am ridicat, cu toate că faptul că mă mişcăm părea să-l neliniştească.

— Sunt bine, Maxon, am insistat şi i-am luat mâna întinsă.

— Dacă îmi aduc aminte bine, aseară ai fost împuşcată. Nu poţi să mă învinuieşti că-mi fac griji.

— N-a fost chiar o rană în toată regula. Glonţul doar m-a tăiat.

— Nu contează, nu voi uita curând ţipetele pe care ţi le-ai înăbuşit când te-a cusut Anne. Vino, ar trebui să te odihneşti.

Maxon m-a condus spre pat şi m-am urcat în el. M-a învelit cu păturile, înainte să se întindă peste ele, cu faţa către mine. Am aşteptat să vorbească despre tot ce se întâmplase sau să mă avertizeze în legătură cu ce avea să urmeze. Dar el nu a spus nimic. A stat acolo, dându-mi părul pe spate, odihnindu-şi uneori vârfurile degetelor pe obrazul meu.

Mi se părea că, în clipa aia, noi eram lumea întreagă.

— Dacă s-ar fi întâmplat ceva…

— Dar nu s-a întâmplat.

Maxon şi-a dat ochii peste cap şi mi-a vorbit pe un ton mai serios.

— În mod sigur s-a întâmplat! Ai venit acasă sângerând. Era să te pierdem pe străzi.

— Uite ce-i, eu nu sunt supărată din cauza alegerii pe care am făcut-o, am spus, încercând să-l calmez. Am vrut să merg, să aud cu urechile mele. În plus, nici nu te-aş fi putut lăsa să pleci fără mine.

— Nu-mi vine să cred cât de nepregătiţi eram, că am ieşit cu un camion al palatului fără mai mulţi paznici. Şi acolo rebelii se plimbă pe străzi, pur şi simplu. De când nu se mai ascund? De unde fac rost de armele alea? Mă simt neajutorat, fără niciun indiciu. În fiecare zi, pierd câte puţin din ţara pe care o iubesc. Ea să te pierd şi pe tine, şi eu…

Maxon s-a oprit, frustrarea lui transformându-se în ceva nou. M-a mângâiat din nou pe obraz.

— Seara trecută, ai spus ceva… despre iubire.

Am privit în jos.

— Îmi aduc aminte.

Am încercat să nu roşesc.

— E amuzant cum poţi să crezi că ai spus ceva când, de fapt, nu ai spus nimic.

Am chicotit, simţindu-i cuvintele venind cu următoarea suflare.

— E amuzant şi cum poţi să crezi că ai auzit ceva când nu ai auzit, a spus el în schimb.

Tot amuzamentul din acel moment s-a risipit.

— Ştiu la ce te referi. Am înghiţit în sec şi am privit cum şi-a luat mâna de pe obrazul meu ca să-şi înlănţuie degetele cu ale mele, ştiind că amândoi le urmăream. Poate unora le-ar fi greu să mărturisească asta. De pildă, dacă s-ar teme că nu ar reuşi să o facă până la capăt.

Maxon a oftat.

— Sau ţi-ar fi greu să o spui dacă te-ai teme că cineva nu ar *vrea* să o facă până la capăt… sau poate că nu a renunţat cu adevărat la altcineva.

Am clătinat din cap.

— Nu asta…

— Bine.

În ciuda a tot ce ne spuseserăm în sala de refugiu, a tot ce ne mărturisiserăm unul altuia, a tot ce se înrădăcinase în inima mea, cuvintele astea mici erau cele mai înfricoşătoare lucruri pe care ni le puteam zice. Pentru că, odată rostite, nu le mai puteam lua înapoi.

Nu înţelegeam pe deplin motivele pentru care ezita, dar le ştiam pe ale mele. Dacă avea să rămână cu Kriss după ce i-aş fi oferit inima mea, aveam să mă supăr pe el, dar pe mine m-aş fi *urât.* Era un risc pe care eram prea speriată ca să mi-l asum.

Tăcerea mă nelinişte şi, când a devenit insuportabilă, am vorbit.

— N-am putea să discutăm despre asta când mă voi simţi mai bine?

A oftat.

— Desigur. Am dat dovadă de egoism.

— Nu, nu. Doar că voiam să te întreb altceva.

Acum trebuia să ne gândim la lucruri mai importante decât noi.

— Spune.

— M-am gândit la invitaţii mei pentru viitoarea petrecere, dar aş avea nevoie de aprobarea ta.

M-a privit nedumerit.

— Şi vreau să ştii tot ce intenţionez să discut cu ei. S-ar putea să încălcăm câteva legi, aşa că, dacă tu spui nu, n-am s-o fac.

Intrigat, Maxon s-a sprijinit într-un braţ ca să mă asculte.

— Spune-mi tot.

Capitolul 17

Fundalul pentru fotografiile noastre era un albastru deschis, simplu. Slujnicele mele mi-au cusut o rochie frumoasă, cu mâneci care îmi dezgoleau umerii şi îmi acopereau cicatricea. Pentru moment, zilele în care purtam rochii fără bretele erau apuse.

Cu toate că arătam destul de bine, eram complet eclipsată de Nicoletta, şi până şi Georgia arăta fantastic în rochia ei.

— Lady America, m-a strigat femeia de lângă aparatul de fotografiat. Pe prinţesa Nicoletta ne-o amintim de când femeile din familia regală italiană au venit să viziteze palatul, dar cine e cealaltă invitată a dumneavoastră?

— Ea e Georgia, o bună prietenă de-a mea, am răspuns dulce. Unul dintre lucrurile pe care le-am învăţat până acum din Alegere este că a merge înainte înseamnă să-ţi uneşti viaţa de dinainte de venirea la palat cu viitorul care ţi se aşterne în faţă. Sper ca astăzi să fac încă un pas în unirea celor două lumi.

Câţiva dintre oamenii care stăteau pe lângă noi au scos sunete de satisfacţie, în timp ce aparatele de fotografiat continuau să ne imortalizeze.

— Excelent, domnişoarelor, a spus fotograful. Puteţi să vă bucuraţi de petrecere. Mai târziu vom face nişte instantanee.

— Sună distractiv, am răspuns eu, făcându-le semn invitatelor mele să mă urmeze.

Maxon fusese clar în privinţa faptului că, mai ales astăzi, trebuia să apar pe sticlă. Speram să fiu exemplul principal pentru cum ar fi trebuit să fie o

Elită, dar îmi era greu să încerc să fiu atât de perfectă.

— Uşurel, America, sau or să-ţi ţâşnească din ochi curcubeie.

Îmi plăcea că, în ciuda faptului că prietenia noastră nu dura de mult timp, Georgia îşi dădea seama că mă prefăceam.

Am râs, iar Nicoletta ni s-a alăturat.

— Are dreptate. Pari un pic cam vioaie.

Am oftat cu un zâmbet.

— Îmi pare rău. Ziua asta are o miză foarte mare.

Când am înaintat şi mai mult în cameră, Georgia şi-a pus un braţ pe umărul meu.

— După toate prin câte aţi trecut tu şi Maxon, mă îndoiesc de faptul că te va trimite acasă din cauza unei petreceri.

— Nu asta vreau să spun. Dar va trebui să vorbim mai târziu. M-am întors cu faţa spre ele: Acum, mi-ar fi de mare folos dacă am putea să ne amestecăm în mulţime. Odată ce lucrurile se calmează, trebuie să purtăm o discuţie destul de serioasă.

Nicoletta s-a uitat la Georgia şi, apoi, din nou la mine.

— Cu ce fel de prietenă îmi faci cunoştinţă?

— Cu una valoroasă. Jur. Îţi explic mai târziu.

Dinspre partea lor, Georgia şi Nicoletta m-au făcut să strălucesc. Ca prinţesă, Nicoletta era, probabil, cel mai bun oaspete din cameră, iar eu am văzut în ochii lui Kriss că-şi dorea să se fi gândit ea la asta. Desigur, nu avea o legătură directă cu regalitatea italiană aşa cum aveam eu. Nicoletta însăşi îmi dăduse un număr de telefon ca să o contactez, în caz că aş fi avut nevoie vreodată.

Nimeni nu ştia cine era Georgia, dar când mi-au auzit replica – cea pe care Maxon mi-o oferise în mod special – despre unirea trecutului meu cu viitorul, s-au gândit că şi asta era o idee spectaculoasă.

Alegerile lui Elise erau previzibile. Puternice, dar previzibile. Două verişoare foarte îndepărtate din Noua Asie, care reprezentau legăturile ei cu liderii naţiunii, au defilat lângă ea, în rochiile lor tradiţionale. Kriss alesese un profesor de la colegiul la care lucra tatăl ei şi pe mama sa. Îmi era teamă că familia mea ar fi putut să audă despre asta. Eram sigură că, atunci când mama sau May urmau să-şi dea seama că avuseseră o şansă de a fi aici, aveam să primesc o scrisoare plină de dezamăgiri din partea lor.

Celeste, care s-a ţinut de cuvânt, a adus celebrităţi în toată regula. Tessa Tamble – care se pare că ar fi susţinut un spectacol la ultima petrecere de aniversare a lui Celeste – era acolo, într-o rochie foarte scurtă, dar fermecătoare. Cealaltă invitată a lui Celeste era Kirstie Summer, o altă muziciană care, în mare parte, era cunoscută pentru concertele ei excentrice, iar ţinuta ei era mai mult un costum de scenă. După părerea mea, fie erau nişte haine pe care le purta de obicei în spectacole, sau un experiment cu piele vopsită. În orice caz, am fost surprinsă că a reuşit să intre, atât din cauza felului în care era îmbrăcată, cât şi a faptului că, dacă treceai cam la un metru pe lângă ea, simţeai cum duhnea a alcool.

— Nicoletta, a spus regina Amberly, apropiindu-se de noi. Ce mult mă bucur să te văd din nou.

S-au sărutat pe ambii obraji, înainte ca Nicoletta să vorbească.

— Bucuria e de partea mea. A în fost deosebit de încântată când am primit invitaţia Americăi. La ultima noastră vizită, toate ne-am simţit atât de minunat.

— Mă bucur să aud asta, a comentat regina. Mă tem că astăzi atmosfera va fi un pic mai liniştită.

— Nu ştiu, a replicat Nicoletta, arătând spre locul în care Kirstie şi Tessa stăteau într-un colţ şi vorbeau tare. Pun pariu că voi pleca acasă cu cel puţin o poveste despre cele două.

Am râs toate, deşi în ochii reginei am citit o uşoară îngrijorare.

— Cred că ar trebui să mă duc să mă prezint.

— Întotdeauna imaginea curajului, am glumit eu.

Ea a zâmbit.

— Vă rog, relaxaţi-vă şi simţiţi-vă bine. Sper că vei cunoaşte nişte oameni noi, America, dar, sincer, petrece şi ceva timp împreună cu prietenele tale.

Am dat din cap, iar regina Amberly a plecat să le întâmpine pe invitatele lui Celeste. Tessa arăta bine, dar Kirstie părea că lua şi mirosea fiecare aperitiv de pe o masă din apropiere. Mi-am notat în minte să nu mănânc nimic de pe mesele din preajma ei.

Am cercetat camera cu privirea. Toată lumea părea ocupată să mănânce sau să vorbească, aşa că am hotărât că momentul de faţă era la fel de bun ca oricare altul.

— Urmaţi-mă, am spus eu şi m-am îndreptat spre o măsuţă din spate.

Ne-am aşezat, iar o slujnică ne-a adus ceai.

De îndată ce am rămas singure, am deschis subiectul direct, în speranţa că asta avea să decurgă fără probleme.

— Georgia, în primul rând, nu am avut ocazia să-ţi spun cât de rău îmi pare pentru ce i s-a întâmplat lui Micah.

Când am vorbit, ea a scuturat din cap.

— Mereu a vrut să fie un erou. Toţi acceptăm faptul că lucrurile ar putea… să se sfârşească aşa. Dar cred că a fost mândru.

— Tot îmi pare rău. Putem să facem ceva?

— Nu. Ne-am ocupat de toate. Crede-mă, nu ar fi ales un alt final, a insistat ea.

M-am gândit la băiatul din acea seară, tăcut ca un şoricel, din colţul camerei. De bunăvoie s-a avântat în luptă pentru mine, pentru noi toţi. Vitejia se ascunde în locuri surprinzătoare.

Am revenit la subiectul discuţiei.

— Ei bine, Georgia, după cum vezi, Nicoletta e prinţesa Italiei. Ne-a vizitat acum câteva săptămâni. M-am uitat la amândouă. Atunci, mi-a spus clar că Italia s-ar bucura să fie aliatul Illéei, dacă anumite lucruri s-ar schimba.

— America! a şuierat Nicoletta.

Am ridicat o mână.

— Ai încredere în mine. Georgia e o prietenă, dar nu am cunoscut-o în Carolina. Ea e una dintre liderii rebelilor din Nord.

Nicoletta şi-a îndreptat poziţia în scaun. Georgia a dat uşor din cap spre ea, confirmându-mi cuvintele.

— Ne-a venit recent în ajutor. Şi, în timpul ăsta, a pierdut pe cineva apropiat, i-am explicat eu.

Nicoletta şi-a pus mâna peste cea a Georgiei.

— Îmi pare rău.

Apoi s-a întors spre mine, curioasă să afle ce legătură exista între toate astea.

— Ceea ce vorbim trebuie să rămână între noi, dar m-am gândit că am putea să discutăm despre nişte lucruri care ar fi benefice pentru toţi cei de aici, am explicat eu.

— Încercaţi să-l răsturnaţi pe rege? a întrebat Nicoletta.

— Nu, a asigurat-o Georgia. Sperăm să ne aliniem domniei lui Maxon şi să ne unim eforturile ca să eliminăm castele. Poate în timpul vieţii lui. Pare să aibă mai multă compasiune faţă de poporul său.

— Are, am intervenit eu.

— Atunci, de ce atacaţi palatul? Şi pe toţi oamenii ăia? a acuzat-o tăios Nicoletta.

Am scuturat din cap.

— Ei nu sunt ca rebelii din sud. Ei nu omoară oameni. Uneori, fac dreptate aşa cum consideră că e mai bine…

— Am scos mame necăsătorite din închisoare, lucruri de genul ăsta, a explicat Georgia.

— *Au intrat cu forţa* în palat, dar niciodată cu intenţia de-a ucide, am adăugat.

Nicoletta a oftat.

— Asta nu mă deranjează atât de mult, dar nu ştiu de ce vrei ca eu să-i cunosc.

— Nici eu, a mărturisit Georgia.

Am inspirat adânc.

— Rebelii din sud devin din ce în ce mai agresivi. Doar în ultimele câteva luni, numărul atacurilor lor a crescut, nu doar cele asupra palatului, ci în toată ţara. Sunt nemiloşi. Atât eu, cât şi Maxon ne temem că sunt foarte aproape să facă o mişcare de pe urma căreia nu ne vom mai reveni. Ideea lor de a nimici castele Elitei e destul de drastică, şi ne e frică de faptul că aceste atacuri vor escalada.

— Deja au făcut-o, a spus Georgia, mai mult mie decât Nicolettei. Când m-ai invitat aici, m-am bucurat chiar şi numai să pot să-ţi dau mai multe veşti. Rebelii din sud au început atacurile asupra celor din Trei.

Mi-am dus o mână la gură, şocată că avansau atât de repede.

— Eşti sigură?

— Absolut, a confirmat Georgia. Numerele s-au schimbat ieri.

După un moment în care şi-a mascat grija, Nicoletta a vorbit.

— De ce fac asta?

Georgia s-a întors spre ea.

— Ca să sperie Elita să plece; în general, ca să sperie familia regală. Se pare că ei cred că, dacă pun capăt Alegerii şi-l izolează pe Maxon, nu vor mai trebui decât să scape de el pentru a prelua controlul.

— Şi asta-i adevărata problemă. Dacă ajung ei la putere, Maxon nu mai are ce să-ţi ofere ca rege. Rebelii din Sud ar continua doar să-i asuprească pe oameni.

— Deci, ce propui? a întrebat Nicoletta.

Am încercat să abordez cu precauţie subiectul periculos al discuţiei noastre.

— Georgia şi ceilalţi nordici au o şansă mai bună de a-i opri pe rebelii din Sud decât oricare dintre noi, de la palat. Văd mult mai uşor cum se mişcă şi au avut ocazia să-i înfrunte… dar ei sunt neinstruiţi şi neînarmaţi.

Au aşteptat amândouă, neştiind unde voiam să ajung.

Am vorbit mai încet.

— Maxon nu poate să aloce din banii palatului ca să-i ajute să cumpere arme.

— Am înţeles, a spus Nicoletta în cele din urmă.

— Ar fi doar cu condiţia absolută că armele astea vor fi folosite numai pentru a-i opri pe sudici. Niciodată împotriva vreunui ofiţer al guvernului, am spus eu, uitându-mă la Georgia.

— Asta n-ar fi o problemă.

Am citit în ochii ei cât de serios vorbea, şi eu ştiam asta deja în sinea mea. Dacă ar fi vrut, ar fi putut să mă omoare când m-a găsit în pădure sau când a ales să nu alerge pe alee după noi. Dar ăsta nu a fost niciodată scopul ei.

Nicoletta îşi bătea uşor buzele cu degetele, gândindu-se. Eram conştientă că noi îi ceream mult, dar, altfel, nu ştiam cum să mergem mai departe.

— Dacă află cineva…, a spus ea.

— Ştiu. M-am gândit la asta.

Dacă regele ar fi aflat vreodată, o bătaie cu biciul n-ar fi fost de ajuns în ceea ce mă privea.

— Dacă ne-am putea asigura că nu lăsăm nicio urmă…

Nicoletta a continuat să-şi mişte degetele pe lângă gură.

— Am avea nevoie de bani gheaţă, cel puţin. Asta îngreunează lucrurile, a spus Georgia.

Nicoletta a aprobat din cap şi şi-a pus mâna pe masă.

— Am spus că, dacă te-aş putea ajuta cu ceva, aş face-o. Ne-ar prinde bine un prieten puternic, dar, dacă ţara voastră pierde, mă tem că ne-am alege doar cu un alt duşman.

I-am zâmbit trist.

Ea s-a întors spre Georgia.

— Eu pot să fac azi rost de bani, dar trebuie schimbaţi.

Georgia a zâmbit.

— Avem mijloace.

Peste umărul ei, am văzut un fotograf care se apropia. Mi-am luat ceaşca de ceai şi am şoptit „Aparat foto".

— Şi mereu am considerat-o pe America o lady. Uneori, cred că nu reuşim să vedem trăsăturile astea pentru că, pentru noi, cele din Cinci sunt artiste, iar cele din Şase, doar menajere. Dar uitaţi-vă la regina Amberly. E mai mult decât o Patru, a spus Georgia încântată.

Nicoletta şi cu mine am dat aprobator din cap.

— Este o femeie incredibilă. E un privilegiu să fiu alături de ea, le-am mărturisit eu.

— Poate vei ajunge să rămâi cu ea! a spus Nicoletta şi mi-a făcut cu ochiul.

— Zâmbiţi, domnişoarelor! ne-a cerut fotograful, iar noi ne-am arătat cele mai strălucitoare chipuri, în speranţa de a ne acoperi secretul periculos.

Capitolul 18

În ziua de după plecarea Nicolettei şi a Georgiei, m-am trezit uitându-mă des peste umăr. Eram sigură că cineva ştia ce spusesem, ce le oferisem rebelilor într-o scurtă după-amiază. Îmi tot reaminteam că, dacă cineva auzise, cu siguranţă aş fi fost arestată până acum. Văzând că încă mă bucuram de un mic dejun minunat împreună cu celelalte Elite şi familia regală, trebuia să cred că totul era în regulă. În plus, Maxon m-ar fi apărat dacă ar fi fost necesar.

După micul dejun, m-am întors în camera mea ca să-mi împrospătez machiajul. În timp ce eram în baie şi mă dădeam cu încă un strat de ruj, s-a auzit o bătaie în uşă. Eram doar eu şi Lucy, iar ea a mers să vadă cine era cât eu am terminat să mă rujez. Un minut mai târziu, a băgat capul pe după uşă.

— Este prinţul Maxon, mi-a şoptit.

Mi-am întors privirea spre ea.

— Este aici?

Ea a dat din cap, radiind.

— Şi-a amintit cum mă cheamă.

— Bineînţeles că da, am răspuns eu, zâmbind. Am lăsat totul din mână şi mi-am trecut degetele prin păr. Condu-mă afară şi apoi pleacă în linişte, i-am spus.

— Cum doriţi, domnişoară.

Maxon stătea într-o doară lângă uşă, aşteptând în mod neobişnuit o invitaţie să intre. Ţinea într-o mână o cutie mică şi îngustă pe care o bătea cu degetele, foindu-se.

— Îmi pare rău că te întrerup. Mă întrebam dacă mi-ai putea acorda o clipă.

— Desigur, am spus eu, apropiindu-mă. Intră, te rog.

Maxon şi cu mine ne-am aşezat pe marginea patului.

— Am vrut să te văd mai întâi pe tine, spuse el, aşezându-se mai bine. Voiam să-ţi explic înainte ca celelalte să vină să se laude.

Să-mi explice? Dintr-un motiv oarecare, cuvintele lui m-au neliniştit. Dacă celelalte se lăudau, eram pe cale să fiu exclusă din ceva.

— Ce vrei să spui?

Mi-am dat seama că îmi muşcam buzele proaspăt date cu ruj.

Maxon mi-a întins cutia.

— Te voi lămuri, îţi promit. Dar, mai întâi, asta este pentru tine.

Am luat cutia şi am desfăcut un mic nasture din faţă, ca să o pot deschide. Cred că am inhalat fiecare strop de aer din cameră.

În cutie erau o pereche de cercei superbi şi o brăţară asortată. Se potriveau de minune, cu pietre preţioase albastre şi verzi, aranjate într-un model floral subtil.

— Maxon, îmi plac, dar nu le pot accepta. Sunt prea… prea…

— Dimpotrivă, trebuie să le accepţi. Este un dar şi e o tradiţie să le porţi la Condamnare.

— La ce?

El a clătinat din cap.

— Silvia îţi va explica toate astea; esenţial este că tradiţia spune că prinţul trebuie să le ofere bijuterii Elitelor, iar ele să le poarte la ceremonie. Vor fi destui oficiali acolo, iar tu trebuie să arăţi cât mai bine. Şi, spre deosebire de alte lucruri care ţi-au fost oferite până acum, astea sunt toate reale şi le poţi păstra.

Am zâmbit. Desigur că nu ne-ar fi dat să purtăm bijuterii adevărate. M-am întrebat câte fete luaseră

lucruri acasă gândindu-se că, dacă nu se aleseseră cu Maxon, măcar primeau bijuterii în valoare de câteva mii.

— Sunt minunate, Maxon. Sunt chiar pe gustul meu. Mulţumesc.

Maxon a ridicat un deget.

— Cu plăcere, şi asta este o parte din ce voiam să discut. Am ales personal cadourile pentru fiecare dintre voi şi cu intenţia de a fi toate egale. Totuşi, tu preferi să porţi colierul de la tatăl tău şi sunt sigur că te va ajuta să te simţi mai bine în mijlocul unui eveniment important cum e Condamnarea. Aşadar, în timp ce toate celelalte au primit coliere, tu ai primit o brăţară. Maxon s-a întins spre mâna mea şi a ridicat-o. Şi văd că eşti ataşată de micul tău nasture şi mă bucur că încă îţi place şi brăţara pe care am adus-o din Noua Asie, dar nu se prea potrivesc. Probează asta, ca să vedem cum îţi stă.

Mi-am scos brăţara lui Maxon şi am pus-o pe marginea noptierei, dar am luat nasturele lui Aspen şi l-am pus în borcanul meu cu un singur penny. Părea că, de acum înainte, acolo trebuia să stea.

M-am întors şi l-am surprins pe Maxon holbându-se la borcan, cu o privire dură, care însă a dispărut repede. A scos brăţara din cutie. Degetele lui îmi gâdilau pielea, iar când s-au îndepărtat, aproape că am suspinat din nou la cât de frumos era cadoul său.

— Chiar e perfectă, Maxon.

— Speram să crezi asta. Dar exact din cauza asta trebuia să discut cu tine. Mi-am propus să cheltuiesc aceeaşi sumă pentru toate. Am vrut să fiu corect.

Am dat aprobator din cap. Mi se părea un lucru rezonabil.

— Problema e că gusturile tale sunt mult mai simple decât ale celorlalte. Şi tu ai o brăţară, în loc de un colier. Am sfârşit prin a cheltui pentru tine doar jumătate din ce am dat pentru restul, şi voiam

să ştii asta înainte să vezi ce le-am oferit lor. Şi voiam să ştii că am făcut asta din dorinţa de a-ţi dărui ce am crezut că ţi-ar plăcea mai mult, nu din cauza statutului tău sau aşa ceva.

Privirea lui Maxon era atât de sinceră.

— Mulţumesc, Maxon. Altfel, nici nu aş fi primit-o, am spus eu, atingându-i braţul cu mâna.

Ca întotdeauna, el părea atât de fericit să fie atins.

— La asta m-am gândit şi eu. Deşi, îţi mulţumesc că ai spus-o. M-am temut că aş putea să te rănesc.

— Deloc.

Maxon a zâmbit mai larg.

— Desigur, vreau totuşi să fiu corect, aşadar m-am gândit la ceva. A băgat mâna în buzunar şi a scos un plic subţire. Poate că ţi-ar plăcea să trimiţi diferenţa de bani familiei tale.

Am privit lung plicul.

— Vorbeşti serios?

— Desigur. Vreau să fiu imparţial şi m-am gândit că ăsta ar fi cel mai bun mod de a rezolva situaţia. Şi am sperat că te va face fericită.

Mi-a pus plicul în mâini, iar eu l-am luat, încă şocată.

— Nu era nevoie să faci asta.

— Ştiu. Dar câteodată este vorba despre ce vrei să faci, nu despre ce trebuie să faci.

Privirile ni s-au întâlnit, iar eu mi-am dat seama că făcea multe pentru mine doar pentru că voia asta. Îmi dăduse pantaloni atunci când nu aveam voie să-i port, îmi adusese o brăţară din cealaltă parte a lumii…

Cu siguranţă mă iubea. Corect? De ce nu o spunea, pur şi simplu?

Suntem singuri, Maxon. Dacă o spui, îţi spun şi eu.

Nimic.

— Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc pentru asta, Maxon.

El a zâmbit.

— E frumos că-mi spui asta. Şi-a dres vocea. Întotdeauna mă interesează să aflu ce simţi.

O, nu. În niciun caz. Nu aveam de gând să o spun eu prima.

— Ei bine, sunt recunoscătoare. Ca întotdeauna.

Maxon a oftat.

— Mă bucur că îţi place. Nemulţumit, a început să se uite la covor. Trebuie să plec. Mai am de dat cadourile celorlalte fete.

Ne-am ridicat amândoi în picioare şi l-am însoţit până la uşă. Când a plecat, s-a întors şi mi-a sărutat mâna. Dând prieteneşte din cap, a dispărut după colţ ca să le viziteze pe celelalte.

M-am întors către pat şi m-am uitat din nou la cadourile mele. Nu-mi venea să cred că nişte lucruri atât de frumoase erau ale mele, pentru totdeauna. Mi-am jurat că, în cazul în care aş fi mers acasă şi toţi banii s-ar fi cheltuit, iar familia mea ar fi ajuns în sapă de lemn, nu voi vinde sau da niciodată aceste daruri, şi nici brăţara pe care mi-o adusese din Noua Asie. Aveam să le păstrez, indiferent de situaţie.

— Condamnarea este destul de simplă, ne-a spus Silvia în după-amiaza următoare, pe când o urmam către Marea Sală. Este unul dintre acele lucruri care par mai provocatoare decât sunt, dar, mai presus de toate, este ceva simbolic. Va fi un mare eveniment. Vor veni câţiva magistraţi, ca să nu mai vorbim de numărul mare de membri ai familiei regale, şi vor fi suficiente camere cât să vă ameţească, a strigat Silvia peste umăr.

Până acum, nu părea deloc simplu. Am cotit, iar Silvia a deschis uşile Marii Săli. În mijlocul încăperii era însăşi regina Amberly, dând instrucţiuni unor bărbaţi care montau nişte scaune de stadion. Într-un alt colţ, cineva discuta despre ce covor să întindă, iar două florărese vorbeau despre florile care ar fi fost cele mai potrivite.

Păreau să considere că decoraţiunile de Crăciun ar fi trebuit să dispară. Se întâmplau atât de multe, încât aproape că uitasem complet că venea Crăciunul.

Spre spatele camerei, se ridica o scenă, cu trepte în faţă şi trei tronuri masive centrate pe platformă. În dreapta noastră, erau patru scene mici cu câte un singur scaun; erau frumoase, dar şi foarte izolate. Doar acelea erau suficiente pentru a decora sala, iar eu nu-mi puteam imagina cum avea să arate de îndată ce toate vor fi fost la locul lor.

— Maiestatea Voastră, a spus Silvia, făcând o reverenţă, iar noi i-am urmat exemplul.

Regina a venit spre noi, cu chipul luminat de un zâmbet.

— Bună ziua, domnişoarelor, a spus ea. Silvia, cât de multe le-ai spus?

— Nu prea multe, Maiestate.

— Excelent. Domnişoarelor, daţi-mi voie să vă vorbesc despre următoarea voastră sarcină din procesul Alegerii. Ea ne-a făcut semn să o urmăm în Marea Sală. Condamnarea este menită să fie un simbol al supunerii voastre în faţa legii. Una dintre voi va deveni noua prinţesă şi, cândva, regină. Legea este felul în care trăim, şi datoria voastră va fi nu doar să o respectaţi, ci şi să o sprijiniţi. Şi astfel, a spus ea, oprindu-se şi întorcându-se spre noi, veţi începe cu Condamnarea. Va fi adus aici un bărbat care a comis o infracţiune, cel mai probabil un furt. Acestea sunt cazuri care merită o biciuire, dar aceşti oameni vor petrece, în schimb, o perioadă în temniţă. Iar voi îi veţi trimite acolo. Regina a zâmbit la expresiile noastre uluite, apoi a continuat: Ştiu că sună dur, dar nu este. Fiecare dintre aceşti bărbaţi a comis o infracţiune şi, în loc să înfrunte chinurile unei pedepse fizice, îşi vor plăti datoriile cu timp. Aţi văzut cu ochii voştri cât de dureroasă poate fi o bătaie cu băţul. A fi biciuit nu este cu mult mai bine. Le faceţi o favoare, a spus ea încurajator.

Eu încă nu aveam un sentiment bun în legătură cu asta.

Cei care furau erau săraci. Oamenii din Doi şi Trei care încălcau legea îşi plăteau libertatea cu bani. Săracii o plăteau cu carnea biciuită sau cu timp. Mi-am adus aminte de Jemmy, fratele mai mic al lui Aspen, aplecat peste un butuc în timp ce soldaţii îi luau cu biciul plata unui pumn de mâncare. Chiar dacă am urât asta, era mai bine decât să-l închidă. Familia Leger avea nevoie de el ca să muncească, aşa tânăr cum era, şi se părea că, odată ce erai peste un Cinci, oamenii uitau asta.

Silvia şi regina Amberly ne-au vorbit despre ceremonie de nenumărate ori, până ce replicile noastre au fost perfecte. Am încercat să le rostesc pe ale mele cu graţia pe care o aveau Elise sau Kriss, dar intonaţia îmi lipsea de fiecare dată.

Nu voiam să trimit un om la închisoare.

Când ni s-a dat voie să plecăm, celelalte fete s-au îndreptat împreună spre uşă, dar eu m-am îndreptat spre regină. Ea încheia o discuţie cu Silvia. Ar fi trebuit să folosesc timpul ăla ca să născocesc ceva mai elocvent. În schimb, când Silvia s-a îndepărtat, iar regina mi s-a adresat, am vorbit fără să mă gândesc prea mult.

— Vă rog, nu mă puneţi să fac asta, am rugat-o eu.

— Poftim?

— Pot să mă supun legii, jur. Nu încerc să fiu dificilă, dar nu pot trimite un om la închisoare. Mie nu mi-a făcut nimic.

Blândeţea i se citea pe chip când şi-a întins mâna ca să-mi atingă faţa.

— Dar ţi-a făcut, fată dragă. Dacă devii prinţesă, vei fi întruparea legii. Când cineva încalcă şi cea mai mică regulă, te înjunghie. Singurul mod de a nu sângera este să iei poziţie împotriva celor care te-au rănit deja, astfel încât ceilalţi să nu mai fie atât de necuviincioşi.

— Dar eu nu sunt prinţesă! am implorat eu. Nimeni nu mă răneşte.

Ea a zâmbit, s-a aplecat spre mine şi mi-a şoptit:

— Nu eşti prinţesă astăzi, dar nu m-ar surprinde dacă acest lucru ar fi doar o chestiune temporară.

Regina Amberly s-a tras înapoi şi mi-a făcut cu ochiul.

Am oftat, devenind disperată.

— Aduceţi-mi pe altcineva. Nu vreun hoţ mărunt, care probabil a furat doar din cauză că îi era foame.

Chipul ei s-a împietrit.

— Nu vreau să spun că este în regulă să furi. Ştiu că nu este. Dar aduceţi-mi pe cineva care a făcut ceva cu adevărat rău. Aduceţi-mi persoana care a ucis paznicul care ne-a dus pe mine şi pe Maxon în sala de refugiu ultima dată când au venit rebelii. Acea persoană ar trebui închisă pentru totdeauna. Şi aş spune asta cu bucurie. Dar nu pot face asta vreunui Şapte flămând. Nu pot.

Vedeam că voia să fie bună cu mine, dar şi că era neclintită în ceea ce priveşte chestia asta.

— Dă-mi voie să fiu foarte sinceră cu tine, Lady America. Dintre toate fetele, tu trebuie să faci asta cel mai mult. Poporul te-a văzut că ai alergat ca să opreşti o biciuire, că ai sugerat desfiinţarea castelor la televiziunea naţională şi că ai încurajat lumea să lupte atunci când vieţile lor sunt într-un real pericol.

Privirea ei era blândă dar serioasă.

— Nu spun că au fost lucruri rele, dar le-ai dat majorităţii oamenilor impresia că ai luat-o razna.

Mi-am frământat mâinile, ştiind că asta se va termina cu mine luând parte la Condamnare, indiferent ce aş fi spus.

— Dacă vrei să rămâi, dacă îţi pasă de Maxon – ea a făcut o pauză, dându-mi o clipă să mă gândesc –, atunci trebuie să faci asta. Trebuie să arăţi că poţi să fii supusă.

— Sunt. Doar că nu vreau să trimit pe nimeni la închisoare. Asta nu este treaba unei prinţese. Magistraţii fac asta.

Regina Amberly m-a mângâiat pe umăr.

— Poţi să o faci. Şi o vei face. Dacă îl mai vrei pe Maxon, trebuie să fii perfectă. Sunt sigură că înţelegi că există păreri contrare în ceea ce te priveşte.

Am aprobat din cap.

— Atunci, fă-o.

A plecat şi m-a lăsat singură în Marea Sală. Am mers la locul meu care, practic, era un tron în sine, şi mi-am murmurat din nou replicile. Am încercat să mă conving că nu era mare lucru. Oamenii încălcau legile şi ajungeau la închisoare tot timpul. O persoană dintr-o mie păţea asta. Iar eu trebuia să fiu perfectă.

Perfecţiunea era singura mea opţiune.

Capitolul 19

În ziua Condamnării, eram un pachet de nervi. Îmi era teamă că aveam să mă împiedic sau că urma să uit ce trebuia să spun. Şi, mai rău decât atât, mă temeam că aveam să dau greş. Singurul lucru de care nu trebuia să-mi fac griji erau hainele mele. Slujnicele mele au trebuit să se sfătuiască cu coafeza ca să-mi facă o ţinută potrivită, deşi nu aş folosi un cuvânt la fel de simplu ca *potrivită* pentru a o descrie.

Urmând din nou tradiţia, toate rochiile erau albe cu auriu. A mea avea talie înaltă şi nicio bretea pe partea stângă, dar avea una căzută peste umăr în dreapta, care îmi acoperea cicatricea şi care, în acelaşi timp, arăta cu adevărat minunat. Partea de sus era strâmtă, dar fusta transparentă şi foarte largă atingea podeaua cu festoane din dantelă aurie. În spate, se strângea în nişte pliseuri, care cădeau în urma mea ca o trenă scurtă. Când m-am privit în oglindă, prima dată a fost când am crezut că arătam cu adevărat ca o prinţesă.

Anne a luat ramura de măslin pe care trebuia să o duc eu şi mi-a pus-o pe braţ. Noi trebuia să lăsăm ramurile la picioarele regelui, în semn de pace pentru conducătorul nostru şi ca dorinţă a noastră de a aplica legea.

— Arătaţi minunat, domnişoară, a spus Lucy.

N-am putut să nu observ cât de calmă şi de încrezătoare părea în ultima vreme. Am zâmbit.

— Mulţumesc. Mi-aş dori să fiţi şi voi acolo, am spus eu.

— Şi eu, a oftat Mary.

Cuviincioasă ca întotdeauna, Anne şi-a îndreptat din nou atenţia asupra mea.

— Nu vă faceţi griji, domnişoară; vă veţi descurca perfect. Iar noi vom privi împreună cu celelalte servitoare.

— Veţi face asta?

Era un lucru încurajator, chiar dacă ele nu aveau să fie la parter.

— Nu am rata ocazia, m-a asigurat Lucy.

O bătaie bruscă în uşă ne-a întrerupt conversaţia. Mary a deschis uşa, iar eu m-am bucurat să văd că era Aspen.

— Am venit să vă conduc la Condamnare, Lady America, a spus el.

Lucy a vorbit brusc.

— Ce părere aveţi despre opera noastră, domnule ofiţer Leger?

El a zâmbit şiret.

— V-aţi întrecut pe voi însevă.

Lucy a chicotit, iar Anne i-a spus să tacă în timp ce îmi aranja coafura, îngrijindu-se de ultimele detalii. Acum, că ştiam despre sentimentele lui Anne pentru Aspen, era evident cât de perfectă încerca să fie în faţa lui.

Am respirat adânc, amintindu-mi de mulţimea care mă aştepta la parter.

— Sunteţi gata? a întrebat el.

Am dat din cap că da, mi-am rearanjat ramura şi m-am îndreptat spre uşă, aruncând doar o privire înapoi, ca să văd chipurile fericite ale slujnicelor mele. L-am luat de braţ pe Aspen şi am pornit-o împreună cu el pe hol.

— Ce-ai mai făcut? am întrebat eu nonşalant.

— Nu-mi vine să cred că faci asta, a răspuns el.

Am înghiţit în sec, devenind din nou agitată.

— N-am de ales.

— Întotdeauna ai de ales, Mer.

— Aspen, ştii că nu îmi place asta. Dar, până la urmă, este vorba doar de o persoană. Iar el este vinovat.

— Exact ca simpatizanţii rebeli pe care regele i-a retrogradat o castă. Exact ca Marlee şi Carter.

Nu a trebuit să-mi ridic privirea ca să văd cât de dezgustat era.

— Aia a fost altceva, am murmurat eu, fără să par deloc convingătoare.

Aspen s-a oprit brusc şi m-a obligat să-l privesc.

— Cu el, este mereu la fel.

Tonul lui era atât de serios. Aspen ştia mai multe decât majoritatea, deoarece fusese de gardă în timpul întrunirilor sau pentru că el însuşi dăduse ordine. Şi în clipa asta deţinea un secret.

— Chiar sunt hoţi? am întrebat eu încet în timp ce continuam să mergem.

— Da, dar nu merită anii de închisoare pe care îi vor primi astăzi. Şi ăsta va fi un mesaj destul de evident pentru prietenii lor.

— Ce vrei să spui?

— Sunt oameni care au stat în calea lui, Mer. Simpatizanţii rebelilor, bărbaţi care au vorbit un pic cam deschis despre cât de tiran este. Chestia asta se transmite peste tot. Oamenii pe care ei au încercat să-i convingă vor vedea asta, îi vor avertiza pe alţii despre ce se întâmplă cu cei care încearcă să îl înfrunte pe rege. Condamnarea este un lucru deliberat.

M-am desprins de la braţul lui şi i-am spus şuierând:

— Eşti aici de aproape la fel de mult timp ca mine. În tot timpul ăsta, s-a întâmplat să nu dai vreo sentinţă care ţi-a fost ordonată?

— Nu, dar…

— Atunci, nu mă judeca. Dacă se coboară la întemniţarea inamicilor fără o cauză reală, ce crezi că-mi va face mie? Mă urăşte!

Privirea din ochii lui Aspen era rugătoare.

— Mer, ştiu că este înspăimântător, dar tu ai…

Mi-am ridicat mâna.

— Fă-ţi treaba. Condu-mă la parter.

El a înghiţit o dată, s-a întors în faţă şi mi-a oferit braţul. L-am apucat şi am continuat să mergem în tăcere.

La jumătatea treptelor, când am început să auzim zarva conversaţiei, mi-a vorbit din nou.

— Mereu m-am întrebat dacă aveau să te schimbe.

Nu i-am răspuns. Oricum, ce aş fi putut să-i spun?

În marele foaier, celelalte fete priveau în depărtare, mişcându-şi încet buzele în timp ce îşi recitau replicile. M-am desprins de Aspen şi m-am dus să mă alătur lor.

Elise vorbise atât de mult despre rochia ei, încât simţeam că o văzusem deja. Auriul şi cremul se împleteau într-un model zvelt, fără mâneci, iar mănuşile ei aurii păreau teatrale. Darurile ei de la Maxon erau nişte pietre preţioase închise la culoare, care îi scoteau şi mai mult în evidenţă părul lucios şi ochii negri.

Kriss reuşea, din nou, să fie întruparea tuturor lucrurilor regale, şi era ca şi când nici măcar nu s-ar fi străduit să o facă. Rochia îi era strâmtă pe talie şi exploda ca o floare spre pământ. Iar colierul şi cerceii primiţi de la Maxon erau irizaţi, uşor rotunjiţi şi perfecţi. Pentru o clipă, m-am întristat că ai mei erau atât de simpli.

Rochia lui Celeste… ei bine, cu siguranţă avea să fie de neuitat. Decolteul ei adânc părea un pic nepotrivit pentru această ocazie. Ea m-a surprins cum o fixam cu privirea şi şi-a ţuguiat buzele şi a scuturat din umeri spre mine.

Am scos un hohot de râs şi mi-am pus mâna pe frunte, simţindu-mă un pic rău. Am respirat adânc, în încercarea de a mă calma.

Celeste m-a întâlnit la jumătatea drumului, legănându-şi ramura cu fiecare pas.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Doar că nu mă simt bine, presupun.

— Să nu vomiţi, mi-a ordonat ea. În special, nu pe mine.

— N-o să vomit, am asigurat-o eu.

— Cine a vomitat? a întrebat Kriss, alăturându-se conversaţiei, urmată de Elise.

— Nimeni, am spus eu. Sunt doar obosită sau ceva de genul ăsta.

— Nu va dura prea mult, m-a asigurat Kriss.

Va dura o veşnicie, am gândit eu. M-am uitat la chipurile lor. Veniseră lângă mine. Nu aş fi făcut acelaşi lucru pentru ele? Poate…

— Se simte *bine* vreuna dintre voi în legătură cu asta? am întrebat eu.

Ele s-au uitat una la cealaltă sau spre podea, dar nu a răspuns niciuna.

— Atunci, să n-o facem, le-am îndemnat eu.

— Să n-o facem? a întrebat Kriss. America, asta e tradiţia. Trebuie să o facem.

— Ba nu. Nu şi dacă hotărâm toate să nu o facem.

— Ce vom face? Vom refuza să vorbim acolo? a întrebat Celeste.

— Asta ar fi o opţiune, am sugerat eu.

— Vrei să stăm acolo şi să nu facem nimic?

Elise părea îngrozită.

— Nu m-am gândit bine la asta. Doar că nu cred că este o idee bună.

Îmi dădeam seama că şi Kriss se gândea cu adevărat la asta.

— Este un truc! a acuzat Elise.

— Ce? Cum de-ai ajuns la concluzia asta?

— Ea este ultima. Dacă noi toate nu facem nimic, iar apoi urmează ea, va părea supusă, în timp ce noi vom arăta ca nişte idioate.

Cât a vorbit, Elise şi-a scuturat ramura spre mine.

— America?

Kriss s-a uitat la mine, dezamăgirea citindu-i-se în privire.

— Nu, vă jur; nu asta urma să fac!

— Domnişoarelor!

Ne-am întors toate spre tonul mustrător al Silviei.

— Înţeleg că sunteţi agitate, dar acesta nu este un motiv ca să ţipaţi.

Ne-a privit pe rând, iar noi ne-am uitat una la cealaltă, în vreme ce ele se gândeau dacă să mi se alăture sau nu.

— În regulă, a început Silvia. Elise, tu vei fi prima, aşa cum am exersat. Celeste şi Kriss, voi urmaţi; iar tu, America, vei fi ultima. Pe rând, duceţi ramurile pe covorul roşu şi aşezaţi-le la picioarele regelui. Apoi, vă întoarceţi şi vă ocupaţi locurile. Regele va spune câteva cuvinte, apoi ceremonia va începe.

Ea s-a apropiat de ceea ce părea o cutie mică pe un suport şi a întors-o ca să ne arate un monitor de televizor, pe care se vedea tot ce se întâmpla în Marea Sală. Era minunată. Covorul roşu împărţea camera în locurile pentru presă şi invitaţi, şi cele patru scaune care erau pregătite pentru noi. În spatele acestui spaţiu, se aflau tronurile care aşteptau familia regală.

Cât am privit, uşa laterală a Marii Săli s-a deschis, iar regele, regina şi Maxon au intrat în aplauze şi în sunet de trâmbiţe. Odată ce s-au aşezat, o melodie mai lentă şi mai sobră a început să se audă.

— A început. Acum, capetele sus, ne-a instruit Silvia.

Elise mi-a aruncat o privire tăioasă şi a dat colţul.

Muzica era punctată de sunetul sutelor de camere care o fotografiau. A ajuns la o porţiune în care ritmul era ciudat. Totuşi, ea s-a descurcat bine, după cum vedeam pe monitorul la care se uita Silvia. A urmat Celeste, care şi-a aranjat părul înainte de a pleca. Zâmbetul lui Kriss a părut absolut real şi natural când a defilat pe interval.

— America, mi-a şoptit Silvia. Este rândul tău.

Am încercat să-mi ascund îngrijorarea de pe chip şi m-am concentrat asupra lucrurilor pozitive, dar mi-am dat seama că nu existau. Eram pe cale să ucid o parte din mine pedepsind pe cineva mult mai mult decât merita şi să-i dau regelui ceva ce-şi dorea cu o mişcare scurtă şi simplă.

Când m-am îndreptat spre familia regală în tăcere, camerele s-au declanşat, bliţurile au sclipit, iar oamenii şi-au şoptit laudele unul altuia. M-am uitat în ochii lui Maxon, care era întruchiparea calmului. Lucrul ăsta se datora anilor de disciplină sau fericirii adevărate? Chipul lui mă liniştea, dar eram sigură că-mi citea neliniştea din privire. Mi-am văzut locul liber pentru ramura de măslin şi am făcut o plecăciune înainte de a lăsa darul la picioarele regelui, cu toate că nu am reuşit să mă conving să mă uit la el.

De îndată ce mi-am ocupat locul, muzica s-a oprit. Regele Clarkson a păşit în faţă şi a stat la marginea scenei, cu cercul de ramuri la picioarele sale.

— Doamnelor şi domnilor din Illéa, astăzi, ultimele patru femei tinere şi frumoase ale Alegerii vin în faţa noastră, a tuturor, pentru a se supune legii. Legile noastre vitale sunt cele care menţin poporul unit, sunt fundamentul păcii de care ne-am bucurat atât de mult timp.

Pace? m-am gândit eu. *Glumeşti?*

— În curând, una dintre aceste tinere va sta în faţa voastră nu ca un om de rând, ci ca prinţesă. Şi, ca membră a familiei regale, va fi datoria ei să facă ceea ce e corect, nu pentru beneficiul propriu, ci pentru al vostru.

…şi eu cum fac asta acum?

— Vă rog să le aplaudăm împreună smerenia în supunerea în faţa legii şi curajul de a o susţine.

Regele a început să bată din palme, iar cei din cameră i s-au alăturat. Aplauzele au continuat când el s-a îndepărtat, iar eu am privit spre rândul de fete. Singurul chip pe care îl vedeam bine era al lui

Kriss. Ea a ridicat din umeri şi mi-a zâmbit pe jumătate înainte să-şi întoarcă privirea în faţă şi să-şi îndrepte spatele.

Un paznic de lângă uşă a sunat din trâmbiţă în încăpere.

— Îl chemăm, în prezenţa Maiestăţii Sale regele Clarkson, Maiestăţii Sale regina Amberly şi Alteţei Sale prinţul Maxon, pe infractorul Jacob Digger.

Încet, fără îndoială jenat de spectacol, Jacob a intrat în Marea Sală. Încheieturile mâinilor îi erau încătuşate, iar el a tresărit la luminile camerelor de filmat şi s-a dus sperios să se încline în faţa lui Elise. Nu o vedeam prea bine fără să mă aplec în faţă, aşa că m-am întors un pic şi am ascultat-o cum a rostit replicile pe care noi toate aveam să le spunem, pe rând.

— Jacob, ce infracţiune ai comis? l-a întrebat ea.

A rostit cuvintele tare, mai bine decât de obicei.

— Furt, doamna mea, a răspuns el cu sfială.

— Şi la câţi ani eşti condamnat?

— Doisprezece ani, doamna mea.

Încet, fără să atragă atenţia asupra ei, Kriss s-a uitat în direcţia mea. Fără să-şi schimbe prea mult expresia, se îndoia de ceea ce se întâmpla. Eu am dat aprobator din cap.

Mici furturi, asta ni se spusese. Dacă ar fi fost adevărat, omul ăsta ar fi fost bătut în piaţa din oraşul lui sau, dacă ar fi fost trimis la închisoare, nu ar fi fost pentru mai mult de doi sau trei ani. Cu două cuvinte, Jacob mi-a confirmat toate temerile.

Subtil, m-am întors să îl privesc pe rege. Nu era nicio îndoială că asta îi făcea plăcere. Oricine ar fi fost omul ăsta, nu era un simplu hoţ. Regele se bucura de căderea lui.

Elise s-a ridicat, s-a îndreptat spre Jacob şi i-a atins umărul cu mâna. Până atunci, el nu o privise în ochi.

— Du-te, supus credincios, şi plăteşte-ţi datoria faţă de rege.

Vocea ei a răsunat în liniştea din sală.

Jacob a dat aprobator din cap. S-a uitat la rege, iar eu am văzut că voia să facă ceva. Voia să lupte sau să acuze, dar nu a făcut-o. Fără îndoială, cineva avea să plătească pentru orice greşeală ar fi făcut astăzi. Jacob s-a ridicat şi a ieşit din încăpere, în aplauzele publicului.

Următorul bărbat avea probleme la mers. Când s-a întors să se îndrepte pe covorul roşu spre Celeste, s-a împiedicat şi a căzut. Un icnet colectiv s-a auzit din încăpere, dar, înainte să stârnească prea multă simpatie, doi paznici au venit şi l-au condus la Celeste. Spre meritul ei, când i-a ordonat bărbatului să-şi plătească datoria, nu i-a vorbit cu siguranţa cu care ne obişnuise.

Kriss a părut la fel de serioasă ca întotdeauna până când infractorul care îi fusese desemnat s-a apropiat. Era mai tânăr, probabil de-o seamă cu noi, iar paşii lui erau calmi, aproape hotărâţi. În clipa în care a păşit pe covor spre Kriss, am văzut că avea un tatuaj pe gât. Semăna cu o cruce, deşi părea că, oricine l-ar fi făcut, îl stricase un pic.

Kriss şi-a spus bine replicile. Cine nu o cunoştea, nu avea cum să-şi dea seama de urma de regret din vocea ei. Cei din încăpere au aplaudat, iar ea a luat loc din nou, cu un zâmbet mai puţin strălucitor ca de obicei.

Paznicul l-a strigat pe nume pe Adam Carver, iar eu mi-am dat seama că era rândul meu. Adam, Adam, Adam. Trebuia să-i ţin minte numele. Pentru că trebuia să fac asta acum, nu? Celelalte fete o făcuseră. Dacă aş fi dat greş, Maxon ar fi putut să mă ierte, iar regele oricum nu m-ar fi plăcut; dar cu siguranţă aveam să o pierd pe regină, iar asta mă punea la colţ. Dacă voiam, într-adevăr, să am o şansă, trebuia să-l condamn.

Adam era mai în vârstă, poate de-o seamă cu tata, şi avea o problemă la picior. Nu a căzut, dar i-a luat atât de mult să ajungă la mine, încât a înrăutăţit situaţia. Voiam să termin cu asta.

Când Adam a îngenuncheat în faţa mea, m-am concentrat asupra replicilor pe care trebuia să le spun.

— Adam, ce infracţiune ai comis? l-am întrebat eu.

— Furt, doamna mea.

— Şi cât timp ai de ispăşit?

Adam şi-a dres vocea.

— Sunt condamnat pe viaţă, a răspuns.

Prin cameră, murmurele au început să se audă, de vreme ce oamenii nu erau siguri că auziseră bine.

Cu toate că nu-mi plăcea să mă abat de la replicile mele, şi eu aveam nevoie de confirmare.

— Cât ai spus?

— Sunt condamnat pe viaţă, doamna mea.

Din vocea lui, era evident că mai avea un pic şi plângea.

Pe furiş, m-am uitat la Maxon. Părea stânjenit. Fără cuvinte, i-am cerut ajutorul. Privirea lui mi-a transmis cât de rău îi părea că nu mă putea îndruma.

Când eram pe cale să mă concentrez din nou asupra lui Adam, m-am uitat la rege, care se mişcase rapid. L-am privit cum şi-a trecut mâna peste gură, într-un efort de a-şi ascunde zâmbetul.

Îmi jucase o festă.

Poate că suspectase că aveam să urăsc partea asta a Alegerii şi plănuise să facă tot posibilul ca să par neascultătoare. Dar, chiar dacă aş fi mers până la capăt, ce fel de om aş fi fost dacă aş fi trimis un om la închisoare pentru tot restul vieţii lui? Acum, nimeni nu avea să mă placă.

— Adam, am rostit eu încet.

El m-a privit, lacrimile ameninţând să îi curgă în orice moment. Am observat imediat că toate şoaptele din încăpere încetaseră.

— Cât de mult ai furat?

Oamenii încercau să audă, dar era imposibil.

El a înghiţit în sec şi i-a aruncat o privire regelui.

— Nişte haine pentru fetele mele.

Am vorbit repede:

— Dar asta nu are legătură cu ce-ai făcut, nu-i aşa?

Cu un gest atât de uşor încât aproape că l-am ratat, Adam a clătinat o dată din cap.

Aşadar, nu puteam să o fac. *Nu puteam* să o fac. Dar trebuia să fac ceva.

Ideea mi-a venit atât de repede, iar eu am fost sigură că era singura noastră cale de scăpare. Nu eram convinsă că avea să-i câştige libertatea lui Adam, şi am încercat să nu mă gândesc la cât de mult avea să mă întristeze. Era corect, pur şi simplu, iar eu trebuia să o fac.

M-am ridicat şi m-am îndreptat spre Adam, atingându-l pe umăr. El s-a strâmbat, aşteptând ca eu să-i spun că urma să meargă la închisoare.

— Ridică-te, i-am spus.

Adam m-a privit confuz.

— Te rog, am zis şi l-am apucat de una din mâinile încătuşate, ca să-l trag.

Adam a mers cu mine pe culoare, spre zona înălţată pe care se afla familia regală. Când am ajuns la scări, m-am întors către el şi am oftat.

Pe rând, am scos cerceii frumoşi pe care mi-i dăruise Maxon. I-am pus pe amândoi în palmele lui Adam, iar el a rămas cu gura căscată când i-am dat şi brăţara. Şi apoi – pentru că, dacă într-adevăr urma să fac asta, voiam să-i dau tot – mi-am întins mâinile în spatele gâtului şi mi-am desfăcut colierul cu pasărea cântătoare, cel dăruit de tata. Odată ce l-am lăsat să cadă în palma lui Adam, i-am strâns degetele în jurul comorilor, după care am păşit într-o parte, ca să stea chiar în faţa regelui Clarkson.

I-am arătat tronurile.

— Du-te, supus credincios, şi plăteşte-ţi datoria faţă de rege.

În cameră s-au auzit icnete şi bâiguieli, dar eu le-am ignorat. Nu vedeam decât expresia acră de pe chipul regelui. Dacă voia să se joace cu personalitatea mea, atunci şi eu eram pregătită să-i răspund cu aceeaşi monedă.

Adam a urcat încet scările, iar eu i-am citit teama şi bucuria din privire. Când s-a apropiat de rege, a căzut în genunchi şi şi-a întins mâinile, pline cu bijuterii.

Regele Clarkson mi-a aruncat o privire, dându-mi de înţeles că ăsta nu avea să fie sfârşitul, dar apoi s-a întins şi a luat bijuteriile din mâinile lui Adam.

Mulţimea a izbucnit, dar când m-am uitat în spate, pe chipurile celorlalte fete se citeau reacţii diferite. Adam s-a îndepărtat repede de rege, temându-se, probabil, că el avea să se răzgândească. Speram că, având în vedere că erau atât de multe camere şi atât de mulţi oameni care scriau articole despre asta, cineva avea să îl însoţească şi să se asigure că ajungea acasă. Când Adam a revenit lângă mine, a încercat să mă îmbrăţişeze, chiar dacă avea cătuşe. A plâns, m-a binecuvântat şi a părăsit încăperea părând cel mai fericit om de pe pământ.

Capitolul 20

Familia regală a ieşit pe uşa laterală, iar celelalte Elite şi cu mine am plecat pe acelaşi drum pe care veniserăm, în timp ce camerele filmau şi invitaţii aplaudau.

Ochii Silviei erau, pur şi simplu, ucigători când am ieşit pe uşă. Părea că avea nevoie de fiecare picătură de putere ca să se abţină să nu mă strângă de gât. Ne-a dus după colţ, într-un salonaş.

— Intraţi, ne-a ordonat ea, ca şi cum orice cuvânt în plus ar fi scos-o din minţi.

A închis uşile, fără a se deranja să ne însoţească.

— Chiar trebuie să fii mereu în centrul atenţiei? a izbucnit Elise.

— N-am făcut nimic, cu excepţia a ceea ce am încercat să-ţi cer şi ţie să faci. Tu ai fost cea care nu m-a crezut.

— Te porţi ca o sfântă. Erau infractori. Nu am făcut nimic din ceea nu ar fi făcut un magistrat; doar că am făcut-o în rochii frumoase.

— Elise, i-ai văzut pe oamenii ăia? Unii dintre ei erau bolnavi. Iar sentinţele pentru infracţiunile lor erau prea lungi, am pledat eu.

— Are dreptate, a spus Kriss. Condamnare pe viaţă pentru furt? Dacă n-a şterpelit palatul, ce ar fi putut să ia ca să merite asta?

— Nimic, am susţinut eu. A luat haine pentru familia lui. Uite ce e, voi sunteţi norocoase. V-aţi născut în caste mai bune. Dacă aţi fi într-una inferioară şi l-aţi pierde pe cel care aduce pâinea în familie, lucrurile nu ar merge bine. N-am putut să-l trimit la închisoare pe viaţă şi, în acelaşi timp, să-i

condamn membrii familiei să devină Opturi. N-am putut.

— Unde ţi-e mândria, America? m-a implorat Elise. Unde ţi-e simţul datoriei şi al onoarei? Eşti doar o fată, nu eşti nici măcar prinţesa. Şi, chiar dacă ai fi fost, nu ai fi avut voie să iei astfel de decizii. Eşti aici ca să urmezi hotărârile regelui, şi tu nu ai făcut niciodată asta! Nici măcar în prima noapte!

— Poate că hotărârile sunt greşite, am ţipat eu, probabil în cel mai prost moment cu putinţă.

Uşile s-au deschis şi regele Clarkson a intrat ca o vijelie, în timp ce regina Amberly şi Maxon au rămas pe coridor. M-a apucat de mână, cu putere – din fericire, nu de cea rănită – şi m-a târât afară din cameră.

— Unde mă duceţi? l-am întrebat eu cu răsuflarea tăiată.

Nu mi-a răspuns.

M-am uitat peste umăr la fete, în timp ce regele mă trăgea pe coridor. Celeste şi-a încrucişat braţele, iar Elise a apucat-o pe Kriss de mână pentru că, oricât era de supărată, Elise nu părea fericită să mă vadă plecând.

— Clarkson, nu te pripi, l-a implorat încet regina.

Am dat colţul şi am fost forţată să intru într-o încăpere.

Regina şi Maxon au apărut în urma noastră, în timp ce regele m-a împins spre o canapea micuţă.

— Stai jos, mi-a ordonat el, inutil.

A început să măsoare podeaua cu paşii, ca un leu în cuşcă. Când s-a oprit, a dat cu ochii de Maxon.

— Ai jurat! a răcnit el. Ai spus că o ţii sub control. Mai întâi, izbucnirea de la *Actualităţi,* apoi ai fost cât pe ce să fii omorât pe acoperiş, iar acum asta? Se termină astăzi, Maxon.

— Tată, ai auzit uralele? Oamenii îi apreciază mila. Ea este cel mai important bun al tău în

momentul de faţă.

— Poftim?

Avea o voce de gheaţă, tărăgănată şi mortală.

Maxon s-a oprit o clipă, simţind răceala, dar a continuat:

— Când a sugerat că oamenii ar trebui să se apere singuri, publicul a reacţionat pozitiv. Îndrăznesc să spun că faptul că nu au mai murit şi alţi oameni i se datorează. Şi asta? Tată, eu n-aş putea trimite un om la închisoare pe viaţă pentru ceea ce se presupune a fi o infracţiune măruntă. Cum poţi aştepta asta din partea cuiva care şi-a văzut mai mult decât câţiva prieteni bătuţi pentru mai puţin? E plăcută de oameni. Majoritatea lor fac parte din castele inferioare şi se identifică cu ea.

Regele a clătinat din cap şi a început din nou să se plimbe.

— O las să stea pentru că ţi-a salvat viaţa. *Tu* eşti bunul meu cel mai important, nu ea. Dacă te pierdem pe tine, pierdem totul. Şi nu mă refer numai la moarte. Dacă nu eşti dedicat acestei vieţi, dacă-ţi pierzi concentrarea, toate acestea se năruie. Şi-a fluturat braţele spre camera cea mare, lăsând tăcerea să plutească în aer. Ai fost spălat pe creier, l-a acuzat regele. Te schimbi de la o zi la alta. Fetele astea, asta mai mult decât celelalte, sunt inutile, toate.

— Clarkson, poate…

A făcut-o să tacă pe regină cu o privire şi, oricare ar fi fost părerea ei, s-a risipit.

Regele s-a întors spre Maxon.

— Am o propunere pentru tine.

— Nu mă interesează, a ripostat el.

Regele Clarkson şi-a ridicat braţele, vrând să arate că nu avea intenţii rele.

— Ascultă-mă.

Maxon a oftat.

— Fetele astea au fost un dezastru. Nici măcar conexiunile asiatice nu mi-au fost de niciun folos.

Cea din Doi este prea preocupată de faimă, iar cealaltă, mă rog, nu e complet lipsită de speranţă, dar nici suficient de bună, dacă mă întrebi pe mine. Asta de aici, a spus el, arătând spre mine, oricâtă valoare ar avea, a fost complet eclipsată de incapacitatea ei de a se stăpâni. Totul a luat-o complet razna. Şi te cunosc. Ştiu că te temi să nu pierzi ceva, aşa că iată la ce m-am gândit.

M-am uitat cum regele se plimba în jurul lui Maxon.

— Haide să anulăm totul. Haide să scăpăm de toate fetele.

Maxon a deschis gura ca să protesteze, dar regele a ridicat o mână.

— Nu sugerez să rămâi singur. Spun doar că încă mai avem datele tuturor fetelor eligibile din ţară pe aici, pe undeva. N-ar fi bine dacă ai putea să alegi câteva fete să vină la palat? Poate că vei găsi una care seamănă cu fiica regelui Franţei, ţi-aduci aminte cât de mult ţineai la ea?

Mi-am coborât privirea. Maxon nu menţionase nicio franţuzoaică.

Mă simţeam de parcă cineva ar fi luat o daltă şi mi-ar fi cioplit inima.

— Tată, n-aş putea.

— O, ba ai putea. Tu eşti prinţul. Şi cred că am avut suficiente ieşiri ca să putem declara grupul acesta necorespunzător. De data asta, ai putea avea, cu adevărat, de ales.

Am ridicat din nou privirea. Ochii lui Maxon erau aţintiţi asupra podelei. Îmi dădeam seama că se lupta.

— Asta chiar s-ar putea să-i liniştească pe rebeli pentru o vreme. Mai gândeşte-te, a adăugat regele. Dacă le trimitem acasă pe fetele astea şi apoi aşteptăm câteva luni, ca şi cum am anula Alegerea, iar apoi aducem un grup nou de femei minunate, educate şi plăcute… s-ar putea schimba multe.

Maxon a încercat să spună ceva, dar apoi a închis gura.

— Oricum ar fi, trebuie să-ţi pui întrebarea dacă asta, a spus el, arătând din nou spre mine, este persoana cu care ţi-ai putea petrece întreaga viaţă. Dramatică, egoistă, disperată după bani şi, ca să fiu sincer, destul de banală. Uită-te la ea, fiule.

Ochii lui Maxon au săgetat spre mine şi au rămas aţintiţi asupra mea o clipă, înainte ca eu să fiu silită să îmi întorc privirea, umilită.

— Te las câteva zile. Deocamdată, trebuie să rezolv cu presa. Amberly.

Regina s-a grăbit spre rege şi l-a apucat de braţ, lăsându-ne singuri şi fără replică. După câteva momente, Maxon a venit să mă ajute să mă ridic.

— Mulţumesc.

Maxon s-a mulţumit să dea din cap.

— Cred că ar trebui să merg cu ei. Fără îndoială că au întrebări şi pentru mine.

— E o ofertă destul de bună, am comentat eu.

— Poate chiar cea mai generoasă pe care a făcut-o vreodată.

Nu voiam să ştiu dacă el chiar credea asta. Nu mai era nimic de spus, aşa că am trecut pe lângă el, înapoi spre camera mea, în speranţa de a depăşi tot ceea ce simţeam.

Slujnicele mele m-au anunţat că aveam să cinăm singure diseară, iar când nu m-am deranjat să le vorbesc, s-au scuzat graţios. M-am întins pe pat, pierdută în gânduri.

Am făcut ceea ce trebuia să fac astăzi, nu-i aşa? Credeam în justiţie, dar Condamnarea nu însemna justiţie. Totuşi, mă întrebam dacă, într-adevăr, obţinusem ceva. Dacă omul acela era, cumva, un duşman al regelui, ceea ce trebuia să cred că era, atunci cu siguranţă avea să fie pedepsit altfel. Oare totul a fost în zadar?

Şi, oricât ar fi fost de frivol, când mă gândeam la tot ceea ce se întâmpla, nu puteam să nu mă gândesc la franţuzoaica aia. De ce Maxon nu-mi

spusese de ea? Petrecuse mult timp pe aici? De ce ar fi ţinut-o secretă?

Am auzit un ciocănit şi am presupus că era masa, cu toate că părea un pic cam devreme.

— Intră, am strigat eu, nedorind să cobor din pat.

Uşa s-a deschis şi a apărut părul negru al lui Celeste.

— Ai chef de companie? m-a întrebat ea.

Kriss s-a ivit în spatele ei şi am văzut şi o parte din braţul lui Elise.

M-am ridicat.

— Sigur.

Au intrat agale, lăsând uşa deschisă. Celeste, care încă mă şoca de fiecare dată cu zâmbetul ei sincer, s-a urcat în patul meu fără să ceară voie măcar. Nu că m-ar fi deranjat. A urmat Kriss, care s-a aşezat mai aproape de picioarele mele, iar Elise a rămas pe margine, mereu o doamnă.

Încet, Kriss mi-a pus întrebarea la care eram sigură că se gândeau toate.

— Te-a rănit?

— Nu. Apoi mi-am dat seama că nu era complet adevărat. Nu m-a lovit sau ceva, doar că m-a tras puţin cam brutal.

— Ce-a spus?

Elise se juca cu o bucată din rochia ei în timp ce vorbea.

— Nu e încântat de ieşirea mea. Dacă era după rege, eram demult plecată.

Celeste m-a atins pe braţ.

— Dar nu e după el. Maxon ţine la tine, la fel şi poporul.

— Nu ştiu dacă e suficient.

Pentru niciuna dintre noi, am adăugat în gând.

— Îmi pare rău că am ţipat la tine, mi-a spus Elise încet. E frustrant. Încerc din răsputeri să rămân calmă şi plină de încredere, dar mi se pare că nimic din ceea ce fac nu contează. Toate mă eclipsaţi.

— Nu e adevărat, a contrazis-o Kriss. În momentul ăsta, toate însemnăm ceva pentru Maxon. Altfel, n-am mai fi aici.

— Se teme să le aleagă pe ultimele trei, a contracarat Elise. Trebuie să aleagă în… cât mai e? Patru zile până trebuie să rămână doar trei? Se agaţă de mine numai ca să nu ia decizia.

— Cine spune că nu se agaţă de mine? a sugerat Celeste.

— Ascultaţi-mă, le-am spus eu. După ziua de azi, probabil că eu voi fi următoarea care va pleca acasă. Trebuia să se întâmple mai devreme sau mai târziu. Pur şi simplu, nu sunt făcută pentru asta.

Kriss a chicotit.

— Niciuna dintre noi nu e o Amberly, nu-i aşa?

— Mie îmi place prea mult să şochez oamenii, a spus Celeste zâmbind.

— Iar eu mai degrabă m-aş ascunde decât să fac jumătate din lucrurile pe care trebuie să le facă ea, a adăugat Elise şi a lăsat capul în jos.

— Eu sunt prea sălbatică, am ridicat eu din umeri, acceptându-mi defectele.

— Niciodată n-am să am încredere în mine aşa cum are ea, s-a plâns Kriss.

— Iată, aşadar. Toate avem defecte. Dar Maxon trebuie să aleagă una dintre noi, aşa că n-are rost să ne mai facem griji. Celeste se juca cu pătura. Dar cred că toate putem să fim de acord cu faptul că oricare dintre voi ar fi o alegere mai bună decât mine.

După o tăcere grea, Kriss a vorbit.

— Ce vrei să spui?

Celeste s-a uitat la ea pieziş.

— Ştii prea bine. Toată lumea ştie. A tras adânc aer în piept şi a continuat. Am avut deja, cumva, discuţia asta cu America şi le-am anunţat ieri pe slujnicele mele, dar vouă nu v-am cerut încă scuze.

Kriss şi Elise s-au uitat scurt una la alta, înainte de a se concentra din nou asupra lui Celeste.

— Kriss, ţi-am distrus petrecerea de aniversare, a izbucnit ea. Ai fost singura care a putut să şi-o sărbătorească la palat, iar eu ţi-am răpit acest moment. Îmi pare atât de rău.

Kriss a ridicat din umeri.

— A ieşit bine, până la urmă. Maxon şi cu mine am avut o conversaţie grozavă datorită ţie. Te-am iertat de multă vreme.

Celeste chiar părea că era gata să plângă, dar a strâns din buze, schiţând un zâmbet.

— E generos din partea ta, având în vedere că mie însămi mi-e greu să mă iert. Celeste şi-a şters uşor ochii. Pur şi simplu, nu ştiam cum să-i reţin atenţia, aşa că am furat-o de la tine.

Kriss a tras adânc aer în piept.

— În momentul ăla, a fost groaznic, dar chiar este în regulă. Sunt bine. Cel puţin nu a fost cum a fost cu Anna.

Celeste şi-a dat ochii peste cap, ruşinată.

— Nu mă face să deschid subiectul. Uneori, mă întreb cât de departe ar fi mers dacă eu n-aş fi… A clătinat din cap înainte de a-şi îndrepta privirea asupra lui Elise. Nu ştiu cum mi-ai putea ierta vreodată toate lucrurile pe care ţi le-am făcut. Chiar şi pe cele pe care nu ştiai că le-am făcut eu.

Elise, mereu echilibrată, nu a explodat cum aş fi făcut eu în locul ei.

— Te referi la sticla din pantofii mei, la rochiile distruse atârnate în dulapul meu, la decolorantul din şamponul meu?

— Decolorant! am exclamat eu, citind confirmarea pe chipul obosit al lui Celeste.

Elise a dat din cap că da.

— Am pierdut o zi în Salonul Doamnelor ca slujnicele mele să-l poată vopsi la loc. S-a întors spre Celeste. Ştiam că tu ai fost, i-a mărturisit calm.

Celeste a lăsat capul în jos, absolut umilită.

— Nu ai vorbit, aproape că nu ai făcut nimic. În ochii mei, erai ţinta cea mai uşoară, şi am fost

şocată că nu ai cedat niciodată.

— Nu mi-aş dezonora niciodată familia renunţând, a spus Elise.

Îmi plăcea hotărârea ei, chiar dacă nu o înţelegeam pe deplin.

— Ar trebui să fie mândri de tot ce ai îndurat. Dacă părinţii mei ar şti cât de mult am decăzut… nu ştiu ce-ar spune. Dacă părinţii lui Maxon ar fi ştiut, sunt sigură că m-ar fi dat afară deja. Nu sunt potrivită pentru asta.

A expirat adânc, luptându-se să mărturisească.

M-am aplecat spre ea, punându-mi mâinile peste ale ei.

— Cred că această schimbare de atitudine dovedeşte contrariul, Celeste.

Ea a lăsat capul în jos şi mi-a zâmbit cu tristeţe.

— Chiar aşa fiind, nu cred că el mă doreşte. Chiar dacă ar face-o, a adăugat, trăgându-şi mâinile din ale mele ca să-şi aranjeze machiajul, cineva mi-a amintit de curând că nu am nevoie de un bărbat ca să obţin ceea ce vreau de la viaţă.

Ne-am zâmbit una alteia, apoi s-a întors din nou spre Elise.

— Nici nu ştiu de unde să încep ca să-mi cer scuze pentru tot ce ţi-am făcut, dar vreau neapărat să ştii cât de sincer regret. Îmi pare rău, Elise.

Elise nici nu a clipit, făcând-o pe Celeste să-şi lase privirea în jos. M-am pregătit pentru vorbele ei răutăcioase, acum că Celeste era, în sfârşit, la mila ei.

— Aş putea să-i spun. America şi Kriss mi-ar fi martore, iar Maxon ar fi obligat să te trimită acasă.

Celeste a înghiţit în sec. Ce umilitor ar fi fost să plece în felul ăsta!

— Dar n-am s-o fac, a adăugat Elise într-un târziu. Nu i-aş forţa niciodată mâna lui Maxon şi, fie că pierd sau câştig, vreau s-o fac cu demnitate. Aşa că hai să depăşim momentul.

Nu era tocmai o declaraţie de iertare, dar era mult mai mult faţă de ce se aştepta Celeste. Era tot

ce putea face ca să se calmeze în timp ce dădea din cap şi îi murmura mulţumiri lui Elise.

— Uau, a spus Kriss, încercând să schimbe subiectul. Vreau să spun, nici eu nu am vrut să te părăsc, Celeste, dar… nu m-am gândit că onoarea ar fi în spatele acestei alegeri.

Kriss s-a întors spre Elise, cugetând la vorbele sale.

— Mă gândesc mereu la asta, a mărturisit Elise. Trebuie să mă agăţ de asta cum pot, mai ales din moment ce aş fi o ruşine pentru familia mea dacă n-aş câştiga.

— Cum să fie vina ta dacă el este cel care face alegerea? a întrebat-o Kriss, schimbându-şi greutatea de pe un picior pe altul şi aşezându-se din nou. Cum te-ar face asta de ruşine?

Elise s-a aplecat şi mai mult, trecând de la o grijă la alta.

— Din cauza chestiunii cu căsătoriile aranjate. Fetele cele mai bune obţin bărbaţii cei mai buni şi viceversa. Maxon este culmea perfecţiunii. Dacă pierd, înseamnă că nu am fost suficient de bună. Familia mea nu se va gândi la sentimentele din spatele deciziei lui, pe baza cărora sunt sigură că va judeca. Vor privi chestiunea logic. Originea mea, talentele mele – am fost crescută ca să fiu demnă de cel mai bun, aşa că dacă nu sunt, cine mă va mai lua când voi pleca de aici?

M-am gândit de un milion de ori la felul în care avea să se schimbe viaţa mea dacă aş fi câştigat sau dacă aş fi pierdut, dar nu luasem niciodată în calcul ce ar fi însemnat asta pentru alţii. După tot ce s-a întâmplat cu Celeste, chiar ar fi trebuit.

Kriss a pus o mână pe braţul lui Elise.

— Aproape toate fetele care au plecat acasă sunt deja logodite cu bărbaţi minunaţi. Să faci parte din Alegere te transformă într-un premiu. Şi tu ai ajuns cel puţin printre primele patru din Elită. Crede-mă, Elise, tipii vor sta la coadă pe stradă pentru tine.

Elise a zâmbit.

— N-am nevoie de o coadă, am nevoie de unul singur.
— Ei bine, eu am nevoie de o coadă, a spus Celeste, făcându-ne pe toate să chicotim, chiar şi pe Elise.
— Mie mi-ar plăcea o mână de tipi, a spus Kriss. O coadă sună prea copleşitor.
S-au uitat la mine.
— Unul, am spus.
— Eşti nebună, a decis Celeste.
Am discutat o vreme despre Maxon, despre casă, despre speranţele noastre. Nu mai vorbiserăm niciodată aşa, nu fără un zid între noi. Kriss şi cu mine lucraserăm la asta, încercând să fim cinstite şi directe în privinţa competiţiei; dar acum, că stăteam de vorbă pur şi simplu despre viaţă, puteam să spun că relaţiile noastre aveau să supravieţuiască palatului. Elise era o surpriză, dar faptul că perspectiva ei era atât de diferită faţă de a mea, mă făcea să gândesc mai profund, deschizându-mă.
Şi bomba sexy: Celeste. Dacă mi-ar fi spus cineva că bruneta pe tocuri care părea atât de ameninţătoare în acea primă zi, la aeroport, avea să fie fata de care mă bucuram cel mai mult să o am lângă mine în momentul ăsta, i-aş fi râs în faţă. Gândul era aproape la fel de incredibil ca faptul că mă aflam încă aici, una dintre ultimele fete şi profund îndurerată de cât de aproape eram să-l pierd pe Maxon.
În timp ce vorbeam, am văzut că era acceptată şi de celelalte la fel de mult cum era acum şi de mine. Chiar arăta diferit, cu greutatea secretelor ridicată de pe umerii ei. Celeste fusese crescută să fie un anumit gen de frumuseţe. Frumuseţea depindea de acoperirea unor lucruri, de schimbarea luminii şi de căutarea perfecţiunii în orice moment. Dar există un alt tip de frumuseţe care vine odată cu umilinţa şi onestitatea, iar Celeste strălucea acum de această frumuseţe.

Probabil că Maxon a intrat foarte încet, pentru că nu aveam nici cea mai vagă idee de cât timp stătea acolo, privindu-ne. Elise a fost cea care i-a văzut silueta în cadrul uşii mele şi a înţepenit prima.

— Alteţa Voastră, a spus ea, plecându-şi capul.

Noi am ridicat privirea, convinse că n-am auzit bine.

— Doamnelor. A înclinat din cap spre noi. Nu am vrut să vă întrerup. Cred că tocmai am distrus ceva aici.

Ne-am uitat una la alta şi sunt sigură că nu am fost singura care s-a gândit: *Nu, ai făcut ceva cu adevărat extraordinar.*

— Totul e-n regulă, am spus eu.

— Încă o dată, vă cer scuze pentru deranj, dar trebuie să vorbesc cu America. Singuri.

Celeste a oftat şi a început să se foiască, întorcându-se să-mi facă cu ochiul înainte de a se ridica. Elise s-a sculat repede, urmată de Kriss, care m-a strâns uşor de picior în timp ce sărea jos din pat. Elise a făcut o plecăciune spre Maxon când a plecat, iar Kriss s-a oprit să-i îndrepte reverul. Celeste s-a apropiat de el, mai hotărâtă decât o văzusem vreodată, şi i-a şoptit ceva la ureche.

Când a terminat, Maxon a zâmbit.

— Nu cred că va fi necesar.

— Bun.

A plecat, închizând uşa după ea, iar eu m-am ridicat, aşteptând orice avea să vină.

— Despre ce era vorba? am întrebat eu, arătând spre uşă.

— A, Celeste a vrut să mă asigure că, dacă te rănesc, o să mă facă să plâng, a spus el zâmbind.

Am început să râd.

— Am avut de-a face cu unghiile alea, aşa că fii atent.

— Da, doamnă.

Am tras adânc aer în piept, lăsând surâsul să se stingă.
— Aşadar?
— Aşadar?
— Ai s-o faci?
Maxon a rânjit, clătinând din cap.
— Nu. A fost un gând incitant pe moment, dar nu vreau s-o iau de la capăt. Îmi plac fetele mele imperfecte. A ridicat din umeri, cu o figură mulţumită. Pe lângă asta, tata nu ştie despre August, nici care sunt ţelurile rebelilor din Nord, nimic din toate astea. Soluţiile lui nu sunt practice. Asta aş face dacă aş abandona vasul acum.
Am oftat uşurată. Sperasem că Maxon ţinea suficient de mult la mine încât să nu mă lase să plec, dar după ce am stat cu fetele, nu voiam să le văd nici pe ele păţind asta.
— În plus, a adăugat el, părând mulţumit, ar fi trebuit să-i vezi pe cei din presă.
— De ce? Ce s-a întâmplat? l-am întrebat eu, apropiindu-mă.
— I-ai impresionat din nou. Nu cred că înţeleg nici eu prea bine dispoziţia ţării în acest moment. Este ca şi cum… este ca şi cum ar şti că lucrurile ar putea sta altfel. Felul în care conduce el ţara este identic cu felul în care mă conduce pe mine. Are impresia că nimeni în afară de el nu este în stare să ia decizii corecte, aşa că îşi impune părerile asupra oamenilor. Şi, după ce am citit jurnalele lui Gregory, pare că este aşa de o bună bucată de vreme. Dar nimeni nu mai vrea asta. Oamenii vor să aleagă. Maxon a clătinat din cap. Îl îngrozeşti, dar nu poate să te elimine. Oamenii *te adoră,* America.
Am înghiţit în sec.
— Mă adoră?
A dat din cap că da.
— Şi… eu simt acelaşi lucru. Deci, indiferent ce face sau ce spune el, nu-ţi pierde încrederea. Nu s-a terminat.

Mi-am lipit degetele de buze, şocată de veşti. Alegerea avea să continue, fetele şi cu mine încă mai aveam şanse şi, cum spunea Maxon, poporul mă aproba din ce în ce mai mult.

Dar, cu toate veştile bune, un lucru încă mă apăsa.

M-am uitat în jos spre pătură, aproape temându-mă să întreb.

— Ştiu că va suna prosteşte… dar cine e fiica regelui Franţei?

Maxon a rămas tăcut preţ de o clipă, apoi s-a aşezat pe pat.

— O cheamă Daphne. Înainte de Alegere, a fost singura fată pe care am cunoscut-o cu adevărat.

— Şi?

A pufnit într-un râs tăcut.

— Şi puţin cam târzior am descoperit că sentimentele ei faţă de mine erau ceva mai adânci decât o simplă prietenie. Dar nu i-am răspuns acestor sentimente, nu am putut.

— Era ceva în neregulă cu ea sau…?

— Nu, America. Maxon m-a luat de mână, silindu-mă să mă uit la el. Daphne este prietena mea. Niciodată nu va putea fi altceva. Mi-am petrecut toată viaţa aşteptându-te pe tine, pe voi toate. De când mă ştiu, am fost conştient că asta e şansa mea de a-mi găsi o soţie. Nu a existat nimic romantic între mine şi Daphne. Nu m-am gândit niciodată să-ţi spun de ea şi sunt sigur că singurul motiv pentru care a făcut-o tata a fost ca să-ţi mai dea o ocazie să te îndoieşti de tine însăţi.

Mi-am muşcat buza. Regele îmi cunoştea prea bine slăbiciunile.

— Mă uit la tine cum o faci, America. Te compari cu mama mea, cu celelalte Elite, cu o versiune a ta care crezi că ar trebui să fii, iar acum eşti pe cale să faci acelaşi lucru cu o persoană despre care nici măcar nu ştiai că există până acum câteva ceasuri.

Era adevărat. Mă întrebam deja dacă era mai drăguţă decât mine, mai inteligentă decât mine, şi dacă îi pronunţa numele lui Maxon cu un uşor accent ridicol.

— America, mi-a spus el, cuprinzându-mi faţa cu mâinile. Dacă ar fi contat, ţi-aş fi spus. La fel cum ai fi procedat şi tu.

Stomacul mi s-a strâns. Nu fusesem complet sinceră cu Maxon. Dar cu ochii lui chiar acolo, fixându-mă atât de atent, era uşor să dau totul deoparte. Puteam să uit tot ce ne înconjura când se uita aşa la mine. Şi asta am şi făcut.

Am căzut în braţele lui Maxon, ţinându-l strâns. Era singurul loc din lume în care îmi doream să fiu.

Capitolul 21

Celeste devenise campioana nou-găsitei noastre tovărăşii. A fost ideea ei să târâm toate slujnicele şi o grămadă de oglinzi mari în Salonul Doamnelor şi să ne petrecem ziua pur şi simplu aranjându-ne una pe alta. Nu avea prea mult sens, de vreme ce niciuna dintre noi nu avea şanse să facă o treabă mai bună decât personalul palatului, dar a fost amuzant, oricum.

Kriss mi-a ţinut vârfurile părului de-a lungul frunţii.

— Te-ai gândit vreodată să-ţi faci breton?

— De câteva ori, am recunoscut eu, înfoind şuviţa care îmi atârna peste ochi. Dar, de obicei, sora mea sfârşeşte prin a-şi urî bretonul, aşa că m-am răzgândit.

— Cred că te-ar prinde bine, a spus Kriss entuziasmată. Odată, i-am făcut breton unei verişoare. Cred că ţi-aş putea face şi ţie, dacă vrei.

— Da, a intervenit Celeste. Las-o cu foarfeca pe lângă faţa ta, America. Grozavă idee.

Am izbucnit în râs toate. Chiar am remarcat un mic chicotit din partea cealaltă a încăperii, şi am aruncat o privire ca să o văd pe regină strângând din buze în timp ce încerca să citească dosarul pe care-l avea în faţă. Eram îngrijorată că ar fi putut să considere toate astea un pic nepotrivite, dar, sincer, nu cred că o mai văzusem vreodată atât de fericită.

— Ar trebui să facem poze! a spus Elise.

— Are cineva un aparat foto? a întrebat Celeste. Mă pricep de minune la asta.

— Are Maxon! a strigat Kriss. Vino încoace o clipă, i-a spus ea unei slujnice, făcându-i încurajator cu mâna.

— Stai aşa, am spus eu, luând o foaie de hârtie. OK, OK. „Înălţimea Înălţimilor Voastre, doamnele din Elită solicită, imediat, cel mai puţin modern dintre aparatele dumneavoastră de fotografiat pentru…”

Kriss a chicotit, iar Celeste a clătinat din cap.

— Oh! Un studiu în diplomaţia feminină, a adăugat Elise.

— Chiar există aşa ceva? a întrebat-o Kriss.

Celeste şi-a fluturat părul.

— Cui îi pasă?

Peste aproximativ douăzeci de minute, Maxon a bătut la uşă şi a deschis-o doi centimetri.

— Pot să intru?

Kriss a alergat spre el.

— Nu. Nu vrem decât aparatul.

Şi i l-a smuls din mână şi i-a închis uşa în nas.

Celeste a căzut pe podea, râzând.

— Ce faceţi acolo? a strigat el.

Dar acum eram toate prea ocupate să râdem în hohote ca să-i mai putem răspunde.

Am făcut o grămadă de poze în spatele plantelor ornamentale şi ne-am aruncat o mie de pupici, iar Celeste ne-a arătat tuturor cum „să găsim lumina”.

În timp ce Kriss şi Elise stăteau întinse pe canapea şi Celeste se urca deasupra lor ca să facă mai multe fotografii, eu am remarcat zâmbetul satisfăcut de pe chipul reginei. Nu mi se părea în regulă că nu lua şi ea parte la asta. Am pus mâna pe o perie şi m-am îndreptat spre ea.

— Bună, domnişoară America, m-a salutat ea.

— Pot să vă perii părul?

Mai multe sentimente i s-au succedat pe chip, dar nu a făcut altceva decât să dea din cap şi să răspundă încet:

— Bineînţeles.

Am trecut în spatele ei şi i-am ridicat o bună parte din părul absolut splendid, pe care i l-am periat de mai multe ori, uitându-mă la fete în tot acest timp.

— Îmi face bine să văd că vă înţelegeţi, a comentat ea.

— Şi mie la fel. Îmi place de ele. Am rămas tăcută o vreme, apoi am spus: Îmi pare rău pentru Condamnare. Ştiu că n-ar fi trebuit să fac asta. Doar că…

— Ştiu, draga mea. Ai mai explicat asta. E o sarcină dificilă. Şi chiar aţi avut parte de un grup respingător.

Atunci mi-am dat seama cât de puţin ştia ea despre tot. Sau poate că, pur şi simplu, alegea să creadă numai lucruri bune despre soţul ei, cu orice preţ.

Ca şi cum mi-ar fi putut citi gândurile, a spus:

— Ştiu că îl consideri aspru pe Clarkson, dar este un om bun. Nici nu ai idee cât de dificil este să fii în pielea lui. Ne descurcăm fiecare cum putem cu asta. El e nervos uneori; eu am nevoie de multă odihnă; Maxon face glume pe seama situaţiei.

— Chiar face, nu-i aşa? am spus eu, râzând.

— Întrebarea este, tu cum te-ai descurca? A întors capul. Cred că una dintre principalele tale calităţi este faptul că eşti pasională. Dacă ai învăţa să te controlezi, ai putea fi o prinţesă minunată.

Am dat aprobator din cap.

— Îmi pare rău că v-am dezamăgit.

— Nu, nu, dragă, a spus ea, privind din nou înainte. Văd că ai potenţial. Când eram de vârsta ta, lucram într-o fabrică. Eram murdară şi flămândă şi, uneori, furioasă. Dar am fost mereu îndrăgostită de prinţul din Illéa, iar când am avut şansa să-l fac să fie al meu, am învăţat să-mi controlez acele sentimente. Mai sunt multe de făcut de acum încolo, dar s-ar putea să nu iasă aşa

cum îţi doreşti. Trebuie să înveţi să accepţi asta, da?

— Da, mamă, am glumit eu.

S-a întors din nou spre mine, cu faţa împietrită.

— Vreau să spun, doamnă. Doamnă.

Ochii ei au început să strălucească şi a clipit de câteva ori, apoi şi-a întors din nou faţa înainte.

— Dacă totul se va termina aşa cum cred eu că se va termina, mamă va fi foarte bine, a spus.

Şi apoi a fost rândul meu să clipesc pentru a-mi stăpâni lacrimile. Nu era ca şi cum aş fi avut de gând să o înlocuiesc vreodată pe mama, dar era minunat să fiu acceptată, cu toate defectele mele, de către mama posibilului meu viitor soţ.

Celeste s-a întors, ne-a văzut şi a alergat spre noi.

— Sunteţi atât de drăguţe! Zâmbiţi!

M-am aplecat, cuprinzând-o pe regina Amberly cu braţele, iar ea mi-a atins mâinile. După aceea, ne-am înghesuit pe rând în jurul ei, făcând-o, în cele din urmă, să se strâmbe la aparatul foto. Slujnicele ne-au ajutat să facem poze ca să putem apărea toate în unele dintre fotografii; şi, până să se termine totul, am putut spune cu certitudine că a fost cea mai grozavă zi a mea la palat. Nu ştiam, însă, dacă avea să rămână aşa. Nu mai era mult până la Crăciun.

Slujnicele mele îmi aranjau părul după ultima încercare teribilă a lui Elise de a-l coafa, când am auzit o bătaie în uşă.

Mary a alergat să deschidă, iar un soldat al cărui nume nu îl ştiam a intrat în cameră. Îl văzusem destul de des, aproape exclusiv în preajma regelui.

Slujnicele mele au făcut o reverenţă când s-a apropiat, iar eu am devenit destul de agitată când s-a oprit în faţa mea.

— Lady America, regele vă solicită de urgenţă prezenţa, mi-a spus el cu răceală.

— S-a întâmplat ceva? am întrebat eu, ca să trag de timp.

— Regele vă va răspunde la întrebări.

Am înghiţit în sec. Îmi treceau prin minte cele mai îngrozitoare gânduri cu putinţă. Familia mea era în pericol. Regele găsise o modalitate de a mă pedepsi pentru toate lucrurile cu care îi greşisem. Aflase că ne strecuraserăm afară din palat. Sau, poate, cel mai rău dintre toate, cineva îşi dăduse seama de legătura mea cu Aspen şi aveam să plătim amândoi pentru asta.

Am încercat să-mi alung frica. Nu voiam ca regele Clarkson să mă vadă aşa.

— Vă urmez, atunci.

M-am ridicat şi am mers în spatele paznicului, aruncând o ultimă privire spre fete în timp ce ieşeam. Când am văzut îngrijorarea de pe chipurile lor, mi-am dorit să n-o fi făcut.

Am mers pe coridor şi am urcat pe scările spre etajul al treilea. Nu prea ştiam ce să fac cu mâinile, aşa că mi-am tot atins ba părul, ba rochia, sau mi-am împreunat degetele.

Pe la jumătatea coridorului, l-am văzut pe Maxon, iar asta m-a ajutat. S-a oprit în faţa unei încăperi, aşteptându-mă. În ochii lui nu se ghicea îngrijorare, dar se pricepea mai bine decât mine să-şi ascundă teama.

— Despre ce-i vorba? i-am şoptit.

— Ştii la fel de mult ca şi mine.

Paznicul şi-a ocupat locul în faţa uşii, în timp ce Maxon m-a condus înăuntru. În camera imensă erau rafturi pline cu cărţi de-a lungul unui perete. Câteva hărţi erau întinse pe panouri. Erau cel puţin trei hărţi diferite ale Iléei, marcate cu diferite culori. Regele stătea cu o foaie de hârtie în mână, aşezat la un birou mare.

Când ne-a văzut pe Maxon şi pe mine intrând, regele s-a îndreptat.

— Ce ai făcut, mai exact, cu prinţesa italiană? m-a întrebat regele Clarkson, fixându-mă cu

privirea.

Am îngheţat. Banii. Uitasem cu totul de asta. Conspiraţia de a vinde arme oamenilor pe care el îi considera duşmani era ceva mai rău decât orice alte scenarii pentru care mă pregătisem.

— Nu ştiu exact la ce vă referiţi, am minţit eu, uitându-mă la Maxon.

Chiar dacă ştia totul, a rămas calm.

— Încercăm de zeci de ani să încheiem o alianţă cu italienii şi, dintr-odată, familia regală este foarte interesată să ne primească în vizită. Totuşi – regele a ridicat scrisoarea, căutând un anumit paragraf – a, uite aici: „În timp ce am fi mai mult decât onoraţi să ne bucurăm de compania Maiestăţii Voastre şi a întregii voastre familii, sperăm că Lady America va putea să vă însoţească în această vizită. După ce am cunoscut întreaga Elită, nu ne putem imagina pe nimeni altcineva păşind pe urmele reginei mai bine decât ea." Regele a ridicat din nou ochii spre mine. Ce-ai făcut?

Înţelegând că evitasem ceva uriaş, m-am relaxat cât de cât.

— Tot ce am făcut a fost să încerc să mă port politicos cu prinţesa şi cu mama ei când au fost în vizită. Nu ştiam că i-a plăcut atât de mult de mine.

Regele Clarkson şi-a dat ochii peste cap.

— Eşti subversivă. Te-am urmărit, iar tu te afli aici cu un scop, şi sunt al dracului de sigur că nu e vorba despre el.

Şi s-a uitat la Maxon, care s-a întors spre mine la auzul acestor cuvinte. Mi-aş fi dorit să nu zăresc scânteia de îndoială din ochii lui. Am clătinat din cap.

— Nu-i adevărat!

— Atunci, cum a reuşit o fată fără avere, fără relaţii şi fără putere să aducă ţara asta mai aproape de ceea ce încearcă să obţină de ani de zile? Cum?

În inima mea, ştiam că era vorba de factori de care el nu era conştient. Dar Nicoletta fusese cea care îmi oferise ajutor, care mă întrebase dacă

putea face ceva pentru o cauză pe care dorea să o sprijine. Dacă m-ar fi acuzat de ceva de care aş fi fost, într-adevăr, vinovată, vocea lui ridicată ar fi fost înfricoşătoare. Aşa, a sunat ca un copil.

Ca răspuns, am vorbit încet.

— Dumneavoastră ne-aţi desemnat să îi distrăm pe invitaţii străini. Altfel, nu le-aş fi cunoscut niciodată pe niciuna dintre aceste femei. Şi ea a fost cea care v-a scris ca să mă invitaţi. Nu am cerşit o excursie în Italia. Poate că, dacă aţi fi fost, pur şi simplu, mai primitor, aţi fi încheiat de ani de zile alianţa cu Italia.

S-a ridicat violent.

— Vezi. Cum. Vorbeşti.

Maxon mi-a cuprins talia cu un braţ.

— Poate că ar fi mai bine să pleci, America.

Am dat să plec bucuroasă, dornică să mă aflu în orice alt loc unde nu s-ar fi aflat regele. Dar nu la asta se gândea şi regele Clarkson.

— Opreşte-te. Mai am ceva de spus, a insistat el. Asta schimbă lucrurile. Nu putem anula Alegerea şi să riscăm să-i supărăm pe italieni. Sunt foarte influenţi. Dacă ajungem la ei, ne vor deschide o mulţime de uşi.

Maxon a aprobat din cap, fără a părea deloc supărat. El hotărâse deja să ne ţină aici, dar trebuia să-i facem regelui jocul şi să-l lăsăm să creadă că deţinea controlul.

— Va trebui, pur şi simplu, să prelungim Alegerea, a conchis el, şi inima mi s-a strâns. Trebuie să le dăm timp italienilor să accepte şi celelalte opţiuni ca fiind viabile, fără a-i ofensa. Poate că ar trebui să programăm o excursie în curând, pentru a le da tuturor ocazia să strălucească.

Părea atât de mulţumit de sine, atât de mândru de soluţia lui. M-am întrebat cât de departe avea de gând să meargă. S-o pregătească pe Celeste, poate. Sau să pună la cale o întâlnire între patru ochi între Kriss şi Nicoletta. Îl vedeam în stare să încerce să

mă pună în mod intenţionat într-o lumină proastă, aşa cum procedase la Condamnare. Dacă ar fi făcut tot ce îi stătea în putinţă, fără a se incrimina în mod direct, nu eram sigură că aş fi avut prea multe şanse.

Să uităm de chestiunea politică. Mai mult timp însemna mai multe ocazii de a mă face de râs.

— Tată, nu sunt sigur că ar folosi la ceva, a intervenit Maxon. Doamnele din Italia le-au cunoscut deja pe toate candidatele. Dacă o preferă pe America, înseamnă că au văzut la ea ceva care le-a plăcut şi care nu a fost vizibil la celelalte. Asta nu se întâmplă pur şi simplu.

Regele i-a aruncat lui Maxon o privire plină de venin.

— Atunci, îţi declari acum opţiunea? S-a terminat Alegerea?

Sângele a încetat să-mi mai curgă prin vene.

— Nu, a răspuns Maxon, ca şi cum sugestia ar fi fost complet ridicolă. Doar că nu sunt sigur că propunerea ta e soluţia potrivită.

Regele Clarkson şi-a proptit bărbia în palmă, uitându-se când la mine, când la Maxon, de parcă am fi fost o ecuaţie pe care nu era în stare să o rezolve.

— Mai are încă de dovedit că e demnă de încredere. Până atunci, nu poţi s-o alegi pe ea.

Figura regelui era de neînduplecat.

— Şi cum sugerezi să facă asta? l-a întrebat Maxon. De ce ai nevoie, mai exact, ca să fii mulţumit?

Regele a ridicat din sprâncene, părând amuzat de întrebările fiului său. După ce s-a gândit o clipă, a scos un dosar mic din sertarul lui.

— Chiar şi fără a lua în calcul isprava ta recentă de la *Actualităţi,* pare să existe o oarecare agitaţie între caste în perioada asta. Tot vreau să găsesc o cale să… ajut să temperez opiniile de moment, dar mi-a trecut prin minte că o persoană atât de proaspătă şi de tânără şi, pot spune, de populară ca

tine s-ar putea descurca mai bine decât mine în privinţa asta. A împins dosarul peste birou, spre mine, şi a continuat: Se pare că poporul te ascultă. Poate vrei să le cânţi şi un cântec de-al meu.

Am deschis dosarul şi am citit ce scria în hârtii.

— Ce sunt astea?

— Doar nişte anunţuri de servicii pe care le vom face în curând. Cunoaştem, desigur, alcătuirea castelor din fiecare provincie în parte, şi toate comunităţile din interiorul acestora, aşa că vom trimite unele specifice în anumite zone. Ca să-i încurajăm.

— Ce este, America? m-a întrebat Maxon, zăpăcit de cuvintele tatălui lui.

— Sunt ca nişte… anunţuri publicitare, i-am răspuns. Reclame care sugerează să fii fericit în propria ta castă şi să nu te asociezi prea strâns cu cei din afara ei.

— Tată, despre ce-i vorba?

Regele s-a lăsat pe spătarul scaunului, relaxându-se.

— Nu-i nimic serios. Doar încerc să sting agitaţia. Dacă nu o fac, atunci când îţi voi ceda coroana te vei trezi cu o revoltă pe cap.

— Cum aşa?

— Castele inferioare au tendinţa de a deveni recalcitrante din când în când – e normal. Dar trebuie să le atenuăm mânia şi să înăbuşim rapid ideea uzurpării puterii, înainte să se unească între ele şi să ne distrugă măreaţa naţiune.

Maxon s-a holbat la tatăl său, neînţelegând încă pe deplin ceea ce spunea. Dacă Aspen nu mi-ar fi vorbit despre simpatizanţi, m-aş fi simţit, probabil, la fel. Regele plănuia să dividă şi să cucerească: să facă toate castele să fie absurd de recunoscătoare pentru ceea ce aveau – chiar dacă erau tratate ca şi când nu ar fi contat – şi să le spună să nu se amestece cu cei din afara castei, pentru că sigur nu ar fi înţeles pe deplin dificultăţile celor care nu făceau parte din propria castă.

— Asta-i propagandă, m-am răstit eu, amintindu-mi cuvântul din zdrenţuita carte de istorie a tatei.

Regele a încercat să mă liniştească.

— Nu, nu. E o sugestie. Este întărirea unei situaţii de fapt. Este un fel de a privi lumea care va menţine ţara fericită.

— Fericită? Deci, vreţi să le spun unor Şapte că… – am căutat cuvintele pe foaie – „sarcina voastră este, poate, cea mai mare dintre sarcinile naţiunii noastre. Trudiţi cu trupul şi construiţi drumurile şi clădirile care alcătuiesc ţara noastră.” Am căutat şi altele. „Niciun Doi şi niciun Trei nu v-ar putea egala talentul, aşa că nu-i priviţi pe stradă. Nu trebuie să vorbiţi cu cei care pot fi mai sus decât voi ca rang, dar care sunt sub voi în ceea ce priveşte contribuţia voastră.”

Maxon s-a uitat la tatăl său.

— Cu siguranţă, asta îi va face pe oameni să se îndepărteze.

— Dimpotrivă. Îi va ajuta să stea la locul lor şi îi va face să simtă că palatul nu se gândeşte decât la interesele lor.

— Chiar vă gândiţi? am replicat eu.

— Bineînţeles că da! a urlat regele.

Izbucnirea lui m-a făcut să mă îndepărtez câţiva paşi.

— Oamenii au nevoie să fie conduşi puţin câte puţin, cu ochelari de cal. Dacă nu le îndrumi paşii, o iau razna şi intră direct în ceea ce e mai rău pentru ei. Poate că nu-ţi plac aceste mici discursuri, dar vor face mai mult, vor *salva* mai mult decât îţi poţi da tu seama.

În clipa în care a terminat de vorbit, inima mea încă încerca să se potolească şi am rămas tăcută, cu hârtiile în mână.

Ştiam că era îngrijorat. De fiecare dată când primea un raport cu privire la ceva care se întâmplase şi pe care nu-l putuse controla, îl mototolea furios. Considera orice schimbare o

trădare, înainte de a o cerceta cu atenţie. Răspunsul lui, de data asta, era să mă pună pe mine să fac ceea ce a făcut Gregory şi să-i izolez poporul.

— Nu pot să spun aşa ceva, am şoptit.

Mi-a răspuns calm:

— Atunci, nu poţi să te căsătoreşti cu fiul meu.

— Tată!

Regele Clarkson a ridicat o mână.

— Am ajuns în punctul ăsta, Maxon. Te-am lăsat să faci cum ai vrut, şi acum trebuie să negociem. Dacă vrei ca fata asta să rămână aici, atunci trebuie să fie supusă. Dacă nu poate duce la capăt sarcina cea mai simplă, singura mea concluzie este că nu te iubeşte. Dacă aşa este, atunci nu văd de ce ai mai vrea-o aici.

M-am uitat fix în ochii regelui, urându-l pentru că îi băga lui Maxon ideea asta în cap.

— Îl iubeşti? Îl iubeşti măcar un pic?

Nu aşa aveam de gând s-o spun. Nu la capătul unui ultimatum, nu pentru afaceri.

Regele şi-a lăsat capul într-o parte.

— Ce trist, Maxon. Trebuie să se mai gândească.

Nu plânge. Nu *plânge.*

— Am să-ţi acord nişte timp să-ţi dai seama care e poziţia ta. Dacă nu faci asta, atunci la naiba cu regulile, *eu* te dau afară înainte de Crăciun. Ce cadou special ar fi pentru părinţii tăi!

Trei zile.

A zâmbit. I-am aşezat dosarul pe birou şi am plecat, încercând să nu o iau la goană. Tot ce-mi lipsea era să-i ofer o nouă scuză ca să spună că eram plină de defecte.

— America! a ţipat Maxon. Opreşte-te!

Am continuat să merg până ce m-a apucat de încheietură, silindu-mă să mă opresc.

— Ce dracu' a fost asta? m-a întrebat el.

— E nebun!

Eram pe punctul de a izbucni în lacrimi, dar m-am abţinut. Dacă regele ar fi ieşit şi m-ar fi văzut

aşa, n-aş fi scăpat niciodată de ruşine.

Maxon a clătinat din cap.

— Nu el. Tu. De ce n-ai fost de acord s-o faci?

M-am uitat la el uluită.

— E un truc, Maxon. Tot ce face e un truc.

— Dacă ai fi spus da, aş fi putut să pun punct în acest moment.

Am ripostat, neîncrezătoare:

— Ai avut şansa să-i pui capăt cu două secunde mai devreme şi n-ai făcut-o. Asta cum mai e vina mea?

— Pentru că, a răspuns el, agitat, îmi refuzi dragostea ta. Este singurul lucru pe care mi l-am dorit de-a lungul întregii competiţii, iar tu încă dai înapoi. Te tot aştept să o spui şi n-o faci. Că n-ai putut s-o spui în gura mare în faţa lui, e în regulă. Dar, dacă ai fi acceptat, pur şi simplu, ar fi fost de ajuns pentru mine.

— Şi de ce aş face-o dacă, deşi am ajuns atât de departe, mai poate încă să mă dea afară? Când sunt umilită iar şi iar, şi tu stai deoparte? Asta nu-i dragoste, Maxon. Tu nici măcar nu ştii ce înseamnă dragostea.

— Nu ştiu pe dracu'! Ai idee prin ce-am trecut…

— Maxon, tu ai fost cel care a spus că nu vrei să ne mai certăm. Aşa că nu-mi mai da motive să mă cert cu tine!

Am luat-o la fugă. Ce mai căutam aici? Continuam să mă torturez pentru o persoană care nu avea nici cea mai vagă idee despre ce însemna să fii fidel cuiva. Şi nu avea să ştie niciodată, pentru că întreaga lui concepţie despre o poveste de dragoste se învârtea în jurul Alegerii. Nu avea să înţeleagă niciodată.

Când aproape că am ajuns la scări, am fost trasă înapoi. Maxon m-a ţinut strâns de braţe, cu ambele mâini. Cu siguranţă îşi dădea seama de cât de furioasă eram, dar, în secundele care trecuseră, purtarea lui se schimbase radical.

— Eu nu sunt el, mi-a spus.

— Ce? am întrebat eu, încercând să mă eliberez.

— America, gata!

Am pufnit şi am încetat să mă mai zbat. Neavând alte opţiuni, m-am uitat în ochii lui Maxon.

— Eu nu sunt el, da?

— Nu ştiu ce vrei să spui.

A oftat.

— Ştiu că ai pierdut ani întregi devotându-te unei alte persoane, despre care credeai că te va iubi pe vecie; iar când s-a izbit de realităţile lumii, te-a abandonat.

Când am înţeles ce voia să spună, am îngheţat.

— Eu nu sunt el, America. Eu nu am nici cea mai mică intenţie să renunţ la tine.

Am clătinat din cap.

— N-ai cum să înţelegi, Maxon. Poate că m-a lăsat baltă, dar cel puţin îl cunoşteam. După atâta timp, încă mai simt că există o prăpastie între noi doi. Alegerea te-a silit să-ţi împărţi afecţiunea. Nu te voi avea niciodată pe deplin. Niciuna dintre noi nu te va avea.

De data asta, când m-am eliberat din strânsoarea lui, nu s-a mai împotrivit.

Capitolul 22

Nu-mi aminteam prea multe de la *Actualităţi.* Am stat pe piedestalul meu, gândindu-mă că fiecare secundă care trecea mă apropia mai mult de expedierea acasă. Apoi, mi-a trecut prin cap că nici dacă aş fi rămas nu ar fi fost cu mult mai bine. Dacă aş fi cedat şi aş fi citit mesajele alea oribile, regele ar fi câştigat. Poate că Maxon chiar mă iubea, dar dacă nu era suficient de bărbat încât să o spună cu voce tare, atunci cum m-ar fi putut proteja vreodată de cel mai înfricoşător lucru din viaţa mea: tatăl lui?

Aveam să cedez întotdeauna în faţa voinţei regelui Clarkson; şi, cu tot sprijinul pe care îl avea Maxon din partea rebelilor din Nord, în spatele acestor ziduri avea să fie singur.

Eram furioasă pe Maxon şi eram furioasă pe tatăl lui şi eram furioasă pe Alegere şi pe tot ceea ce avea legătură cu asta. Toată frustrarea mi se încolăcea în jurul inimii până în punctul în care nu mai avea niciun sens, şi îmi doream mai mult decât orice să pot vorbi cu fetele despre ce se petrecea.

Dar asta nu era posibil. Mie nu mi-ar fi folosit la nimic şi n-ar fi făcut decât să le înrăutăţească şi lor situaţia. Mai devreme sau mai târziu, trebuia să îmi înfrunt propriile probleme de una singură.

Am aruncat o privire în stânga, la şirul de Elite. Mi-am dat seama că oricare ar fi rămas, ar fi avut de înfruntat asta fără celelalte. Presiunea publicului avea să ne apese, cerând să facă parte din vieţile noastre, ca şi poruncile regelui, care căuta în permanenţă să folosească pe oricine aflat

la îndemâna sa, ca unealtă în planurile sale – totul pe umerii unei singure fete.

Am încercat să o iau de mână pe Celeste, atingând-o uşor cu degetele. În clipa în care le-a simţit, mi-a luat mâna, privindu-mă în ochi cu îngrijorare.

— *Ce s-a întâmplat?* mi-a şoptit ea.

Am ridicat din umeri.

Aşa că s-a mulţumit să mă ţină de mână.

După un minut, şi ea a părut să se întristeze. În timp ce bărbaţii îmbrăcaţi în costum murmurau înainte, s-a întins să o apuce de mână pe Kriss. Kriss nu a pus nicio întrebare şi i-a luat numai câteva secunde să întindă şi ea mâna după Elise.

Şi iată-ne, pe fundalul a tot ceea ce se întâmpla, ţinându-ne una de alta. Perfecţionista, Adorata, Diva… şi cu mine.

Mi-am petrecut dimineaţa următoare în Salonul Doamnelor, fiind cât mai supusă cu putinţă. Câţiva dintre membrii familiei regale extinse se aflau în oraş, gata să petreacă ziua de Crăciun cu mare fast. Diseară avea să aibă loc un dineu magnific şi să se cânte colinde. De obicei, Ajunul Crăciunului era unul dintre momentele mele preferate din an, dar eram prea neliniştită ca să mă entuziasmez măcar.

A fost o mâncare fantastică, pe care nici n-am gustat-o, şi fete frumoase în public, pe care abia dacă le-am văzut. Eram zdrobită.

Când rudele au început să se ameţească de la lichiorul de ouă, m-am strecurat afară, nefiind în stare să mă prefac veselă. Până la sfârşitul serii, trebuia fie să accept reclamele ridicole ale regelui Clarkson, fie să-i permit să mă trimită acasă. Trebuia să mă gândesc.

Înapoi în camera mea, mi-am expediat slujnicele şi am stat la masă, cugetând. Nu voiam să fac asta. Nu voiam să le spun oamenilor să fie mulţumiţi cu ceea ce aveau, chiar dacă nu aveau nimic. Nu voiam să-i descurajez pe oameni să se ajute unii pe

alţii. Nu voiam să elimin posibilitatea de a obţine mai mult, să fiu imaginea şi vocea unei campanii care spunea „Rămâi nemişcat. Lasă-l pe rege să-ţi conducă viaţa. E cea mai bună şansă la care poţi spera.”

Dar… nu-l iubeam pe Maxon?

O clipă mai târziu, s-a auzit o bătaie în uşă. M-am dus să deschid cam fără tragere de inimă, temându-mă de ochii reci ai regelui Clarkson, venit să-şi ducă la îndeplinire ultimatumul.

Am deschis uşa şi l-am văzut pe Maxon. Stătea acolo, fără să scoată un cuvânt.

Şi toată furia mea a căpătat sens. Voiam totul *de la* el şi totul *pentru* el, pentru că voiam fiecare *bucăţică* din el. Era exasperant că toată lumea trebuia să aibă ceva de spus în asta – fetele, părinţii lui, chiar şi Aspen. Atâtea condiţii şi păreri şi obligaţii în jurul nostru, şi îl uram pe Maxon pentru că veneau la pachet cu el.

Şi îl iubeam chiar şi aşa.

Eram pe cale să fiu de-acord cu anunţurile alea îngrozitoare, când a ridicat mâna în tăcere.

— Vii cu mine?

— Bine.

Am închis uşa în urma mea şi l-am urmat pe Maxon pe coridor.

— Ai dreptate, a început el. Mă tem să vă arăt tuturor fiecare parte din mine. Tu primeşti ceva, Kriss primeşte altceva, şi tot aşa. Şi mă bazez pe ceea ce este potrivit pentru fiecare dintre voi. În cazul tău, îmi place să vin întotdeauna la tine, în camera ta. E ca şi cum aş păşi într-o parte din lumea ta şi, dacă fac asta suficient de mult, pot să te obţin cu totul. Are sens ceea ce spun?

— Oarecum, am spus când am început să urcăm scările.

— Dar nu e tocmai corect, sau măcar exact. Mi-ai spus odată că astea sunt camerele noastre, nu ale voastre. În orice caz, m-am gândit că e timpul să-ţi

arăt o altă parte din lumea mea, poate ultima în ceea ce te priveşte.

— Oh?

A dat din cap şi ne-am oprit în faţa unei uşi.

— Camera mea.

— Pe bune?

— Numai Kriss a văzut-o, şi a fost un fel de impuls de moment. Nu-mi pare rău că i-am arătat-o, dar am senzaţia că am făcut lucrurile să avanseze prea repede. Ştii cât pot fi de discret.

— Ştiu.

A cuprins mânerul cu degetele.

— Voiam să împărtăşesc asta cu tine, şi cred că timpul potrivit a trecut de mult. Nu este neapărat ceva special, dar e a mea. Deci, nu ştiu, vreau pur şi simplu s-o vezi.

— Bine.

Îmi dădeam seama că se simţea ruşinat, de parcă ar fi făcut mai mult caz din asta decât trebuia, de fapt, sau poate că avea să regrete că mi-o arăta.

A tras adânc aer în piept şi a deschis uşa, lăsându-mă să intru înaintea lui.

Era imensă. Avea lambriuri închise la culoare, dintr-un lemn pe care nu-l cunoşteam şi care acoperea întreaga suprafaţă. Pe peretele cel mai îndepărtat era un şemineu, pregătit pentru foc. Toată chestia trebuie să fi fost doar de decor, pentru că nu părea să fie vreodată atât de frig aici încât să se justifice aprinderea focului. Uşa de la baie era întredeschisă şi am văzut o cadă din porţelan pe podeaua acoperită de o gresie cu un model complicat. Avea propria colecţie de cărţi şi o masă lângă şemineu, care arăta mai mult a masă pentru cină decât a birou de lucru. M-am întrebat oare câte mese o fi luat aici, de unul singur. Aproape de uşile care se deschideau spre balconul lui privat, era o cutie din sticlă plină cu puşti, perfect aliniate. Uitasem de pasiunea lui pentru vânătoare.

Patul lui, făcut şi el dintr-un lemn închis la culoare, era masiv. Îmi doream să merg şi să-l ating, să văd dacă era la fel de plăcut şi la pipăit.

— Maxon, ai putea adăposti o întreagă echipă de fotbal aici, l-am necăjit eu.

— Am încercat o dată. Nu e chiar atât de confortabil pe cât ai crede.

M-am întors să-i dau una în joacă, bucuroasă să-l văd într-o dispoziţie glumeaţă. Atunci, privind dincolo de zâmbetul lui, am văzut fotografiile. Am tras aer în piept, cuprinzând cu privirea frumosul panou din spatele lui.

Pe peretele de lângă uşa lui Maxon era un colaj imens, suficient de mare să poată fi tapet pentru camera mea de acasă. Nu păreau să fie aranjate în vreo ordine anume, doar imagini peste imagini, aşezate pentru plăcerea lui.

Am văzut fotografii care fuseseră cu siguranţă făcute de el, pentru că înfăţişau palatul, unde el se afla aproape tot timpul. Detalii de tapiserii, imagini ale tavanului, pentru care probabil că stătuse întins pe covor, şi multe fotografii ale grădinilor. Mai erau şi altele, poate ale unor locuri pe care spera să le vadă sau pe care le vizitase măcar. Am văzut un ocean atât de albastru, încât părea ireal. Erau şi câteva poduri, şi o poză a unei structuri ca un zid, care părea că se întindea pe kilometri întregi.

Dar, dincolo de toate astea, mi-am văzut faţa multiplicată de o duzină de ori. Era poza pe care am făcut-o pentru înscrierea în Alegere, şi cea pe care am făcut-o Maxon şi cu mine pentru revistă, când am purtat eşarfa aceea.

Păream fericiţi acolo, ca şi cum totul ar fi fost un joc. Nu mai văzusem fotografia aia, nici pe cea din articolul de Halloween. Mi-am amintit cum a stat Maxon în spatele meu, în timp ce ne uitam la modele pentru costumul meu. În timp ce eu mă uit fix la schiţe, ochii lui Maxon sunt întorşi puţin spre mine.

Apoi, erau pozele pe care le-a făcut el. Una cu mine şocată, când au fost în vizită regele şi regina din Swendway şi el a strigat brusc „Zâmbeşte!”. Una cu mine pe platoul *Actualităţilor,* râzând de Marlee. Probabil că se ascunsese în spatele luminilor orbitoare, furând imagini ale noastre când eram noi înşine. Şi mai era încă una cu mine noaptea, stând pe balconul meu şi uitându-mă la lună.

Erau şi celelalte fete în ele, cele rămase, mai mult decât restul, dar, din când în când, vedeam ochii Annei apărând din spatele unui peisaj, sau zâmbetul lui Marlee ascuns într-un colţ. Şi, chiar dacă abia făcute, pozele lui Kriss şi Celeste pozând în Salonul Doamnelor erau şi ele acolo, lângă poza lui Elise care se prefăcea leşinată pe o canapea, şi a mea cu braţele în jurul mamei lui.

— Maxon, am şoptit eu. E minunat.

— Îţi place?

— Sunt copleşită. Câte dintre ele sunt făcute de tine?

— Aproape toate, mai puţin cele de genul ăsta, mi-a răspuns el, arătând spre una dintre fotografiile din reviste, pe care le-am cerut. A arătat din nou cu degetul. Pe asta am făcut-o în zona de sud din Honduragua. Mi se părea interesantă, dar acum mă întristează.

Era imaginea unor cilindri care aruncau fum spre cer.

— Mă uitam la aer, dar acum îmi aduc aminte cât de nesuferit mi s-a părut mirosul. Şi oamenii trăiesc cu el tot timpul. Eram atât de egocentric.

— Asta de unde e? am întrebat, arătând spre zidul lung de cărămidă.

— Noua Asie. Înainte, era spre nordul fostei graniţe cu China. Îi spuneau Marele Zid. Am auzit că era spectaculos pe vremuri, dar acum e aproape complet distrus. Trece prin mijlocul Noii Asii. Aşa de mult s-au extins.

— Uau.

Maxon şi-a dus mâinile la spate.

— Chiar speram că o să-ţi placă.

— Îmi place. Atât de mult. Vreau să-mi faci şi mie unul.

— Vrei?

— Da. Sau să mă înveţi să fac. Nu pot să-ţi spun cât de des mi-am dorit să pot aduna frânturi din viaţa mea şi să le ţin laolaltă aşa. Am câteva fotografii vechi cu familia mea şi una nouă cu bebeluşul surorii mele, dar asta e tot. Nici nu m-am gândit vreodată să ţin un jurnal sau să scriu lucruri… Mi se pare că acum te înţeleg mai bine.

Acesta era centrul fiinţei sale. Simţeam lucrurile permanente, cum ar fi izolarea lui constantă în palat şi scurtele episoade de călătorie. Dar erau şi elemente diferite. Fetele şi cu mine eram pe perete atât de mult pentru că puseserăm stăpânire pe lumea lui. Chiar când plecam, nu dispăream cu totul.

Am făcut un pas în faţă şi mi-am aşezat o mână pe spatele lui. El a făcut acelaşi lucru şi am rămas acolo tăcuţi preţ de un minut, absorbind totul. Şi, apoi, m-a izbit ceva care ar fi trebuit să fie evident tot timpul.

— Maxon?

— Da?

— Dacă lucrurile ar fi stat altfel şi nu ai fi fost prinţul, şi ai fi putut alege ce să faci în viaţă, asta ar fi?

Am arătat spre colaj.

— Adică să fac fotografii?

— Da.

N-a avut nevoie de mai mult de o secundă de gândire ca să-mi răspundă.

— Absolut. De artă sau chiar şi doar portrete de familie. Aş face publicitate, cam tot ce aş putea să fac. Sunt foarte pasionat de asta. Cred că se vede, de altfel.

— Se vede.

Am zâmbit, bucuroasă de informaţia primită.

— De ce întrebi?
— Doar că… M-am întors să mă uit la el. Ai fi un Cinci.
Maxon a înţeles sensul cuvintelor mele şi a zâmbit calm.
— Asta mă face fericit.
— Şi pe mine.
Deodată, Maxon s-a întors hotărât spre mine, luându-mi mâinile în ale lui.
— Spune-o, America. Te rog. Spune-mi că mă iubeşti şi că vrei să fii doar a mea.
— Nu pot fi doar a ta cu toate celelalte fete aici.
— Şi eu nu le pot trimite acasă până nu sunt sigur de sentimentele tale.
— Şi eu nu pot să-ţi dau ce vrei, ştiind că mâine poţi face asta cu Kriss.
— Ce să fac cu Kriss? Ea mi-a văzut deja camera, ţi-am spus.
— Nu asta. Să o iei deoparte, să o faci să se simtă ca şi cum…
A aşteptat.
— Ca şi cum ce? a şoptit.
— Ca şi cum ar fi singura care contează. E nebună după tine. Mi-a spus mie. Şi nu cred că doar ea simte asta.
A oftat, alegându-şi cuvintele.
— Nu pot să-ţi spun că nu înseamnă nimic pentru mine. Pot să-ţi spun că tu însemni mai mult.
— Cum aş putea să fiu sigură de asta, dacă nu o trimiţi acasă?
Un zâmbet diavolesc i-a apărut pe chip. Şi-a apropiat buzele mai mult de urechea mea.
— Pot să mă gândesc la alte câteva moduri în care îţi pot arăta cum mă faci să mă simt, mi-a şoptit el.
Am înghiţit în sec, atât speriată, cât şi plină de speranţă că avea să-mi spună mai multe. Corpul lui era acum lipit de al meu, mâna lui pe spatele meu, ţinându-mă aproape de el. Cu cealaltă mână mi-a dat la o parte părul de pe gât. Am început să tremur

când el şi-a trecut buzele peste pielea mea, cu respiraţia lui atât de aţâţătoare.

— Te doresc, America, mi-a murmurat la ureche. Vreau să fii doar a mea. Şi vreau să-ţi ofer totul.

Buzele lui mi-au sărutat obrajii şi s-au oprit în colţul gurii mele.

— Vreau să-ţi ofer lucruri pe care nici nu ştiai că ţi le doreşti. Vreau – a şoptit el – cu atâta disperare să…

S-a auzit o bătaie puternică în uşă.

Eram atât de pierdută în cuvintele, mirosul şi atingerile lui Maxon, încât sunetul a fost iritant. Ne-am întors amândoi spre uşă, dar Maxon şi-a lipit din nou buzele de ale mele.

— Nu te mişca. Sunt absolut hotărât să termin această conversaţie.

M-a sărutat încet, apoi s-a îndepărtat.

Am rămas acolo, încercând să-mi recapăt suflul. Mi-am spus că era, probabil, o idee proastă să-l las să mă sărute ca să obţină o mărturisire. Dar, am argumentat eu, dacă ar fi existat o cale să cedez, asta ar fi fost.

A deschis uşa, protejându-mă de ochii vizitatorului. Mi-am trecut mâinile prin păr, încercând să mă adun.

— Vă cerem iertare, Înălţimea Voastră, a spus cineva. O căutăm pe Lady America, iar slujnicele sale ne-au spus că ar trebui să fie cu dumneavoastră.

M-am întrebat cum de ghiciseră slujnicele mele, dar am fost încântată că păreau pe aceeaşi lungime de undă cu mine. Când s-a uitat la mine şi a deschis uşa de tot ca să-l lase pe paznic înăuntru, Maxon s-a încruntat. A intrat, iar el a părut că mă cercetează cu atenţie, ca şi cum ar fi vrut să verifice de două ori.

Imediat ce s-a declarat mulţumit, s-a aplecat peste umărul lui Maxon şi i-a şoptit ceva. Umerii

lui Maxon s-au prăbuşit şi şi-a dus mâna la ochi, ca şi cum n-ar fi fost în stare să facă faţă veştii.

— Eşti bine? l-am întrebat eu, nedorind să sufere singur.

S-a întors spre mine şi pe chip i se citea mila.

— Îmi pare atât de rău, America. Urăsc că trebuie să fiu eu cel care îţi spune asta. Tatăl tău a murit.

Preţ de un minut, nu am înţeles exact cuvintele. Dar, oricum le-aş fi aranjat în mintea mea, toate duceau la aceeaşi concluzie inimaginabilă.

Şi apoi camera s-a învârtit cu mine, iar Maxon a intrat în panică. Ultimul lucru pe care l-am simţit au fost braţele lui Maxon, care m-au împiedicat să cad la podea.

Capitolul 23

— Dar va vrea să-şi viziteze familia.

— Dacă vrea, nu poate să dureze decât o zi, cel mult. Mie nu îmi place de ea, dar poporul o îndrăgeşte, ca să nu mai pomenesc de italieni. Ar fi foarte neconvenabil dacă ar muri.

Am deschis ochii. Eram pe patul meu, dar nu sub pături. Am văzut cu coada ochiului că Mary era cu mine în cameră. Vocile care strigau nu se auzeau prea bine, şi asta pentru că erau chiar în spatele uşii mele.

— Nu va fi de ajuns. L-a iubit din suflet pe tatăl ei, va avea nevoie de timp, a susţinut Maxon.

Am auzit ceva ca un pumn izbit de perete, iar Mary şi cu mine am sărit în sus.

— Bine, a mormăit regele. Patru zile. Atât.

— Şi dacă hotărăşte să nu se mai întoarcă? Chiar dacă nu a fost din cauza rebelilor, s-ar putea să vrea să rămână acolo.

— Dacă e atât de proastă să vrea asta, atunci, drum bun şi cale bătută. Oricum trebuia să-mi dea un răspuns cu privire la anunţurile alea, iar dacă nu vrea, poate să rămână acasă.

— A spus că vrea. Mi-a spus mie mai devreme, a minţit Maxon.

Dar ştia, nu-i aşa?

— Era şi timpul. De îndată ce se întoarce, intrăm în studio. Vreau să facem asta până la Anul Nou.

Avea un ton iritat, chiar dacă obţinuse ceea ce-şi dorea.

A urmat o pauză, până când Maxon a îndrăznit să vorbească.

— Vreau să mă duc cu ea.
— Te duci pe dracu'! a urlat regele Clarkson.
— Am rămas cu patru, tată. Fata asta ar putea fi soţia mea. Şi eu trebuie să o trimit singură?
— Da! Dacă moare ea, e una. Dacă mori tu, e cu totul altă treabă. Ai să stai aici!
Am crezut că pumnul care a lovit peretele de data asta a fost al lui Maxon.
— Eu nu sunt un bun de consum! Şi nici ele nu sunt! Aş vrea ca măcar o dată să te uiţi la mine şi să vezi o persoană.
Uşa s-a deschis rapid şi Maxon a intrat.
— Îmi pare atât de rău, a spus el, venind şi aşezându-se pe pat. N-am vrut să te trezesc.
— E adevărat?
— Da, draga mea. S-a dus. Mi-a luat cu blândeţe mâna, părând îndurerat. A avut probleme cu inima.
M-am ridicat şi m-am aruncat în braţele lui Maxon. M-a ţinut strâns, lăsându-mă să plâng pe umărul lui.
— Tati, am plâns eu. Tati.
— Gata, draga mea. O să fie bine, m-a alinat Maxon. O să pleci mâine-dimineaţă cu avionul, să-ţi aduci ultimele omagii.
— N-am apucat să-mi iau rămas-bun. N-am…
— America, ascultă-mă. Tatăl tău te-a iubit. Era mândru că te-ai descurcat atât de bine. Nu ţi-ar purta pică pentru asta.
Am dat din cap, ştiind că avea dreptate. Practic, tot ce mi-a spus tăticul meu de când am venit aici îmi arăta cât era de mândru.
— Uite ce ai de făcut, m-a instruit el, ştergându-mi lacrimile de pe obraji. Trebuie să te odihneşti cât poţi de bine. O să pleci mâine cu avionul şi o să stai acasă patru zile, cu familia ta. Am vrut să-ţi obţin mai mult timp, dar tata este destul de insistent.
— E-n regulă.

— Slujnicele tale îţi fac o rochie potrivită pentru înmormântare şi vor împacheta toate lucrurile de care ai nevoie. Va trebui să o iei cu tine pe una dintre ele, împreună cu câţiva soldaţi. Că veni vorba, a spus el, ridicându-se şi îndreptându-se către silueta din cadrul uşii deschise. Ofiţer Leger, îţi mulţumesc că ai venit.

— Pentru nimic, Alteţa Voastră. Vă cer iertare că nu sunt în uniformă, domnule.

Maxon i-a întins mâna lui Aspen.

— Asta e cea mai mică dintre grijile mele acum. Sunt sigur că ştii de ce eşti aici.

— Da. Aspen s-a întors spre mine. Îmi pare foarte rău pentru pierderea suferită, domnişoară.

— Mulţumesc, am murmurat eu.

— Cu activitatea sporită a rebelilor, toţi suntem îngrijoraţi de siguranţa lui Lady America, a început Maxon. Am trimis deja câţiva ofiţeri locali la ea acasă şi în locurile în care se va afla în următoarele câteva zile, şi mai sunt, desigur, şi gărzile antrenate la palat. Dar cu ea prezentă efectiv în casă, cred că trebuie să mai trimitem câţiva.

— Absolut, Alteţa Voastră.

— Şi cunoşti bine împrejurimile?

— Foarte bine, domnule.

— Bun. Tu vei conduce echipa care o însoţeşte. Alege pe cine doreşti, între şase şi opt soldaţi.

Aspen a ridicat din sprâncene.

— Ştiu, a recunoscut Maxon. Suntem la ananghie acum, dar cel puţin trei dintre gărzile palatului pe care le-am trimis la ea acasă şi-au părăsit deja postul. Şi vreau să fie la fel de păzită ca aici, dacă nu chiar şi mai bine păzită.

— Voi avea grijă de asta, domnule.

— Excelent. Va fi însoţită şi de o slujnică, ai grijă şi de ea. S-a întors spre mine. Ştii pe cine vrei să iei?

Am ridicat din umeri, nefiind în stare să gândesc clar.

Aspen a vorbit în numele meu.

— Dacă-mi permiteţi, ştiu că Anne este prima slujnică, dar îmi aduc aminte că Lucy s-a înţeles bine cu mama şi cu sora dumneavoastră. Poate că le-ar face bine acum să vadă o figură prietenoasă.

Am dat din cap aprobator.

— Lucy.

— Foarte bine, a spus Maxon. Domnule ofiţer, nu aveţi prea mult timp. Veţi pleca dimineaţă.

— Trec la treabă, domnule. Ne vedem dimineaţă, domnişoară, a spus Aspen.

Îmi dădeam seama că îi e greu să păstreze distanţa şi, în clipa aia, nu mi-am dorit altceva decât ca el să mă aline. Aspen chiar îl cunoştea pe tatăl meu şi îmi doream ca o persoană care îl înţelegea la fel de bine ca şi mine să sufere după el alături de mine.

Imediat ce a plecat Aspen, Maxon s-a aşezat din nou lângă mine.

— Încă un lucru, înainte de a pleca. M-a luat de mâini, ţinându-mă cu blândeţe. Uneori, când eşti supărată, ai tendinţa să fii impulsivă. S-a uitat la mine şi eu chiar am surâs un pic la privirea acuzatoare din ochii lui. Încearcă să fii raţională cât eşti plecată. Vreau să ai grijă de tine.

I-am frecat dosul mâinilor cu degetele mele mari.

— Aşa voi face. Promit.

— Mulţumesc.

Un sentiment de pace ne-a înconjurat, aşa cum se întâmpla uneori. Chiar dacă lumea mea nu avea să mai fie nicicând la fel de acum încolo, deocamdată, cu Maxon ţinându-mă în braţe, pierderea nu durea atât de tare.

Şi-a aplecat capul spre mine până când frunţile noastre s-au atins. L-am auzit trăgând aer în piept, ca şi cum ar fi vrut să spună ceva şi s-ar fi răzgândit. După câteva secunde, a făcut-o din nou. Într-un târziu, Maxon şi-a îndreptat spatele, a clătinat din cap şi m-a sărutat pe obraz.

— Ai grijă de tine.

Apoi m-a lăsat singură cu tristeţea mea.

Era frig în Carolina, umiditatea oceanului pătrundea în zona de uscat şi făcea răceala din aer una umedă. Speram să ningă, dar nu a fost aşa. Mă simţeam vinovată pentru simplul motiv că voiam ceva.

Ziua de Crăciun. Îmi petrecusem ultimele câteva săptămâni imaginându-mi-o în mai multe moduri diferite. M-am gândit că aş fi fost aici, eliminată şi ajunsă acasă. Am fi stat în jurul bradului, dezamăgiţi că nu am ajuns prinţesă, dar binecuvântaţi de fericirea de a fi împreună. M-am gândit şi că aş fi putut desface cadouri sub bradul uriaş de la palat, mâncând până-mi venea rău şi râzând cu celelalte fete şi cu Maxon, competiţia fiind suspendată pentru a sărbători.

Niciodată nu mi-aş fi imaginat că aveam să îmi fac curaj pentru sarcina de a-mi înmormânta tatăl.

Când maşina a intrat pe strada mea, am început să văd masele de oameni. Cu toate că ar fi trebuit să fie acasă, cu familiile lor, ei se îngrămădeau afară, în frig. Mi-am dat seama că sperau să mă zărească şi mi s-a făcut puţin greaţă. Oamenii arătau cu degetul în timp ce noi treceam, iar câteva echipe locale de ştiri filmau.

Maşina s-a oprit în faţa casei mele, iar lumea a început să aclame. Nu înţelegeam. Nu ştiau de ce mă aflam aici? Însoţită de Lucy şi înconjurate de şase străjeri, am păşit pe trotuarul crăpat. Nu voiam să ne asumăm niciun risc.

— Lady America! strigau oamenii.

— Îmi dai un autograf? a zbierat cineva şi i s-au alăturat şi alţii.

Am continuat să merg, privind înainte. Pentru prima dată, simţeam că îmi permiteam să nu le aparţin. Mi-am ridicat privirea spre luminiţele agăţate de acoperiş. Tata le pusese acolo. Cine avea să le dea jos?

Aspen, în fruntea grupului meu, a bătut la uşa de la intrare şi a aşteptat să i se răspundă. Un alt străjer a venit la uşă. El şi Aspen au schimbat rapid câteva cuvinte, după care am intrat. A fost dificil să traversăm holul cu toţii, dar odată ce spaţiul s-a lărgit, în camera de zi, am simţit imediat că ceva… era în neregulă.

Asta nu mai era casa mea.

Mi-am spus că eram nebună. Bineînţeles că era casa mea. De vină era doar ciudăţenia situaţiei. Toată lumea era de faţă, chiar şi Kota. Dar tata nu mai era, aşa că era normal ca lucrurile să nu pară tocmai în ordine. Iar Kenna ţinea în braţe un bebeluş pe care nu-l mai văzusem niciodată în realitate. Trebuia să mă obişnuiesc cu toate astea.

Iar în timp ce mama purta un şorţ şi Gerad era în pijama, eu eram îmbrăcată ca pentru un dineu la palat: cu părul ridicat, purtam cercei cu safire şi straturi de materiale luxoase, care îmi cădeau până pe pantofii mei cu toc. Pentru o clipă, am simţit că nu eram bine-venită.

Dar May a sărit în picioare şi a alergat să mă îmbrăţişeze, plângând pe umărul meu. Am strâns-o în braţe. Mi-am amintit că era posibil să fie o readaptare ciudată, dar era singurul loc în care puteam să mă aflu în acest moment. Trebuia să fiu alături de familia mea.

— America, mi-a spus Kenna, ridicându-se cu copilul în braţe. Eşti atât de frumoasă.

— Mulţumesc, am murmurat eu, jenată.

M-a îmbrăţişat cu un singur braţ, iar eu mi-am privit nepoţica înfăşurată în păturica ei. Astra dormea liniştită şi, la fiecare câteva secunde, îşi desfăcea pumnişorul sau se agita un pic. Era atât de frumoasă.

Aspen şi-a dres vocea.

— Doamnă Singer, îmi pare rău pentru pierderea suferită.

Mama i-a oferit un zâmbet obosit.

— Mulţumesc.

— Îmi pare rău că nu ne aflăm aici în circumstanţe mai fericite, dar, cu Lady America acasă, trebuie să fim destul de serioşi în privinţa securităţii, a spus el, cu o notă autoritară în glas. Vom cere tuturor să rămână în această casă. Ştiu că vă veţi înghesui, dar nu e vorba decât de câteva zile. Iar soldaţilor li s-a pus la dispoziţie un apartament în apropiere, aşa că putem face schimburile cu uşurinţă. Vom încerca să nu vă încurcăm prea mult. James, Kenna, Kota, suntem gata să mergem acasă la voi să luaţi ce aveţi nevoie, oricând doriţi. Dacă aveţi nevoie de timp să vă faceţi o listă, e în regulă. Depindem de programul vostru.

Am zâmbit un pic, bucuroasă să-l văd astfel pe Aspen. Se maturizase atât de mult.

— Eu nu pot să stau departe de studioul meu, a spus Kota. Am termene-limită. Lucrări de predat.

Aspen, continuând să se poarte cu profesionalism, i-a răspuns:

— Putem aduce de la studio toate materialele de care ai nevoie. A făcut semn spre garajul nostru transformat. Vom face oricâte drumuri e nevoie.

Kota şi-a încrucişat braţele şi a mormăit:

— Locul ăla e o cocină.

— Bine, a spus Aspen ferm. Alegerea îţi aparţine. Poţi să lucrezi într-o cocină sau poţi să-ţi rişti viaţa în apartamentul tău.

În momentul acela, în aer plutea o tensiune stranie şi de prisos. Am hotărât să intervin.

— May, tu poţi să dormi cu mine. Kenna şi James pot să stea în camera ta.

Ei au dat din cap aprobator.

— Lucy, am şoptit eu. Vreau să stai lângă noi. S-ar putea să trebuiască să dormi pe podea, dar te vreau aproape.

Şi-a îndreptat poziţia.

— Nu mi-aş dori să fiu nicăieri în altă parte, domnişoară.

— Şi eu unde se presupune că ar trebui să dorm? a întrebat Kota.

— Cu mine, s-a oferit Gerad, cu toate că nu părea chiar încântat.

— În niciun caz, a spus Kota dispreţuitor. Nu dorm cu un copil, într-un pat supraetajat.

— Kota! am exclamat eu, îndepărtându-mă de surorile mele şi de Lucy. Din partea mea, poţi să dormi pe canapea sau în garaj sau în căsuţa din copac; dar, dacă nu-ţi controlezi atitudinea, te trimit la tine la apartament imediat! Arată puţină recunoştinţă pentru securitatea care ţi se oferă! E nevoie să-ţi amintesc că mâine îl îngropăm pe tatăl nostru? Ori încetezi cu comentariile, ori te duci acasă!

M-am răsucit pe călcâie şi m-am îndreptat spre hol. Fără să verific, ştiam că Lucy era exact în spatele meu, cu valiza în mână. Am deschis uşa de la camera mea, aşteptând ca ea să intre cu mine. Imediat ce fusta ei a foşnit dincolo de prag, am trântit uşa şi am oftat.

— Am exagerat? am întrebat-o.

— A fost perfect! mi-a răspuns ea încântată. Aţi putea să fiţi deja prinţesă, domnişoară. Sunteţi pregătită pentru asta.

Capitolul 24

Ziua următoare a trecut într-o ceaţă de rochii negre şi îmbrăţişări. O mulţime de oameni pe care nu-i mai văzusem niciodată au venit la înmormântarea tatei. Mă întrebam dacă pur şi simplu nu-i cunoşteam eu toţi prietenii sau dacă erau acolo din cauza mea.

Un pastor local a ţinut slujba, dar, din motive de securitate, familiei i s-a cerut să nu se ridice ca să vorbească. A fost şi o recepţie, mult mai elaborată decât am fi putut spera vreodată. Deşi nu mi-a spus nimeni, eram sigură că Silvia sau alt angajat de la palat dăduse o mână de ajutor, pentru a face lucrurile cât mai uşoare şi mai frumoase cu putinţă pentru noi. Din motive de siguranţă, nu a durat mult, dar mie mi-a convenit. Voiam să-l las să se ducă atât cât puteam eu de nedureros.

Aspen a stat tot timpul lângă mine şi am fost recunoscătoare pentru prezenţa lui. Nu mi-aş fi putut încredinţa viaţa nimănui altcuiva.

— N-am plâns de când am plecat de la palat, i-am spus. Am crezut că o să fiu distrusă.

— Se întâmplă când nu te aştepţi, mi-a răspuns el. După moartea tatălui meu, am fost o epavă câteva zile, înainte să-mi dau seama că trebuia să mă adun, de dragul celorlalţi. Dar, uneori, când se întâmpla ceva şi voiam să-i povestesc tatei, toată situaţia mă izbea din nou, şi cedam.

— Deci… sunt normală?

A zâmbit.

— Eşti normală.

— Nu-i cunosc pe mulţi dintre oamenii ăştia.

— Sunt toţi din zonă. Le-am verificat actele de identitate. Probabil că e un număr ceva mai mare pentru că eşti cine eşti, dar cred că tatăl tău a făcut un tablou pentru familia Hampshire şi l-am văzut de mai multe ori în zona pieţei stând de vorbă cu domnul Clippings şi cu Albert Hammers. E greu să ştii totul despre oamenii apropiaţi, chiar şi despre oamenii pe care îi iubeşti cel mai mult.

Am simţit că se ascundeau mai multe în acea frază, ceva la care ar fi trebuit să răspund. Doar că nu am putut s-o fac imediat.

— Trebuie să ne obişnuim cu asta, a spus el.

— Cu ce? Cu faptul că mă simt îngrozitor?

— Nu, a răspuns el, clătinând din cap. Normalul nu mai e normal. Tot ceea ce avea sens se schimbă.

Am râs cu amărăciune.

— Aşa este, nu?

— Trebuie să încetăm să ne mai temem de schimbare.

S-a uitat la mine, cu ochi rugători. N-am putut să nu mă întreb la ce schimbare se referea.

— Mă voi confrunta cu schimbarea. Dar nu astăzi.

M-am îndepărtat, îmbrăţişând mai mulţi străini, încercând să conştientizez că nu mai puteam vorbi cu tatăl meu despre confuzia pe care o simţeam.

După înmormântare, am încercat să ne menţinem voioşia. Erau cadouri rămase nedesfăcute de la Crăciun, de vreme ce nimeni nu avusese chef de petreceri cu împărţit daruri. Gerad a primit permisiunea specială să se joace cu mingea în casă, iar mama şi-a petrecut o bună parte din după-amiază lângă Kenna, ţinând-o în braţe pe Astra. Kota era imposibil de mulţumit, aşa că l-am lăsat să plece la studio, fără să ne deranjăm să-l mai verificăm. Cel mai mult îmi făceam griji în privinţa lui May. Tot spunea că voia să lucreze cu mâinile, dar nu voia să intre în atelier şi să nu-l vadă pe tata acolo.

Într-un moment de inspiraţie, le-am tras pe ea şi pe Lucy în camera mea să ne jucăm puţin. Lucy era o supusă dornică în timp ce May îi peria părul, chicotind în timp ce pensulele de machiaj o gâdilau pe obraji.

— Tu îmi faci asta zilnic, m-am plâns eu în glumă.

May era chiar talentată la aranjatul părului, ochii ei de artistă erau gata să lucreze cu orice material.

În timp ce May era îmbrăcată cu una dintre uniformele de slujnică, deşi îi era prea mare, am îmbrăcat-o pe Lucy cu rochie după rochie. Ne-am oprit la una albastră, lungă şi delicată, pe care am prins-o în ace la spate, ca să-i vină.

— Pantofi! a strigat May, alergând să caute o pereche potrivită.

— Am picioarele prea mari, s-a plâns Lucy.

— Prostii, a insistat May, iar Lucy s-a aşezat ascultătoare pe scaun, în vreme ce May încerca cele mai bizare forme de pe planetă de a încălţa nişte pantofi.

Lucy chiar avea picioarele prea mari, dar, cu fiecare încercare, râdea de se prăpădea la eforturile lui May, iar eu mă strâmbam de râs uitându-mă la ele. Eram atât de gălăgioase, încât era doar o chestiune de timp până când cineva avea să vină să vadă ce se întâmplă.

După trei bătăi grăbite, am auzit vocea lui Aspen prin uşă.

— Domnişoară, este totul în regulă acolo?

Am alergat şi am deschis uşa larg.

— Domnule ofiţer Leger, priviţi capodopera noastră.

Cu un gest larg, am întins braţul spre Lucy, iar May a tras-o în sus, cu bietele ei picioare goale ascunse sub rochie.

Aspen s-a uitat la May, în uniforma ei largă, şi a izbucnit în râs, apoi a privit-o pe Lucy, care arăta ca o prinţesă.

— O transformare uluitoare, a spus, rânjind cu gura până la urechi.

— OK, cred că ar trebui să-ţi ridic tot părul acum, a insistat May.

Lucy şi-a dat în glumă ochii peste cap în direcţia lui Aspen şi a mea şi a lăsat-o pe May să o târască înapoi în faţa oglinzii.

— A fost ideea ta? m-a întrebat el încet.

— Da. May părea atât de pierdută. Trebuia să-i distrag atenţia cumva.

— Arată mai bine. Şi Lucy pare fericită.

— E la fel de bine pentru mine cât e şi pentru ele. Mi se pare că, dacă putem face lucruri prosteşti sau măcar obişnuite, voi fi regulă.

— Vei fi. Durează, dar vei fi bine.

Am dat din cap aprobator. Dar atunci am început să mă gândesc din nou la tata şi nu voiam să încep să plâng. Am tras adânc aer în piept şi am trecut la altceva.

— Mi se pare greşit că sunt casta cea mai joasă rămasă în Alegere, i-am şoptit. Uită-te la Lucy. E la fel de drăguţă şi de dulce şi de deşteaptă ca jumătate dintre fetele care au fost în grupul de treizeci şi cinci, dar nu va avea niciodată ceva mai bun de atât. Câteva ore într-o rochie de împrumut. Nu e corect.

Aspen a clătinat din cap.

— Am ajuns să le cunosc pe toate slujnicele tale destul de bine în ultimele luni, iar ea este o fată cu adevărat deosebită.

Deodată, mi-am amintit de o promisiune făcută.

— Că veni vorba de slujnice, trebuie să vorbesc cu tine despre ceva, am spus eu, vorbind mai încet.

Aspen a înţepenit.

— Oh?

— Ştiu că e stânjenitor, dar tot trebuie să-ţi spun.

A înghiţit în sec.

— Bine.

M-am uitat jenată în ochii lui.

— Ai lua-o vreodată în considerare pe Anne?

Reacţia lui a fost ciudată ca şi cum, dintr-odată, ar fi fost uşurat şi amuzat.

— Pe Anne? a şoptit el, neîncrezător. De ce pe ea?

— Cred că te place. Şi chiar e o fată drăguţă, am spus eu, încercând să ascund profunzimea sentimentelor lui Anne, dar lăudând-o în acelaşi timp.

A clătinat din cap că nu.

— Ştiu că vrei să mă gândesc la posibilitatea de a fi cu alte persoane, dar ea chiar nu este genul de fată cu care aş vrea să fiu. E atât de… rigidă.

Am ridicat din umeri.

— Şi eu am crezut că Maxon era la fel, până când am reuşit să-l cunosc. În plus, cred că Anne a avut o viaţă grea.

— Şi? Lucy a avut tot o viaţă grea, şi uite-te la ea, a spus el, arătând cu un gest al capului spre reflecţia ei zâmbitoare din oglindă.

Am încercat să ghicesc.

— Ţi-a spus cum a ajuns la palat?

A dat din cap că da.

— Mer, dintotdeauna am urât castele, ştii asta. Dar nu am auzit niciodată să fie manipulate astfel, pentru a face rost de sclavi.

Am oftat, uitându-mă la May şi la Lucy, la momentul acela de veselie din mijlocul durerii.

— Pregăteşte-te pentru cuvinte pe care n-ai crezut că le vei auzi vreodată, m-a prevenit Aspen, iar eu m-am uitat la el, aşteptând. Mă bucur cu adevărat că Maxon te-a cunoscut.

Am scos un sunet asemănător unui hohot de râs.

— Ştiu, ştiu, a spus el, dându-şi ochii peste cap, dar zâmbind. Dar nu cred că ar fi stat vreodată să se gândească la castele inferioare dacă n-ai fi fost tu. Cred că lucrurile s-au schimbat numai prin faptul că ai fost tu acolo.

Ne-am uitat o clipă unul la altul. Mi-am amintit de conversaţia noastră din căsuţa din copac, când

m-a îndemnat să mă înscriu în Alegere, în speranţa că urma să am o şansă la ceva mai bun. Nu ştiam încă dacă obţinusem ceva mai bun pentru mine – era încă greu de spus – dar gândul că poate oferisem ceva mai bun tuturor oamenilor din Illéa… posibilitatea asta însemna mai mult pentru mine decât puteam spune.

— Sunt mândru de tine, America, a spus Aspen, uitându-se de la mine la fetele de lângă oglindă. Foarte mândru. A ieşit pe coridor, ca să se întoarcă la treburile lui, şi a adăugat: Şi tatăl tău ar fi.

Capitolul 25

Ziua următoare a însemnat o nouă condamnare de arest la domiciliu. Din când în când, auzeam podeaua scârţâind şi întorceam capul, gândindu-mă că tata urma să iasă din garaj, cu părul plin de vopsea, ca de obicei. Dar faptul că ştiam că nu avea să se întâmple nu mai era atât de rău când auzeam vocea lui May sau când simţeam mirosul pudrei de talc a Astrei. Casa părea plină şi asta mi-era de ajuns deocamdată – avea propriul ei tip de confort.

Hotărâsem că Lucy nu trebuia să poarte uniforma cât timp era aici şi, după câteva proteste, am îmbrăcat-o cu câteva dintre hainele mele mai vechi, care îmi erau prea mici mie şi prea mari lui May. De vreme ce mama îşi făcea de lucru gătind şi servind pe toată lumea, iar eu luasem hotărârea de a mă îmbrăca mai simplu cât stăteam prin casă, principala sarcină a lui Lucy era să se joace cu May şi Gerad, o sarcină pe care şi-a asumat-o bucuroasă.

Eram adunaţi cu toţii în camera de zi, făcându-ne de lucru, fiecare în felul său. Eu aveam o carte în mână, iar Kota acaparase televizorul, amintindu-mi de Celeste. Am zâmbit, pariind că şi ea făcea acelaşi lucru acum. Lucy, May şi Gerad jucau cărţi pe podea, fiecare râzând când câştiga câte o mână. Kenna stătea sprijinită de James pe canapea, iar bebeluşul Astra tocmai termina un biberon în braţele lui. Era uşor să citeşti epuizarea pe chipul lui, dar şi faptul că era extrem de mândru de soţia şi de fiica sa.

Era aproape ca şi cum nimic nu s-ar fi schimbat. Apoi, îl vedeam pe Aspen cu coada ochiului, în uniformă, stând de strajă lângă noi şi îmi aminteam că, în realitate, nimic nu avea să mai fie vreodată la fel.

Am auzit-o pe mama fornăind înainte să o văd apărând pe hol. Am întors capul şi am văzut-o că venea spre noi, cu câteva plicuri în mână.

— Cum te simţi, mamă? am întrebat-o.

— Sunt bine. Doar că nu-mi vine să cred că s-a dus.

A înghiţit în sec, silindu-se să nu înceapă din nou să plângă.

Era ciudat. Fuseseră atâtea momente când pusesem la îndoială devotamentul mamei faţă de tata. Niciodată nu surprinsesem între ei scânteile de afecţiune pe care le văzusem la alte cupluri. Chiar şi Aspen, atunci când totul era pe cale să devină real, dar era încă foarte secret, îmi arăta că mă iubea mai mult decât o făcea mama cu tata.

Dar eram sigură că era vorba despre mai mult decât îngrijorarea că trebuia să-i crească singură pe May şi Gerad, sau de grijile în privinţa banilor. Soţul ei era mort şi nimic nu putea să repare asta.

— Kota, vrei să închizi televizorul un minut? Şi, Lucy, scumpa mea, poţi să-i duci pe May şi pe Gerad în camera Americăi? Am ceva de discutat cu ceilalţi, a spus ea încet.

— Sigur, doamnă, a răspuns Lucy şi s-a întors spre May şi Gerad. Haideţi să mergem.

May nu a părut prea fericită să fie exclusă din orice se întâmpla, dar a ales să nu înceapă scandalul. Nu sunt sigură dacă din cauza expresiei grave a mamei sau din iubire faţă de Lucy, dar m-am bucurat, oricum.

De îndată ce au plecat, mama s-a întors spre noi, ceilalţi.

— Ştiţi că boala tatălui vostru era genetică. Cred că şi-a dat seama că nu mai avea mult timp pentru că, acum vreo trei ani, s-a aşezat şi a început să vă

scrie tuturor aceste scrisori. S-a uitat la plicurile din mâinile ei. M-a făcut să-i promit că, dacă se întâmplă ceva cu el, vi le voi da. Am unele şi pentru May şi Gerad, dar nu sunt sigură că ei sunt suficient de mari pentru asta. Nu le-am citit sau ceva. Vă sunt destinate vouă, aşa că… m-am gândit că ar fi un moment potrivit să le citiţi. Aceasta este a Kennei, a spus ea, întinzându-i o scrisoare. Kota.

El şi-a îndreptat spatele şi şi-a luat scrisoarea. Mama a păşit spre mine.

— Şi America.

Mi-am luat plicul, nefiind sigură dacă voiam sau nu să îl desfac. Acestea erau ultimele cuvinte de la tatăl meu, un adio pe care credeam că îl pierdusem. Mi-am trecut mâna peste numele meu de pe plic, gândindu-mă la tata, scriindu-l cu stiloul. Făcuse un fel de buclă deasupra i-ului din numele meu. Am zâmbit în sinea mea, încercând să ghicesc ce îl determinase să facă asta şi, în acelaşi timp, fără să-mi pese. Poate că ştia că am nevoie să zâmbesc.

Dar apoi m-am uitat cu mai multă atenţie. Acel semn micuţ fusese adăugat mai târziu. Cerneala cu care fusese scris numele meu aproape că se decolorase, dar bucla era mai întunecată, mai proaspătă decât restul. Am întors plicul pe partea cealaltă. Sigiliul fusese rupt şi lipit la loc.

Am aruncat o privire spre Kenna şi Kota, care erau amândoi cufundaţi în lectură. Păreau absorbiţi, aşadar nici ei nu ştiuseră de existenţa scrisorilor până în acest moment. Asta însemna fie că mama minţise şi îmi citise scrisoarea, fie că tata însuşi o deschisese.

A fost de ajuns să hotărăsc că trebuia să ştiu ce-mi lăsase. Am umblat cu grijă la sigiliul lipit din nou şi am desfăcut plicul.

Am văzut o scrisoare pe hârtie decolorată şi un bilet scurt, pe o hârtie albă, strălucitoare. Voiam să citesc biletul, dar mă temeam că nu l-aş fi înţeles

fără a citi, mai întâi, scrisoarea cea lungă. Am scos scrisoarea şi am început să citesc cuvintele tatălui meu la lumina soarelui, lângă fereastră.

America,

Scumpa mea fetiţă. Mi-e greu până şi să încep scrisoarea asta, pentru că simt că am atâtea să-ţi spun. Deşi îmi iubesc toţi copiii la fel de mult, tu ai un loc special în inima mea. Kenna şi May se bazează pe mama ta, Kota este atât de independent, că Gerad este atras de el, dar tu ai fost mereu alături de mine. Când îţi juleai genunchii sau când copiii din castele superioare se luau de tine, îţi doreai mereu să fii în braţele mele. Înseamnă totul pentru mine să ştiu că am fost stânca de sprijin pentru măcar unul dintre copiii mei.

Dar chiar şi dacă nu m-ai fi iubit atât de mult, fără urmă de regret sau de reţinere, tot aş fi incredibil de mândru de tine. Creşti şi te maturizezi ca muziciană, iar sunetele viorii tale sau vocea ta prin casă sunt cele mai dulci sunete din lume. Mi-aş dori să-ţi pot oferi o scenă mai bună, America. Meriţi cu mult mai mult decât să stai în umbră la petreceri sofisticate. Tot sper că te vei număra printre norocoşi, printre cei care vor evada. Cred că şi Kota are o şansă. E talentat la ceea ce face. Dar simt că el ar lupta pentru asta, şi nu sunt sigur că tu ai acest instinct. N-ai fost niciodată genul de fată agresivă, aşa cum pot fi unele aflate la fel de jos ca şi tine. Şi ăsta e unul dintre motivele pentru care te iubesc.

Eşti un om bun, America. Ai fi surprinsă să afli cât de rară este

calitatea asta pe lume. Nu spun că ai fi perfectă; având de-a face cu unele dintre crizele tale de nervi, ştiu că aş fi departe de adevăr. Dar eşti bună şi îţi doreşti cu ardoare ca lucrurile să fie corecte. Uneori, încerci să faci asta şi cu fraţii şi surorile tale, nu te mulţumeşti să fii a doua doar pentru că eşti mai tânără. Şi te lupţi ca May şi Gerad să primească mai mult, atunci când se poate. Eşti bună, şi am bănuiala că vezi lucruri pe care nu le mai vede nimeni pe lumea asta, nici măcar eu.

Şi mi-aş dori să-ţi pot spune cât de multe văd.

Cât am scris aceste scrisori fraţilor şi surorilor tale, am simţit nevoia să le împărtăşesc din înţelepciunea mea. Văd în ei, chiar şi în micuţul Gerad, aspecte ale personalităţii care ar putea face fiecare an din ce în ce mai dificil, dacă nu fac efortul de a se lupta cu greutăţile vieţii. Cu tine, nu simt nevoia să fac acelaşi lucru.

Simt că nu vei permite lumii să te împingă spre o viaţă pe care nu o doreşti. Poate că mă înşel, aşa că lasă-mă să-ţi spun măcar atât: luptă, America. S-ar putea să nu vrei să lupţi pentru lucrurile pentru care s-ar lupta alţii, ca banii sau faima, dar luptă, oricum. Orice ţi-ai dori, America, încearcă din toate puterile să obţii.

Dacă poţi să faci asta, dacă poţi să împiedici frica să te facă să te mulţumeşti cu poziţia a doua, atunci, ca părinte, nu-mi pot dori nimic altceva. Trăieşte-ţi viaţa. Fii cât poţi de fericită, ignoră lucrurile care nu contează, şi luptă!

Te iubesc, pisicuţa mea. Atât de mult, încât nu-mi găsesc cuvintele să o spun. Poate că aş putea picta, mai bine, dar nu găsesc o pânză care să încapă în acest plic. Nici măcar atunci nu ar fi de ajuns pentru tine. Te iubesc dincolo de pictură, dincolo de cântece, dincolo de cuvinte. Şi sper că vei simţi asta mereu, chiar şi când nu voi mai fi lângă tine să ţi-o spun.

Cu dragoste, tata.

Nu ştiu exact când am început să plâng, dar mi-a fost greu să înţeleg ultima parte a scrisorii. Mi-aş fi dorit atât de mult să am şansa de a-i spune că îl iubesc la fel de profund. Şi, preţ de un minut, am simţit căldura acceptării absolute.

Am ridicat privirea şi am văzut că şi Kenna plângea, încercând să termine scrisoarea. Kota părea confuz, răsfoind paginile, aparent luându-le de la capăt.

M-am întors şi am scos bileţelul, sperând că nu era nici pe departe la fel de emoţionant ca scrisoarea. Nu eram sigură că mai puteam îndura multe în ziua aceea.

America,

Îmi pare rău. Când am venit în vizită, am fost în camera ta şi am găsit jurnalul Illéei. Nu tu mi-ai spus că e acolo; mi-am dat seama singur. Dacă apare vreo problemă din cauza asta, eu sunt vinovat. Şi sunt sigur că vor exista repercusiuni din cauza a ceea ce sunt eu şi din cauza celor cărora le-am spus. Urăsc să te trădez aşa, dar crede-mă că am făcut-o sperând că viitorul tău şi al tuturor poate fi mai bun.

Priveşte spre Steaua Nordului,

Eterna-ţi călăuză.

Lasă adevărul, onoarea şi binele suprem
Să fie mereu de partea ta.
Te iubesc,
Shalom

Preţ de câteva minute, am încercat să desluşesc asta. Repercusiuni? Cine era şi cui îi spusese? Şi ce era cu poezia?

Încet, mi-am amintit cuvintele lui August, că nu din prezentarea mea de la *Actualităţi* au aflat ei de existenţa jurnalelor şi că ştiau mai mult despre ele decât spusesem eu…

Ceea ce sunt eu… cui i-am spus… priveşte spre Steaua Nordului…

M-am uitat fix la semnătura tatei şi mi-am amintit cum semna scrisorile pe care mi le trimitea la palat. Întotdeauna mi s-a părut ciudat felul în care făcea litera „*l*”. Erau stele în opt colţuri: stele ale Nordului.

Bucla de deasupra *i*-ului din numele meu. Voia să însemne ceva şi pentru mine? Însemna deja ceva, pentru că discutasem cu August şi Georgia?

August şi Georgia! Busola lui: opt puncte. Modelul de pe geaca ei nu era deloc unul floral. Diferite amândouă, dar stele, fără urmă de îndoială. Băiatul care i-a fost desemnat lui Kriss la Condamnare. Ce era pe gâtul lui nu era o cruce.

Aşa îi identificau pe ai lor.

Tatăl meu era un rebel nordic.

Mi se părea că mai văzusem steaua şi în alte locuri. Poate că în drum spre piaţă sau chiar în palat. Fusese sub nasul meu ani de zile?

Am privit în sus, şocată. Aspen aştepta acolo, în ochii lui citindu-se întrebări pe care nu le putea rosti cu glas tare.

Tatăl meu a fost un rebel. O carte de istorie pe jumătate distrusă ascunsă în camera lui, prietenii lui de la înmormântare, de care nu ştiam nimic… o

fiică pe nume America. Dacă aş fi fost atentă la tot, mi-aş fi dat seama cu mulţi ani în urmă.

— Asta-i tot? a întrebat Kota, părând jignit. Ce dracu' ar trebui să fac eu cu asta?

Mi-am întors privirea de la Aspen, concentrându-mă asupra lui Kota.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat mama, revenind în cameră cu ceaiul.

— Scrisoarea tatei. Mi-a lăsat mie casa asta. Ce să fac eu cu cocioaba ăsta?

S-a ridicat, strângând paginile în mână.

— Kota, tata a scris asta înainte ca tu să te muţi, a explicat Kenna, încă pătrunsă de emoţii. Încerca să-ţi asigure ceva.

— Păi, n-a reuşit, nu-i aşa? Când n-am fost noi înfometaţi? Sunt al dracului de sigur că nici casa asta n-ar fi schimbat lucrurile. Am făcut eu asta pentru mine.

Kota a aruncat prin cameră hârtiile, care au căzut pe podea, la întâmplare.

A scos un oftat, trecându-şi degetele prin păr.

— E ceva de băut în locul ăsta? Aspen, du-te şi adu-mi ceva de băut, a comandat el, fără să se uite măcar în direcţia lui Aspen.

M-am întors şi i-am văzut faţa lui Aspen, pe care licăreau o mie de sentimente: iritare, milă, mândrie, acceptare. S-a îndreptat spre bucătărie.

— Stai! am ordonat eu.

Aspen s-a oprit.

Kota a ridicat privirea, cuprins de frustrare.

— Asta-i treaba lui, America.

— Nu, nu este, m-am răstit eu. Poate că ai uitat, dar Aspen este un Doi acum. Ai face bine să-i aduci *tu* lui ceva de băut. Nu doar pentru statutul lui, ci şi pentru tot ce face pentru noi toţi.

Pe faţa lui Kota a apărut un zâmbet afectat şi viclean.

— Ha! Maxon ştie? Ştie că mai continuă chestia asta? a întrebat el, fluturând un deget leneş de la unul spre altul.

Mi s-a oprit inima.
— Ce crezi c-ar face? Treaba cu biciuirea s-a făcut şi o grămadă de oameni spun că fata aia nu a fost pedepsită suficient de aspru pentru ce a făcut.
Kota şi-a pus satisfăcut mâinile pe şolduri, uitându-se de sus la noi.
Nu puteam vorbi. Nici Aspen nu putea, iar eu m-am întrebat dacă tăcerea ne ajuta sau ne condamna.
Într-un târziu, mama a rupt tăcerea:
— Este adevărat?
Trebuia să mă gândesc; trebuia să găsesc modul potrivit de a explica toate astea. Sau o metodă de a lupta pentru că, de fapt, nu era adevărat… nu mai era.
— Aspen, du-te şi vezi ce face Lucy, am spus eu.
A dat să plece, dar Kota a protestat:
— Nu, rămâne aici!
Mi-am pierdut cumpătul.
— Şi eu spun că pleacă! Acum, stai jos!
Tonul vocii mele, care nu suna a nimic din ceea ce mai auzisem până acum, i-a făcut pe toţi să încremenească. Mama s-a aşezat brusc, şocată. Aspen şi-a croit drum spre hol, iar Kota, încet, plin de ranchiună, s-a aşezat şi el.
Am încercat să mă concentrez.
— Da, înainte de Alegere, mă întâlneam cu Aspen. Aveam de gând să spunem tuturor imediat ce vom fi strâns bani ca să ne căsătorim. Înainte de a pleca, ne-am despărţit, şi apoi l-am cunoscut pe Maxon. Ţin la Maxon şi, chiar dacă Aspen este mult timp lângă mine, nu se întâmplă nimic între noi.
Nu se mai întâmplă, m-am corectat în gând.
Apoi m-am întors spre Kota.
— Dacă te gândeşti, fie şi doar pentru o clipă, că poţi să-mi răsuceşti trecutul şi să mă şantajezi, mai gândeşte-te. M-ai întrebat odată dacă i-am povestit

lui Maxon despre tine – şi i-am povestit. Ştie exact ce ticălos nerecunoscător şi lipsit de caracter eşti.

Kota a strâns din buze, gata să explodeze. Am vorbit repede.

— Şi trebuie să ştii că mă adoră, am spus cu măreţie. Dacă tu te gândeşti că te-ar crede mai degrabă pe tine decât pe mine, s-ar putea să fii surprins de cât de rapid s-ar materializa sugestia mea de a te biciui peste mâini. Vrei să mă pui la încercare?

Şi-a strâns pumnii, gândindu-se la asta, în mod evident. Dacă aveam dreptate şi îi răneau mâinile, ar fi însemnat sfârşitul carierei lui.

— Bun, am spus. Şi dacă te mai aud spunând un singur cuvânt urât despre tata, s-ar putea s-o fac oricum. Ai fost al naibii de norocos să ai un tată care te-a iubit atât de mult. Ţi-a lăsat casa, şi putea să o ia înapoi după ce ai plecat, dar n-a făcut-o. Încă mai avea speranţe în privinţa ta, ceea ce e mai mult decât e cazul, din punctul meu de vedere.

Am ieşit în goană, îndreptându-mă spre camera mea şi trântind uşa. Uitasem că Gerad, May, Lucy şi Aspen mă aşteptau acolo.

— Ai fost cu Aspen? m-a întrebat May.

Am icnit.

— Ai vorbit un pic cam tare, mi-a spus Aspen.

M-am uitat la Lucy. Avea lacrimi în ochi. Nu voiam să o fac să ţină alt secret şi, în mod evident, o durea să se gândească la asta. Era atât de cinstită şi de loială, cum puteam să-i cer să aleagă între mine şi familia pe care jurase să o slujească?

— Îi voi spune lui Maxon când ne întoarcem, i-am zis lui Aspen. Am crezut că te protejez pe tine, am crezut că mă protejez pe mine, dar tot ce-am făcut a fost să mint. Şi dacă ştie Kota, poate că mai ştiu şi alţii. Vreau să fiu eu cea care îi spune.

Capitolul 26

Mi-am petrecut tot restul zilei ascunzându-mă în camera mea. Nu voiam să văd faţa acuzatoare a lui Kota sau să trebuiască să răspund întrebărilor mamei. Cel mai grav caz era al lui Lucy. Părea atât de tristă să afle că i-am ascuns acest secret. Nu voiam nici măcar să mă servească, iar ea părea că se simţea în general bine când o ajuta pe mama cu ce putea sau când se juca cu May.

Oricum, aveam prea multe lucruri la care să mă gândesc, ca să o am prin preajmă. Îmi tot repetam discursul pentru Maxon. Încercam să-mi dau seama care ar fi fost varianta cea mai bună de a-i împărtăşi veştile. Ar trebui să omit tot ceea ce făcuserăm Aspen şi cu mine la palat? Şi, dacă aş fi făcut aşa şi el mi-ar fi pus întrebări, ar fi fost mai rău decât să fi recunoscut de la început?

Şi apoi, gândul la tata îmi distrăgea atenţia, mă întrebam ce spusese şi ce făcuse de-a lungul anilor. Oamenii ăia pe care nu-i cunoşteam, de la înmormântare, chiar erau alţi rebeli? Era oare posibil să fie atât de mulţi?

Oare ar fi trebuit să-i spun lui Maxon despre asta? M-ar mai fi dorit dacă ar fi aflat că familia mea avea legături cu rebelii? Se părea că unele dintre Elite se aflau acolo datorită conexiunilor lor. Dacă acelea pe care le aveam eu m-ar fi distrus? Părea puţin probabil acum, că eram atât de apropiaţi de August, dar oricum.

Mă întrebam ce făcea acum Maxon. Poate că lucra. Sau căuta o cale să evite asta. Nu eram alături de el, să ne plimbăm sau să stăm de vorbă. Mă întrebam dacă îmi luase locul Kriss.

Mi-am acoperit ochii, încercând să gândesc. Cum aveam să trec prin toate astea?

Am auzit o bătaie în uşă. Nu ştiam dacă ceea ce urma avea să îmbunătăţească sau să înrăutăţească lucrurile, dar i-am spus vizitatorului să intre, oricum.

A intrat Kenna şi, pentru prima dată de când ajunsesem acasă, Astra nu se vedea nicăieri.

— Eşti bine?

Am clătinat din cap şi am izbucnit în lacrimi. A intrat şi s-a aşezat lângă mine pe pat, apoi m-a luat în braţe.

— Mi-e dor de tata. Scrisoarea lui a fost atât de…

— Ştiu, a spus ea. Abia dacă scotea o vorbă când era aici. Dar ne-a lăsat toate cuvintele astea. O parte din mine se bucură. Nu ştiu cum mi-aş fi amintit totul, dacă nu ar fi scris el.

— Da.

Prin asta am obţinut răspunsul la o întrebare pe care mă temeam să o pun. Nimeni altcineva nu mai ştia că tata a fost un rebel.

— Deci… tu cu Aspen?

— S-a terminat, îţi jur.

— Te cred. Când apari la televizor, ar trebui să vezi cum te uiţi la Maxon. Chiar şi cealaltă fată, Celeste?

Şi-a dat ochii peste cap.

Am zâmbit în sinea mea.

— Încearcă să pară că este îndrăgostită de el, dar se vede că nu e adevărat. Sau, cel puţin, nu atât de adevărat pe cât şi-ar dori ea să fie, a spus Kenna.

Am pufnit.

— Nici n-ai idee câtă dreptate ai în privinţa asta.

— Mă întrebam cât a durat. Cu Aspen, vreau să zic.

— Doi ani. A început după ce te-ai căsătorit tu şi după plecarea lui Kota. Ne întâlneam cam o dată

pe săptămână, în căsuţa din copac. Strângeam bani să ne căsătorim.

— Deci erai îndrăgostită?

N-ar fi trebuit să pot răspunde imediat? N-ar fi trebuit să pot să-i spun că ştiam, dincolo de orice urmă de îndoială, că l-am iubit pe Aspen? Dar acum nu prea mai părea aşa. Poate că aşa a fost, dar timpul şi distanţa făceau lucrurile să pară altfel.

— Cred că da. Dar nu era…

— Nu era aşa cum e cu Maxon? a ghicit ea.

Am clătinat din cap.

— Mi se pare atât de ciudat acum. Multă vreme, Aspen a fost singura persoană cu care-mi imaginam că aş putea fi. Eram gata să devin o Şase. Şi acum?

— Şi acum eşti la cinci minute să devii următoarea prinţesă?

Vocea ei inexpresivă a făcut să pară amuzant totul, şi am început să râdem de schimbarea dramatică din viaţa mea.

— Îţi mulţumesc pentru asta.

— La asta-s bune surorile.

M-am uitat în ochii ei şi am simţit că era, cumva, rănită.

— Îmi pare rău că nu ţi-am spus mai demult.

— Îmi spui acum.

— Nu e vorba că nu aveam încredere în tine. Dar şi asta făcea ca totul să fie special. Secretul.

Spunând-o cu voce tare, mi-am dat seama că era adevărat. Da, am simţit ceva pentru el, dar erau alte lucruri care ne înconjurau şi care făceau ca Aspen să pară mai dulce: secretul, nerăbdarea de a fi atinsă, gândul că aveam ceva pentru care să muncim.

— Înţeleg, America. Chiar înţeleg. Sper doar că nu ai simţit niciodată că *trebuie* să păstrezi secretul. Pentru că sunt alături de tine.

Am expirat şi multe din grijile mele au părut să iasă odată cu aerul. Cel puţin pentru o clipă. Mi-

am sprijinit capul de umărul Kennei şi a fost plăcut să fiu în stare să gândesc.

— Deci nu se mai întâmplă nimic între tine şi Aspen? El ce simte pentru tine?

Am oftat şi m-am ridicat.

— Tot încearcă să-mi spună ceva, ceva despre cum m-a iubit el dintotdeauna. Şi ştiu că ar trebui să-i spun că nu contează şi că-l iubesc pe Maxon, dar…

— Dar?

— Dar dacă Maxon alege pe altcineva? Nu pot să nu rămân cu nimic. Cel puţin, dacă Aspen încă mai crede că mai e vreo şansă, am putea încerca din nou când se termină totul.

S-a uitat uluită la mine.

— Deci îl foloseşti pe Aspen ca plasă de siguranţă?

Mi-am îngropat capul în mâini.

— Ştiu, ştiu. E îngrozitor, nu-i aşa?

— America, eşti mai bună de-atât. Şi, dacă ai ţinut vreodată cu adevărat la el, trebuie să-i spui adevărul, la fel cum trebuie să-i spui şi lui Maxon adevărul.

S-a auzit o bătaie în uşă.

— Intră!

M-am înroşit uşor când Aspen a apărut în pragul uşii, cu Lucy abătută în spatele lui.

— Trebuie să te îmbraci şi să-ţi faci bagajele, mi-a spus el.

— S-a întâmplat ceva?

M-am ridicat, brusc tensionată.

— Tot ceea ce ştiu este că Maxon vrea să te întorci imediat la palat.

Am oftat, derutată. Trebuia să mai stau o zi. Kenna m-a luat din nou în braţe şi m-a strâns uşor, înainte de a se îndrepta spre camera de zi. Aspen a plecat, iar Lucy şi-a luat pur şi simplu uniforma şi s-a dus la baie să se schimbe, închizând uşa în urma ei.

Rămasă iarăşi singură, am analizat din nou totul. Kenna avea dreptate. Ştiam deja ce simţeam pentru Maxon şi era timpul să fac ceea ce mi-a spus tata, ceea ce intenţionasem să fac în tot acest timp: să lupt.

Şi pentru că mi se părea cea mai importantă sarcină, aveam să vorbesc mai întâi cu Maxon. Imediat ce puneam lucrurile la punct, oricare ar fi fost rezultatul, aveam să mă gândesc la ce să-i spun lui Aspen.

Se întâmplase atât de încet, că mi-a luat o vreme să îmi dau seama cât de mult ne schimbaserăm. Dar ştiam de câteva săptămâni şi, totuşi, mi-am păstrat sentimentele pentru mine. Trebuia să fac ceea ce se cuvenea şi să-i spun şi lui. Trebuia să renunţ la Aspen.

Am băgat mâna în valiză, căutând pacheţelul de la fund. Imediat ce l-am găsit, l-am desfăcut şi am scos borcanul. Bănuţul nu mai era atât de singur acum, cu brăţara, dar asta nu conta.

Am luat borcanul, l-am aşezat pe pervaz şi l-am lăsat acolo unde ar fi trebuit să stea de multă vreme.

Mi-am petrecut cea mai mare parte a zborului repetându-mi mărturisirea pe care urma să i-o fac lui Maxon. Mă îngrozea, dar nu puteam merge mai departe fără ca el să ştie adevărul.

Am ridicat privirea, din locul meu confortabil aflat spre coada avionului. Aspen şi Lucy stăteau în faţă, de o parte şi de alta a coridorului, adânciţi într-o conversaţie. Lucy arăta încă supărată şi părea că-i dădea lui Aspen un fel de instrucţiuni. El era tăcut, îi asculta cuvintele, dând din cap la sugestiile ei. S-a retras la locul ei şi Aspen s-a ridicat. M-am lăsat în jos, sperând că nu m-a observat spionându-i.

Am încercat să par foarte interesată de cartea mea, până când s-a apropiat de mine.

— Pilotul spune că mai avem cam o jumătate de oră, m-a informat el.

— Bine.

A ezitat.

— Îmi pare rău de ce s-a întâmplat cu Kota.

— Nu trebuie să-ţi pară ţie rău. E doar răutăcios.

— Ba da, trebuie. Cu ani în urmă mă necăjea pentru că eram îndrăgostit de tine, şi eu am negat, dar cred că şi-a dat seama. Probabil că a fost atent de atunci. Trebuia să am eu mai multă grijă. Trebuia să…

— Aspen.

— Da?

— Va fi bine. Îi voi spune adevărul lui Maxon şi îmi voi asuma responsabilitatea pentru tot. Ai oameni acasă care depind de tine. Dacă ţi se întâmplă ceva…

— Mer, ai încercat să mă ţii la distanţă şi eu am fost prea încăpăţânat ca să te ascult. E vina mea.

— Nu, nu este.

A tras adânc aer în piept.

— Ascultă-mă… trebuie să-ţi spun ceva. Ştiu că va fi dificil, dar vreau să ştii. Când ţi-am spus că te voi iubi totdeauna, am vorbit serios. Şi am…

— Opreşte-te, l-am rugat.

Trebuia să-i spun adevărul, ştiam asta, dar nu mă puteam descurca cu mai mult de o singură mărturisire odată.

— Nu pot să mă descurc acum cu asta, tocmai mi s-a întors pe dos toată lumea şi mă pregătesc să fac un lucru de care sunt îngrozită. Am nevoie de un pic de spaţiu în momentul ăsta.

Aspen nu părea fericit de hotărârea mea, dar m-a lăsat să o iau.

— Cum doreşti, doamna mea.

S-a îndepărtat, iar eu m-am simţit chiar mai rău decât înainte.

Capitolul 27

Am avut un sentiment incredibil de normalitate să intru înapoi în palat. O slujnică pe care nu o mai văzusem niciodată era acolo ca să-mi ia haina, iar Aspen îi explica încet unui paznic faptul că avea să furnizeze un raport complet al călătoriei a doua zi, de dimineaţă. Am pornit în sus pe scări, dar m-a oprit o altă slujnică.

— Domnişoară, nu vreţi să mergeţi la recepţie?

— Poftim?

Se dădea vreo petrecere fantastică de bun-venit sau ceva?

— În Salonul Doamnelor, domnişoară. Sunt sigură că vă aşteaptă.

Nu prea era explicaţia la care speram, dar am coborât scările şi m-am îndreptat spre Salonul Doamnelor. Plimbarea pe coridoarele familiare era mai liniştitoare decât mi-aş fi putut imagina. Bineînţeles că încă mi-era dor de tata, dar era plăcut să nu mai văd lucruri care să-mi amintească de el oriunde mă întorceam. Singurul lucru care ar fi putut să facă această întoarcere acasă mai bună ar fi fost ca Maxon să mă însoţească.

Cochetam cu ideea de a trimite după el, când am auzit zarvă dinspre Salonul Doamnelor. Zgomotul m-a zăpăcit. Judecând după volumul lui, jumătate din Illéa aştepta acolo.

Am deschis timid uşa. Cea de-a doua Tiny – ce căuta ea aici? – mi-a văzut părul cu coada ochiului şi a strigat în toată încăperea:

— A venit! S-a întors America!

Salonul a explodat în urale, iar eu m-am simţit şi mai derutată. Emmica, Ashley, Bariel… toată

lumea era aici. Am cercetat atent cu privirea, dar ştiam că e inutil. Marlee n-ar fi putut fi invitată la aşa ceva.

Celeste s-a repezit la mine şi m-a îmbrăţişat cu putere.

— Ah, afurisito! *Ştiam* că vei reuşi!

— Ce? am întrebat-o eu.

Nu şi-a găsit cuvintele suficient de repede. O clipă mai târziu, Kriss mă îmbrăţişa şi aproape că-mi urla în ureche. Respiraţia ei îmi spunea că băuse destul, iar paharul din mâna ei îmi confirma că nu avea de gând să se oprească.

— Noi suntem! a ţipat ea. Maxon îşi anunţă mâine logodna! Este una din noi!

— Eşti sigură?

— Elise şi cu mine am fost date afară aseară, dar a trimis după toate fetele, să vină să sărbătorească, aşa că am rămas aici, a confirmat Celeste. Elise nu a primit vestea prea bine: ştii cum e cu familia ei. Crede că a eşuat.

— Şi tu? am întrebat-o cu îngrijorare.

A ridicat din umeri şi a zâmbit.

— Eh!

Am început să râd şi, în acelaşi timp, m-am trezit cu o băutură în mână.

— În cinstea lui Kriss şi a Americăi, ultimele două fete rămase! a strigat cineva.

M-a cuprins ameţeala la aflarea veştilor. Hotărâse să termine cu tot, să trimită pe toată lumea acasă. Şi a făcut-o cât am fost eu plecată. Asta însemna că i-a fost dor de mine? Însemna că şi-a dat seama că îi era bine şi fără mine?

— Bea, a insistat Celeste, împingându-mi paharul.

Am dat şampania peste cap şi am tuşit. Cu schimbarea de fus orar, stresul emoţional din ultimele zile şi consumul brusc de alcool, m-am ameţit imediat.

M-am uitat la fetele care dansau pe canapele, sărbătorind, chiar dacă pierduseră. Celeste era într-

un colţ cu Anna; părea că îşi cerea scuze necontenit pentru faptele ei. Elise s-a strecurat înăuntru în tăcere şi a venit să mă îmbrăţişeze, înainte de a se retrage din nou. Era un val de entuziasm, şi m-am trezit că eram fericită, chiar dacă nu eram tocmai sigură de rezultatul care mă aştepta.

M-am întors şi, deodată, Kriss a apărut lângă mine şi m-a îmbrăţişat.

— Bun, a spus ea. Hai să promitem că mâine, orice s-ar întâmpla, vom fi fericite una pentru cealaltă.

— Mi se pare o idee bună, am strigat peste toată larma.

Am izbucnit în râs şi mi-am coborât privirea. În clipa aia, am înţeles deodată. Scânteierea de argint de la gâtul ei însemna cu mult mai mult decât însemnase cu câteva zile în urmă.

Am icnit, iar ea s-a uitat la mine întrebătoare. Chiar dacă a fost nepoliticos şi brusc, am scos-o din cameră şi am pornit pe coridor.

— Unde mergem? m-a întrebat ea. America, ce s-a întâmplat?

Am târât-o după colţ, în toaleta doamnelor, verificând de două ori, ca să mă asigur că nu mai era nimeni acolo, înainte de a începe să vorbesc.

— Eşti o rebelă, am acuzat-o.

— Poftim? a întrebat ea, un pic prea fals. Eşti nebună!

Dar mâna i s-a dus spre gât, dând-o de gol.

— Ştiu ce reprezintă steaua, Kriss, aşa că nu mă minţi, i-am spus cu calm.

După o pauză calculată, a oftat.

— Nu am făcut nimic ilegal. Nu organizez nicăieri proteste: nu fac decât să sprijin cauza.

— Bine, m-am răstit eu. Dar cât din prezenţa ta în Alegere înseamnă că-l doreşti pe Maxon şi cât e vorba despre faptul că grupul tău îşi doreşte pe cineva dintre ai lor pe tron?

A rămas tăcută o clipă, alegându-şi cuvintele. Cu maxilarele încleştate, s-a dus la uşă şi a încuiat-o.

— Dacă vrei într-adevăr să ştii, da, am fost… *oferită* regelui drept una dintre opţiuni. Sunt sigură că ţi-ai dat seama până acum că loteria a fost o glumă.

Am dat din cap.

— Regele nu a fost – şi nici acum nu e – conştient de cât de multe nordice au fost promovate în timpul preselecţiei. Am fost singura dintre fete care a reuşit să treacă şi, la început, am fost complet dedicată cauzei. Nu îl înţelegeam pe Maxon, iar el nu părea că m-ar fi dorit vreun pic. Dar apoi am reuşit să-l cunosc şi m-am întristat cu adevărat că nu îl interesam deloc. După ce a plecat Marlee şi tu ţi-ai pierdut puterea asupra lui, l-am văzut într-o lumină cu totul nouă. Poate consideri că motivele pentru care am venit aici au fost greşite şi poate că ai dreptate. Dar motivele pentru care sunt aici *acum* sunt complet diferite. Îl iubesc pe Maxon şi încă mai lupt pentru el. Şi putem realiza lucruri extraordinare împreună. Aşa că, dacă te gândeşti să mă şantajezi sau să mă dai de gol, las-o baltă. N-am să dau înapoi. Mă înţelegi?

Kriss nu mai vorbise niciodată cu atâta tărie, iar eu nu ştiam dacă motivul era încrederea absolută în propriile cuvinte sau cantitatea imensă de şampanie. Părea atât de aprigă în momentul ăsta, că nu ştiam ce să mai spun.

Voiam să-i spun că şi eu puteam face lucruri extraordinare alături de Maxon şi că probabil făcuserăm deja mai multe decât îşi putea imagina ea. Dar nu era momentul să mă laud. În plus, ea şi cu mine aveam multe în comun. Eu am venit aici pentru familia mea, ea a venit pentru un fel de familie. Asta ne-a făcut să intrăm pe uşă şi în inima lui Maxon. La ce-ar fi folosit să ne sfâşiem una pe alta acum?

A considerat tăcerea mea ca pe un consimţământ că nu aveam să o dau de gol şi s-a mai relaxat.

— Bun. Acum, mă scuzi, dar am să mă întorc la petrecere.

Aruncându-mi o privire rece, a ieşit din încăpere, lăsându-mă cuprinsă de îndoieli. Trebuia să-mi ţin gura? Trebuia să spun măcar cuiva? Chiar era asta un lucru rău?

Am oftat şi am ieşit din baie. Nu mai aveam chef să sărbătoresc, aşa că am urcat scările spre camera mea.

Chiar dacă voiam să le văd pe Anne şi pe Mary, m-am bucurat că nu era nimeni acolo. M-am trântit pe pat şi am încercat să mă gândesc. Aşadar, Kriss era o rebelă. Nimic periculos, din ceea ce spunea ea, dar încă mă mai întrebam ce înseamnă asta, mai exact. Probabil că despre ea vorbea Georgia. Ce mă făcuse oare să mă gândesc că ar fi fost Elise?

Oare Kriss îi ajutase să pătrundă în palat? Oare ea le indicase direcţia lucrurilor pe care le căutau? Aveam secretele mele la palat, dar nu am stat niciodată să mă gândesc la ce ar fi putut ascunde celelalte fete. Ar fi trebuit, totuşi.

Pentru că ce-aş fi putut spune acum? Dacă între Maxon şi Kriss era cu adevărat ceva, orice încercare de a o da de gol ar fi părut ca un ultim efort disperat de a învinge. Şi, chiar dacă ar fi funcţionat, nu aşa îmi doream să-l obţin pe Maxon.

Voiam ca el să ştie că-l iubeam.

S-a auzit o bătaie în uşă şi m-am gândit să nu răspund. Dacă era Kriss, cu mai multe explicaţii, sau una dintre fete care încerca să mă tragă după ea la parter, nu voiam să am de-a face cu nimic din toate astea. În cele din urmă, m-am ridicat şi m-am dus la uşă.

Era Maxon, cu un plic gros şi cu un pacheţel, ambalat ca un cadou.

În secunda de care am avut nevoie să înţelegem că eram din nou împreună, am simţit că locul s-a

încărcat cu o formă magică de electricitate, care m-a făcut extrem de conştientă de cât de dor mi-a fost de el.

— Bună, mi-a spus.

Părea un pic derutat, ca şi cum nu îi venea nimic altceva în minte să spună.

— Bună.

Ne-am uitat fix unul la altul.

— Vrei să intri? am întrebat eu.

— O! Ăăă, da, vreau.

Se întâmpla ceva ciudat. Era diferit, poate neliniştit.

M-am dat la o parte, făcându-i loc să intre. S-a uitat în jur, de parcă locul s-ar fi schimbat cumva de ultima oară de când îl văzuse.

Şi-a întors privirea spre mine.

— Cum te simţi?

Mi-am dat seama că, probabil, se referea la tatăl meu, iar eu mi-am amintit că sfârşitul Alegerii nu era singura schimbare din lumea mea acum.

— Bine. Nu-mi dau seama că nu mai e, mai ales acum, că sunt aici. Simt că i-aş putea scrie o scrisoare şi că ar primi-o.

Mi-a zâmbit, plin de compasiune.

— Ce mai fac ai tăi?

Am oftat.

— Mama se ţine tare, iar Kenna e ca o stâncă. Îmi fac griji mai ales pentru May şi Gerad. Kota n-ar fi putut fi mai nesuferit în privinţa asta. De parcă nu l-ar fi iubit deloc, şi nu înţeleg asta, am mărturisit. L-ai cunoscut pe tata. Era atât de drăguţ.

— Era, a recunoscut Maxon. Mă bucur că am avut, cel puţin, şansa să-l cunosc. Văd în tine părţi din el, ştii?

— Serios?

— Absolut! A luat pachetele într-o mână, ca să mă ţină cu cealaltă, şi m-a condus către pat, apoi s-a aşezat lângă mine. Simţul umorului, în primul rând. Şi tenacitatea. Când am vorbit cu el, în

timpul vizitei lui, m-a luat la întrebări. A fost un pic enervant, dar şi amuzant, pe undeva, în acelaşi timp. Nici tu nu mă laşi să scap cu una, cu două. Bineînţeles că ai şi ochii lui şi cred că şi nasul lui. Şi văd cum, uneori, străluceşti de optimism. Şi el mi-a lăsat aceeaşi impresie.

I-am sorbit cuvintele, agăţându-mă de toate părţile din mine pe care le moştenisem de la el. Şi eu, care credeam că Maxon nu l-a cunoscut.

— Ceea ce vreau să spun este că e în regulă să fii tristă, dar că poţi să fii sigură că tot ce avea mai bun e încă aici, a conchis el.

Mi-am aruncat braţele în jurul lui, iar el m-a ţinut strâns cu mâna liberă.

— Mulţumesc.

— Vorbesc serios.

— Ştiu că vorbeşti serios. Mulţumesc! M-am tras din nou lângă el şi am hotărât să schimb subiectul, înainte să devin prea emotivă. Ce-i cu astea? l-am întrebat eu, arătând spre mâna plină.

— O! Maxon a ezitat pentru o clipă. Astea-s pentru tine. Un cadou de Crăciun întârziat. A ridicat plicul, plin cu hârtii împăturite. Nu-mi vine să cred că îţi dau astea şi trebuie să aştepţi să te uiţi la ele când nu voi fi aici… dar sunt ale tale şi poţi să le păstrezi.

— Bine…, am spus întrebător, în timp ce el punea plicul pe noptiera mea.

— Asta e ceva mai puţin stânjenitor, a adăugat el cu voioşie, întinzându-mi cadoul. Îmi pare rău că ambalajul e aşa urât.

— Nu-i nimic, am minţit eu, încercând să nu râd de îmbinările strâmbe şi rupând hârtia de pe spate.

Înăuntru, cadoul era o ramă în care se afla fotografia unei case. Nu orice casă, ci una frumoasă. Era de un galben cald, cu iarbă moale, în care aş fi vrut să-mi afund picioarele doar uitându-mă la fotografie. Avea ferestre înalte şi mari la ambele etaje, iar copacii făceau umbră unei

porţiuni din gazon. De un copac atârna chiar şi un leagăn.

Am încercat să nu mă uit atât la casă, cât la fotografie în sine. Eram sigură că micuţa operă de artă era făcută chiar de Maxon, cu toate că nu-mi dădeam seama când ieşise din palat ca să-şi aleagă subiectul.

— E frumoasă, am recunoscut eu. Tu ai făcut-o?

— O, nu. A început să râdă, clătinând din cap. Nu fotografia este cadoul, ci casa.

Am încercat să înţeleg.

— Poftim?

— M-am gândit că o să vrei să ai familia aproape. E la mică distanţă de aici şi are o grămadă de camere. Sora ta cu mica ei familie se vor simţi confortabil, mă gândesc.

— Ce…? Eu…

M-am holbat la el, aşteptând explicaţii.

Răbdător ca întotdeauna, Maxon mi-a oferit clarificarea pe care credea că am înţeles-o deja.

— Mi-ai spus să trimit acasă pe toată lumea. Am făcut asta. A trebuit să păstrez încă o fată – astea sunt regulile, dar… ai spus că dacă-ţi pot dovedi că te iubesc…

— Eu sunt…?

— Bineînţeles că tu eşti.

Am amuţit. Am început să râd, şocată, şi să-l sărut şi să chicotesc. Maxon, satisfăcut de dovezile mele de afecţiune, a acceptat fiecare sărutare, râzând împreună cu mine.

— Ne căsătorim? am strigat eu, sărutându-l din nou.

— Da, ne căsătorim.

A chicotit şi m-a lăsat să-l strâng în braţe în entuziasmul meu. Mi-am dat seama de asta abia când eram în poala lui. Nu-mi amintesc cum am ajuns acolo.

L-am sărutat iar şi iar… şi, undeva în acest răstimp, râsul a încetat. După o vreme, s-au potolit şi zâmbetele. Sărutările s-au transformat dintr-o

joacă în ceva mult mai profund. Când m-am tras înapoi şi l-am privit în ochi, privirea lui era intensă, concentrată.

Maxon mă ţinea strâns şi puteam să-i simt inima galopând lângă pieptul meu. Mânată de o dorinţă adâncă, i-am împins haina pe spate, iar el m-a ajutat cum a putut, în timp ce continua să mă ţină în braţe. Mi-am lăsat pantofii să cadă pe podea, cu un bufnet uşor. Am simţit cum Maxon şi-a schimbat poziţia picioarelor sub mine, în timp ce şi i-a scos şi el pe ai lui.

Fără a ne întrerupe sărutul, m-a ridicat, avansând încet pe pat şi aşezându-mă uşor, aproape de mijloc. Buzele lui au coborât spre gâtul meu, în vreme ce eu îi desfăceam cravata, aruncând-o undeva, lângă pantofii noştri.

— Încalci o grămadă de reguli, domnişoară Singer.

— Tu eşti prinţul. Poţi să mă ierţi şi gata.

A chicotit, cu buzele pe gâtul meu, pe urechea mea, pe obrazul meu. I-am desfăcut cămaşa, chinuindu-mă cu nasturii. M-a ajutat cu ultimii, ridicându-se să o scoată. Ultima oară când îl mai văzusem pe Maxon fără cămaşă, nu am apucat să-l apreciez, din cauza circumstanţelor. Dar acum…

Mi-am trecut uşor degetele peste stomacul lui, admirându-i forţa. Când mâna mea a ajuns la curea, am apucat-o şi l-am tras în jos. A venit de bunăvoie, trecându-şi o mână peste piciorul meu, apoi şi-a odihnit-o pe coapsele mele, ascunse de faldurile rochiei.

Înnebuneam, îl doream atât de mult, ardeam de nerăbdare să ştiu dacă era dispus să mi se ofere. Fără să mă gândesc măcar, am întins mâna şi mi-am îngropat degetele în spatele lui.

Imediat, s-a oprit din sărutat şi s-a tras înapoi ca să se uite la mine.

— Ce e? am şoptit eu, îngrozită să nu stric momentul.

— Îţi e… îţi e silă? m-a întrebat el, agitat.

— Ce vrei să spui?

— Spatele meu.

Mi-am trecut o mână peste obrajii lui şi l-am privit adânc în ochi, dorind să nu-l las cu vreo urmă de îndoială în legătură cu sentimentele mele.

— Maxon, unele din urmele astea sunt pe spatele tău ca să nu fie pe al meu, şi te iubesc pentru ele.

I s-a tăiat respiraţia pentru o clipă.

— Ce-ai spus?

Am zâmbit.

— Te iubesc.

— Încă o dată, te rog. Nu am…

I-am cuprins faţa cu ambele mâini.

— Maxon Schreave, te iubesc. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc pe tine, America Singer. Te iubesc cu toată fiinţa mea.

M-a sărutat din nou, iar eu mi-am lăsat mâinile pe spatele lui, iar de data asta nu s-a mai oprit. Şi-a trecut mâinile pe sub mine şi i-am simţit degetele jucându-se cu spatele rochiei mele.

— Câţi nasturi nenorociţi are chestia asta? s-a plâns el.

— Mie-mi spui? Este…

Maxon s-a ridicat, punându-şi mâinile pe linia bustului. Cu o smucitură fermă, mi-a rupt rochia în faţă, expunând furoul de dedesubt.

A urmat o tăcere încărcată, cât timp Maxon s-a uitat lung la el. Încet, s-a întors şi m-a privit în ochi. Fără a întrerupe contactul vizual, m-am ridicat, lăsând să alunece pe spate mânecile rochiei. Mi-a luat ceva să scap de ele şi, când am terminat, Maxon şi cu mine am îngenuncheat pe pat, cu pieptul meu abia acoperit lipit de al lui, sărutându-ne încet.

Voiam să stau trează toată noaptea cu el, să explorăm aceste noi sentimente pe care le descopeream. Părea că orice altceva de pe lume dispăruse… până când am auzit o bufnitură pe hol. Maxon s-a uitat fix la uşă, părând că se aştepta ca

aceasta să se deschidă în orice moment. Era tensionat, mai înfricoşat decât îl văzusem vreodată.

— Nu e el, am şoptit. Probabil că una dintre fete se împleticeşte spre camera ei, sau vreo servitoare curăţă ceva. E în regulă.

Într-un târziu, a expirat, cu toate că nu observasem că îşi ţinea respiraţia, şi s-a aruncat din nou pe pat. Şi-a acoperit ochii cu mâna, frustrat, epuizat, sau poate şi una şi alta.

— Nu pot, America. Nu aşa.

— Dar e în regulă, Maxon. Suntem în siguranţă aici.

M-am întins lângă el, ghemuindu-mă în umărul lui.

A clătinat din cap că nu.

— Vreau să las să cadă toate zidurile cu tine. Meriţi asta. Şi nu pot acum. S-a uitat la mine. Îmi pare rău.

— Nu-i nimic.

Dar nu mi-am putut ascunde dezamăgirea.

— Nu fi tristă. Vreau să te duc într-o lună de miere aşa cum se cuvine. Într-un loc călduros şi discret. Fără obligaţii, fără camere video, fără gărzi. M-a luat în braţe. Va fi mult mai bine aşa. Şi te voi putea răsfăţa cu adevărat.

Nu suna chiar rău când punea problema astfel, dar, ca întotdeauna, am dat înapoi.

— Nu poţi să mă răsfeţi, Maxon. Eu nu vreau nimic.

Eram deja nas în nas.

— O, ştiu. Nu am de gând să-ţi dăruiesc lucruri. Mă rog, s-a corectat el, am de gând să-ţi dăruiesc lucruri, dar nu la asta mă refer. Te voi iubi mai mult decât a iubit vreodată un bărbat o femeie, mai mult decât ai visat vreodată că ai putea fi iubită. Îţi promit.

Sărutările care au urmat au fost dulci şi pline de speranţă, ca primul sărut. Am simţit promisiunea pe care tocmai mi-o făcuse începând chiar din acest moment. Şi, în acelaşi timp, mă temeam şi

eram entuziasmată de posibilitatea de a fi iubită atât de mult.

— Maxon?

— Da?

— Vrei să rămâi cu mine în noaptea asta? am întrebat eu.

Maxon a ridicat din sprâncene, iar eu am chicotit.

— Mă voi purta cum trebuie, promit. Doar… să dormi aici?

S-a uitat spre tavan, gândindu-se. Într-un târziu, a cedat.

— Bine. Dar va trebui să plec devreme.

— OK.

— OK.

Maxon şi-a scos pantalonii şi ciorapii, aranjându-şi frumos hainele, ca să nu fie prea şifonate dimineaţă. S-a strecurat înapoi în pat, lipindu-se cu stomacul de spatele meu. Şi-a vârât o mână pe sub gâtul meu şi cu cealaltă m-a luat în braţe.

Îmi adoram patul de la palat. Pernele erau ca nişte norişori, iar salteaua mă cuprindea ca într-un leagăn. Nu mi-a fost nicicând prea cald sau prea frig sub pături, iar cămaşa de noapte pe care o purtam era atât de uşoară, încât aveam senzaţia că eram îmbrăcată cu aer.

Dar nu mă simţisem niciodată atât de la locul meu aşa cum mă simţeam în braţele lui Maxon.

M-a sărutat uşor pe lobul urechii.

— Somn uşor, America mea.

— Te iubesc, am spus eu încet.

M-a strâns mai tare.

— Şi eu te iubesc.

Am stat întinsă acolo, lăsându-mă cuprinsă de fericirea momentului. Mi s-a părut că doar după câteva secunde respiraţia lui Maxon a devenit lentă şi regulată. Adormise deja.

Maxon nu dormea niciodată.

Probabil că îl făcusem să se simtă mai în siguranţă decât mi-aş fi imaginat. Şi, după toate grijile mele în privinţa felului în care se purta tatăl lui cu mine, şi el m-a făcut să mă simt în siguranţă.

Am oftat, promiţându-mi că vom vorbi despre Aspen a doua zi. Trebuia să se întâmple înainte de ceremonie, dar eram sigură că aveam să ştiu să-i explic totul cât mai bine. Deocamdată, mă bucuram de această mică bulă de pace şi mă odihneam în siguranţă în braţele bărbatului pe care îl iubeam.

Capitolul 28

M-am trezit simţind cum Maxon îşi strecura braţul în jurul meu. Undeva, în timpul nopţii, ajunsesem cu capul pe pieptul lui, iar sunetul lent al bătăilor inimii lui îmi stăruia în urechi. Fără o vorbă, m-a sărutat pe păr şi m-a îmbrăţişat mai strâns. Nu-mi venea să cred ce se întâmpla. Eram aici, cu Maxon, împreună, trezindu-ne în patul meu. În dimineaţa asta avea să-mi dea un inel…

— Ne-am putea trezi aşa în fiecare zi, a murmurat el.

Am chicotit.

— Îmi citeşti gândurile.

A oftat mulţumit.

— Cum te simţi, draga mea?

— Simt că îmi vine să te pocnesc că-mi spui draga mea, în primul rând.

L-am împuns în stomacul gol.

Zâmbind, s-a aşezat deasupra mea.

— Bine, atunci. Scumpa mea? Puiuţul meu? Iubirea mea?

— Toate astea îmi convin, atât timp cât le păstrezi numai pentru mine, am spus, în timp ce mâinile îmi umblau nebuneşte peste pieptul lui, peste braţele lui. Eu cum trebuie să-ţi spun?

— Soţimea Ta Regală. Mă tem că aşa cere legea.

Mâinile lui alunecau peste pielea mea, găsind un punct delicat pe gâtul meu.

— Nu! am spus eu, ferindu-mă.

Ca răspuns, a zâmbit triumfător.

— Te gâdili!

În ciuda protestelor mele, a început să-şi plimbe degetele pe mine, făcându-mă să ţip la atingerea lui jucăuşă.

M-am oprit aproape imediat după ce am început să ţip. O santinelă s-a năpustit pe uşă, cu arma în mână.

De data asta am ţipat de-adevăratelea, trăgând cearşaful să mă acopăr. Eram atât de îngrozită, că mi-a luat o clipă să-mi dau seama că ochii hotărâţi ai soldatului erau ai lui Aspen. Mă simţeam de parcă faţa mi-ar fi luat foc, atât eram de umilită.

Aspen părea şocat. N-a putut nici să rostească o propoziţie de la cap la coadă, iar ochii lui se uitau când la Maxon, în lenjerie intimă, când la mine, înfăşurată într-un cearşaf ca să o ascund pe a mea.

Şocul meu a fost, în sfârşit, spulberat de un hohot de râs. Pentru că pe cât eram eu de îngrozită, Maxon era imaginea dezinvolturii. De fapt, părea chiar mulţumit că a fost prins. A părut un pic arogant când a rostit:

— Te asigur, Leger, că este în perfectă siguranţă.

Aspen şi-a dres vocea, incapabil să ne privească în ochi pe niciunul din noi.

— Desigur, Alteţa Voastră.

A făcut o plecăciune şi a ieşit, închizând uşa după el.

M-am prăbuşit, gemând, în pernă. Nu aveam să uit asta niciodată. Ar fi trebuit să-i spun lui Aspen ce simţeam în avion, când am avut ocazia.

Maxon a venit să mă îmbrăţişeze.

— Nu fi aşa jenată. Doar nu eram dezbrăcaţi. Şi se va mai întâmpla, pe viitor.

— E atât de umilitor, m-am văitat eu.

— Să fii prinsă în pat cu mine?

În vocea lui se simţea durerea. M-am ridicat în capul oaselor şi l-am privit în faţă.

— Nu! Nu e vorba de tine. Doar că… nu ştiu, asta trebuia să fie o chestiune privată.

Mi-am aplecat capul şi m-am jucat cu marginea păturii.

Maxon m-a mângâiat drăgăstos pe obraz.

— Îmi pare rău.

M-am uitat la el, avea o voce prea sinceră ca să o pot ignora.

— Ştiu că îţi va fi greu, dar oamenii ne vor urmări permanent vieţile acum. În primii câţiva ani, vor fi, probabil, o mulţime de interferenţe. Toţi regii şi reginele au avut câte un singur copil. Unii au ales aşa, sunt sigur, dar după dificultăţile pe care le-a înfruntat mama mea, ei vor dori să se asigure că putem măcar să avem o familie.

A tăcut, mutându-şi privirea de la mine spre un punct fix de pe pat.

— Hei, am spus eu, cuprinzându-i obrajii cu palmele. Noi suntem cinci fraţi, nu uita. Am gene foarte bune în privinţa asta. Va fi bine.

El a schiţat un zâmbet uşor.

— Sper din toată inima. În parte pentru că da, avem datoria de a aduce pe lume moştenitori. Dar şi pentru că… vreau totul alături de tine, America. Vreau vacanţele şi aniversările, sezoanele aglomerate şi weekendurile leneşe. Vreau urme de degete murdare de unt de arahide pe biroul meu. Vreau glume private şi certuri şi tot. Vreau o viaţă împreună cu tine.

Deodată, ultimele câteva minute s-au şters din mintea mea. Căldura crescândă din pieptul meu împingea orice altceva la o parte.

— Şi eu vreau la fel, l-am asigurat eu.

A zâmbit.

— Ce-ar fi să anunţăm oficial peste câteva ore?

Am ridicat din umeri.

— Presupun că nu am alte planuri pentru astăzi.

Maxon m-a trântit pe pat, acoperindu-mă cu sărutări.

L-aş fi lăsat să mă sărute aşa ore în şir, dar era de ajuns că Aspen ne-a văzut împreună. Nu aş fi

avut nicio şansă să le opresc pe slujnicele mele să izbucnească dacă ar fi văzut asta.

S-a îmbrăcat, iar eu mi-am tras rochia pe mine. Ar fi trebuit, poate, să mi se pară ciudat acest mic moment de după. Totuşi, singurul lucru la care mă puteam gândi în timp ce mă uitam la Maxon cum îşi acoperea cicatricele cu cămaşa era acela că, pur şi simplu, era incredibil. Lucrul ăsta, pe care nu mi-l dorisem niciodată, mă făcea atât de fericită.

Maxon m-a mai sărutat o dată înainte de a deschide uşa şi de a porni pe drumul lui. Era mai greu să mă despart de el decât mi-aş fi închipuit. Mi-am spus că nu era vorba decât de câteva ore şi că aşteptarea avea să merite.

Înainte de a închide uşa, l-am auzit pe Maxon şoptind:

— Domnule ofiţer, domnişoara ar aprecia discreţia dumitale.

Nu am auzit niciun răspuns, dar mi-l imaginam pe Aspen încuviinţând solemn din cap. Am rămas în picioare lângă uşa închisă, gândindu-mă la ce să spun, întrebându-mă dacă ar fi trebuit, măcar, să spun ceva. Minutele treceau, iar eu ştiam că trebuia să dau ochii cu Aspen. Nu puteam merge mai departe cu tot ceea ce avea să se întâmple astăzi fără a vorbi mai întâi cu el. Am tras aer în piept şi am deschis neliniştită uşa. Aspen şi-a aplecat capul spre coridor, încercând să audă voci. Într-un târziu, şi-a întors spre mine ochii acuzatori, iar greutatea privirii lui m-a zdrobit.

— Îmi pare rău, am şoptit eu.

A clătinat din cap.

— Nu e ca şi cum nu m-aş fi aşteptat. Doar că a fost un şoc.

— Ar fi trebuit să-ţi spun, am continuat eu, ieşind pe hol.

— N-are importanţă. Doar că nu-mi vine să cred că te-ai culcat cu el.

Mi-am pus mâinile pe pieptul lui.

— Nu m-am culcat cu el, Aspen. Îţi jur.

Şi, atunci, în cel din urmă ceas, totul s-a prăbuşit.

Maxon a păşit de după colţ, ţinând-o pe Kriss de mână. Ochii lui s-au fixat asupra mea, asupra corpului meu lipit de al lui Aspen cu intensitatea apărării. M-am dat înapoi, dar nu suficient de repede. Aspen s-a întors cu faţa spre Maxon, pregătit să-i ofere o scuză, dar încă prea uluit ca să vorbească.

Kriss a rămas cu gura căscată şi şi-a acoperit-o repede cu o mână. Uitându-mă în ochii şocaţi ai lui Maxon, am clătinat din cap, încercând să-i explic, fără cuvinte, că era vorba de o neînţelegere.

Nu a durat decât câteva clipe până când Maxon şi-a recăpătat atitudinea glacială.

— M-am întâlnit cu Kriss pe coridor şi veneam să vă explic amândurora alegerea mea înainte de a apărea camerele de filmat, dar se pare că avem alte chestiuni de discutat.

M-am uitat la Kriss şi m-am consolat cu ideea că triumful nu se ghicea în ochii ei. Dimpotrivă, părea tristă pentru mine.

— Kriss, vrei, te rog, să te întorci în camera ta? În linişte? a instruit-o Maxon.

A făcut o reverenţă şi a dispărut pe coridor, dornică să scape de această situaţie. Maxon a tras adânc aer în piept înainte de a se uita din nou la noi.

— Ştiam eu, a spus. Mi-am zis că sunt nebun, pentru că mi-ai fi spus, cu siguranţă, dacă era adevărat. Se presupune că trebuia să fii sinceră cu mine. Şi-a dat ochii peste cap. Nu-mi vine să cred că nu am avut încredere în mine însumi. Am ştiut de la prima întâlnire. Felul în care te uitai la el, cât de distrasă păreai. Brăţara aia nenorocită pe care o purtai, biletul de pe perete, toate acele momente în care am crezut că te am şi apoi, brusc, te-am pierdut din nou… erai tu, a spus el, întorcându-se spre Aspen.

— Înălţimea Voastră, este vina mea, a minţit Aspen. Eu m-am ţinut după ea. Ea mi-a dat foarte clar de înţeles că nu are nicio intenţie de a începe o relaţie cu nimeni altcineva, în afară de dumneavoastră, dar m-am ţinut după ea oricum.

Fără a răspunde scuzelor lui Aspen, a venit lângă el şi l-a privit în ochi.

— Cum te cheamă? Prenumele.

El a înghiţit în sec.

— Aspen.

— Aspen Leger, a spus el, parcă încercând cuvintele. Dispari din ochii mei, până nu te trimit în Noua Asie, să mori.

Aspen a rămas fără suflare.

— Înălţimea Voastră, eu…

— DISPARI!

Aspen s-a uitat o dată la mine, apoi s-a întors şi a plecat.

Am rămas acolo, tăcută şi nemişcată, temându-mă să mă uit în ochii lui Maxon. Când l-am privit, în sfârşit, a făcut un semn din bărbie spre camera mea şi am intrat, urmată de el. M-am întors şi l-am văzut închizând uşa şi trecându-şi o dată mâna prin păr. S-a mutat ca să fim faţă în faţă şi am văzut că a remarcat patul nefăcut. A râs cu amărăciune, ca pentru sine.

— De când? a întrebat încet, încă în control.

— Îţi aminteşti de cearta aia…, am început eu.

Maxon a explodat.

— Ne-am certat din ziua în care ne-am cunoscut, America! Va trebui să fii mai exactă!

M-am cutremurat în locul în care stăteam.

— După petrecerea lui Kriss.

A făcut ochii mari.

— Deci, practic, de când a ajuns el aici, a spus cu un fel de sarcasm în glas.

— Maxon, îmi pare atât de rău. La început l-am protejat pe el, apoi m-am protejat pe mine. Şi, după ce Marlee a fost bătută, mi-a fost teamă să-ţi

spun adevărul. Nu puteam să te pierd, am argumentat eu.

— Să mă pierzi? Tu să mă pierzi *pe mine?* a întrebat el uluit. Pleci acasă cu o mică avere, cu o nouă castă şi cu un bărbat care încă te curtează. Eu sunt cel care pierde astăzi, America!

Cuvintele lui mi-au tăiat răsuflarea.

— Plec acasă?

S-a uitat la mine ca şi cum aş fi fost o idioată pentru că am pus întrebarea.

— De câte ori ar trebui să te las să-mi frângi inima, America? Chiar crezi că m-aş căsători cu tine, că te-aş face prinţesa mea, când tu m-ai minţit în cea mai mare parte a relaţiei noastre? Refuz să mă torturez pentru tot restul vieţii. Poate că ai observat, dar sunt deja destul de torturat.

Am izbucnit în suspine.

— Maxon, te rog. Îmi pare rău. Nu e aşa cum a părut. Jur… jur. Te iubesc!

A venit lângă mine, cu ochii goi.

— Dintre toate minciunile pe care mi le-ai spus, asta mă supără cel mai mult.

— Nu e o…

Privirea din ochii lui m-a amuţit.

— Pune-ţi slujnicele să se întreacă pe ele însele. Trebuie să ieşi cu stil.

A trecut pe lângă mine, a ieşit pe uşă şi din viitorul pe care îl aveam în mâini cu numai câteva minute mai devreme. M-am întors în cameră, ţinându-mă de stomac, ca şi cum miezul trupului meu ar fi fost gata să plesnească de durere. M-am îndreptat spre pat şi m-am trântit pe o parte, deoarece nu mai eram în stare să mă ţin pe picioare.

Am plâns, sperând să elimin durerea din corp înainte de ceremonie. Cum aveam să suport asta? M-am uitat la ceas să văd cât timp mai aveam… şi am văzut plicul gros pe care mi-l dăduse Maxon aseară.

Am hotărât că era ultima părticică din el pe care aveam să o mai am vreodată, aşa că am desfăcut cu disperare sigiliul.

Capitolul 29

25 decembrie, 4:30 p.m.

Dragă America,

Au trecut şapte ore de când ai plecat. M-am îndreptat deja de două ori spre camera ta, ca să te întreb dacă ţi-au plăcut cadourile şi apoi mi-am amintit că nu eşti aici. M-am obişnuit atât de mult să te văd, e ciudat că nu eşti prin preajmă, mergând pe coridoare. Aproape că te-am căutat de câteva ori, dar nu vreau să par posesiv. Nu vreau să simţi că sunt o colivie pentru tine. Îmi aduc aminte că, în prima noapte când ai venit aici, ai spus că asta era palatul. Cred că te-ai simţit mai liberă cu timpul, iar eu n-aş suporta să distrug această libertate. Va trebui să-mi distrag cumva atenţia, până te întorci.

Am hotărât să mă aşez şi să-ţi scriu, în speranţa că poate mă voi simţi ca şi cum aş vorbi cu tine. Pe undeva, chiar mă simt. Pot să mi te închipui stând aici, zâmbind la ideea mea, poate clătinând din cap ca pentru a-mi spune că sunt prostuţ. Faci asta câteodată, ştiai? Îmi place când faci asta. Eşti singura persoană care poate să o facă într-un mod care nu pare să spună că ai senzaţia că sunt fără speranţă. Zâmbeşti la idiosincrasiile mele, accepţi că le am, şi continui să fii prietena mea. Şi, în

doar şapte ore, a început să-mi fie dor de asta. Mă întreb ce ai făcut tu în timpul ăsta. Pariez că ai traversat deja ţara, că ai ajuns la tine acasă şi că eşti în siguranţă. Sper că eşti în siguranţă. Nici nu-mi pot imagina ce alinare trebuie să fii pentru familia ta acum. Fiica adorabilă s-a întors, în sfârşit!

Tot încerc să-mi imaginez casa ta. Îmi amintesc că mi-ai spus că e micuţă, că ai o căsuţă în copac şi că tatăl şi sora ta lucrează în garaj. Dincolo de asta, trebuie să recurg la imaginaţie. Mi te închipui îmbrăţişându-te cu sora ta sau bătând mingea cu fratele tău. Îmi amintesc asta, ştii? Că ai spus că îi place să bată mingea.

Am încercat să-mi imaginez cum ar fi să intru în casa ta împreună cu tine. Mi-ar fi plăcut să văd unde ai crescut. Mi-ar plăcea să-l văd pe fratele tău cum aleargă de colo-colo sau cum îl îmbrăţişează mama ta. Cred că ar fi mângâietor să simt prezenţa celor apropiaţi ţie, podelele care scârţâie şi uşile care se trântesc. Mi-ar fi plăcut să fiu într-o parte a casei şi încă să simt mirosul de la bucătărie. Mereu mi-am imaginat că adevăratele cămine sunt pline de aromele bucatelor care se gătesc. N-aş face nimic. Nimic care să aibă de-a face cu armatele sau cu bugetele sau cu negocierile. Aş sta cu tine, poate că aş încerca să fac fotografii, în timp ce tu ai cânta la pian. Am fi amândoi Cinci, aşa cum ai spus tu. Aş putea să mă alătur familiei tale la cină, vorbind unii peste alţii, într-un amalgam de conversaţii, în loc să şoptim şi să ne aşteptăm rândul. Şi poate că aş

dormi într-un pat liber sau pe o canapea. Aş dormi pe podea lângă tine, dacă m-ai lăsa.

Mă gândesc uneori la asta. Să adorm lângă tine, adică aşa cum am făcut în sala de refugiu. A fost plăcut să-ţi aud răsuflarea, uneori tăcută şi apropiată, care m-a făcut să nu mă mai simt atât de singur.

Scrisoarea asta a devenit prostească şi cred că ştii cât de mult detest să par prost. Dar tot o fac. Pentru tine.

Maxon

25 decembrie, 10:35 p.m.

Dragă America,

E aproape vremea de culcare şi încerc să mă relaxez, dar nu pot. Nu pot decât să mă gândesc la tine. Sunt îngrozit de faptul că vei suferi. Ştiu că mi s-ar spune dacă n-ai fi bine şi că asta a dus la un fel de paranoia în sine. Dacă vine cineva să-mi transmită un mesaj, inima mi se opreşte pentru o clipă şi mă tem de ce-i mai rău: Ai plecat. Nu te mai întorci.

Mi-aş dori să fii aici. Mi-aş dori să te pot vedea.

N-ai să primeşti niciodată scrisorile astea. E prea umilitor.

Vreau să vii acasă. Mă tot gândesc la zâmbetul tău şi mă îngrijorez că n-am să-l mai văd niciodată.

America, sper că te vei întoarce la mine.

Crăciun fericit.

Maxon

26 decembrie, 10 a.m.

Dragă America,

Minunea minunilor. Am reuşit să trec de noapte. Când m-am trezit în sfârşit, m-am convins că îmi făceam griji degeaba. Mi-am jurat că astăzi mă voi concentra asupra lucrurilor pe care le am de făcut şi că nu mă voi mai agita atât de mult în privinţa ta.

Am trecut peste micul dejun şi peste o şedinţă înainte ca gândul la tine să mă consume cu totul. Le-am spus tuturor că sunt bolnav, şi acum mă ascund în camera ta şi îţi scriu, în speranţa că asta mă va face să mă simt ca şi cum ai fi din nou acasă.

Sunt atât de egoist. Astăzi, îţi vei înmormânta tatăl, iar eu nu pot să mă gândesc decât să te aduc aici. Când scriu asta, când văd cuvintele scrise cu cerneală, mă simt ca un nenorocit absolut. Eşti exact acolo unde trebuie să fii. Cred că am spus asta deja, dar sunt sigur că eşti aşa o alinare pentru familia ta.

Ştii, nu ţi-am spus asta şi ar fi trebuit să-ţi spun, dar m-ai făcut mult mai puternic de când te-am cunoscut. Nu sunt suficient de arogant încât să cred că are de-a face cu mine în vreun fel, dar cred că experienţa asta te-a schimbat. Ştiu sigur că pe mine m-a schimbat. Încă de la început, ai fost lipsită de frică într-un fel propriu, iar asta a evoluat în ceva puternic.

În timp ce mi te imaginam ca pe o fată cu o sacoşă plină cu pietre, gata să le arunce spre orice duşman care îi iese în cale, tu ai devenit piatra însăşi. Eşti fermă şi capabilă. Şi pariez că familia ta vede asta în tine. Ar fi trebuit să-ţi spun

asta. Sper că vei veni acasă curând, ca să ţi-o pot spune.

Maxon

26 decembrie, 7:40 p.m.

Dragă America,

M-am tot gândit la primul nostru sărut. Cred că ar trebui să spun primele săruturi, dar mă refer la al doilea, cel pe care am fost invitat să ţi-l dau. Ţi-am spus vreodată cum m-am simţit în noaptea aia? Nu e vorba că mi-am primit primul sărut; ci că a fost prima dată când m-am sărutat cu tine. Am văzut atât de multe, America, am avut acces în toate colţurile lumii. Dar niciodată nu am întâlnit ceva la fel de dureros de frumos ca acel sărut. Mi-aş dori să fi fost ceva pe care să-l pot prinde într-o plasă sau să-l ascund într-o carte. Mi-aş dori să fi fost ceva pe care să-l pot păstra şi împărtăşi cu lumea, ca să pot spune universului: aşa este, aşa te simţi când te prăbuşeşti.

Scrisorile acestea sunt atât de stânjenitoare. Va trebui să le dau foc înainte să ajungi acasă.

Maxon

26 decembrie, la amiază

America,

Pot să-ţi spun asta, de vreme ce oricum îţi va spune slujnica ta. M-am gândit la lucrurile mărunte pe care le faci. Uneori fredonezi sau cânţi când mergi prin palat. Uneori, când vin la tine în cameră, aud melodiile pe care le-ai păstrat în inimă revărsându-se dincolo de prag. Palatul pare gol fără ele.

Mi-e dor şi de mirosul tău. Mi-e dor de parfumul care ţi se răspândeşte din păr când te întorci ca să râzi de mine, sau de mireasma care-ţi radiază pe piele când ne plimbăm prin grădină. E îmbătătoare.

Aşa că am fost în camera ta ca să-mi parfumez batista cu parfumul tău, un alt truc prostesc care să mă facă să simt că eşti aici. Şi, tocmai când plecam, m-a prins Mary. Nu sunt sigur ce căuta acolo, din moment ce tu nu eşti aici, dar m-a văzut, a scos un ţipăt şi a intrat în fugă o santinelă ca să vadă ce s-a întâmplat. Era cu mâna pe baston şi ochii îi fulgerau ameninţător. Era să mă atace. Totul din cauză că mi-era dor de mirosul tău.

27 decembrie, 11 p.m.

Draga mea America,

Nu am mai scris niciodată o scrisoare de dragoste, aşa că iartă-mă dacă nu reuşesc acum…

Lucrul cel mai simplu ar fi să-ţi spun că te iubesc. Dar, de fapt, este vorba de mult mai mult decât atât. Te doresc, America. Am nevoie de tine.

De frică, ţi-am ascuns asta atât de multă vreme. Mă tem că, dacă-ţi arăt totul deodată, te voi copleşi şi vei fugi. Mă tem că undeva, într-un colţ al inimii tale, există o iubire pentru altcineva, care nu va muri niciodată. Mă tem că voi face din nou o greşeală, ceva atât de mare, că te vei retrage în lumea aceea tăcută a ta. Nicio mustrare din partea unui profesor, niciun reproş aspru al tatei, nici izolarea din tinereţea mea nu

m-au rănit la fel de mult cum ar face-o îndepărtarea ta de mine.

Mă tot gândesc că e acolo, că aşteaptă să se întoarcă şi să mă lovească. Aşa că mi-am păstrat opţiunile, temându-mă că, în momentul în care le voi da la o parte, tu vei sta acolo cu braţele strânse, fericită să fii prietena mea, dar incapabilă să-mi fii egală, să-mi fii regină, să-mi fii soţie. Şi tot ceea ce-mi doresc pe lume este ca tu să-mi fii soţie. Te iubesc. Mi-a fost teamă multă vreme să recunosc, dar acum o ştiu.

Nu m-aş bucura niciodată de pierderea tatălui tău, de tristeţea pe care ai simţit-o când s-a dus sau de golul pe care îl simt de când ai plecat. Dar sunt atât de recunoscător că a trebuit să pleci. Nu sunt sigur cât de mult mi-ar fi luat să-mi dau seama de asta, dacă n-aş fi început să-mi imaginez viaţa fără tine. Acum ştiu, cu toată certitudinea, că nu-mi doresc asta sub nicio formă. Mi-aş dori să fiu un artist adevărat, ca tine, ca să pot găsi o cale să-ţi spun ce ai devenit pentru mine. America, dragostea mea, tu eşti raza de soare care cade printre copaci. Tu eşti râsul care străbate dincolo de amărăciune. Eşti adierea dintr-o zi prea călduroasă. Eşti claritatea din mijlocul confuziei.

Nu eşti lumea, dar eşti tot ce face lumea să fie bună. Aş exista fără tine, dar nu aş trăi.

Ai spus că pentru a pune lucrurile la punct, unul din noi trebuie să facă un act de credinţă. Cred că am descoperit canionul peste care trebuie să sar şi sper

că mă vei aştepta pe partea cealaltă. Te iubesc, America.

Al tău pe vecie,

Maxon

Capitolul 30

Marea Sală era plină. Pentru prima dată, nu regele şi regina erau punctul de interes maxim din încăpere, ci Maxon. Pe o platformă uşor înălţată, Maxon, Kriss şi cu mine stăteam la o masă împodobită. Simţeam că poziţionarea noastră era înşelătoare. Eu eram în dreapta lui Maxon. Întotdeauna m-am gândit că era bine să fii la dreapta cuiva, că era o poziţie onorantă. Dar, până acum, îşi petrecuse tot timpul stând de vorbă cu Kriss. De parcă n-aş fi ştiut deja ce urma.

Am încercat să par fericită în timp ce mă uitam prin sală. Era plină. Gavril, fireşte, era într-un colţ şi vorbea în faţa camerei, narând evenimentele pe măsură ce acestea se petreceau.

Ashley m-a zâmbit şi mi-a făcut semn cu mâna, iar Anna, lângă ea, mi-a făcut cu ochiul. Am dat din cap spre ele, încă prea stresată să pot vorbi. Spre celălalt capăt al încăperii, în straie înşelător de curate, stăteau la o masă August, Georgia şi alţi câţiva rebeli nordici. Bineînţeles că Maxon îi voia aici ca să o cunoască pe noua lui soţie. Habar nu avea el că ea era una dintre ei.

Supravegheau încăperea cu încordare, de parcă se temeau că, în orice clipă, o santinelă avea să-i recunoască şi să-i atace. Totuşi, santinelele nu păreau să le dea atenţie. De fapt, era pentru prima oară când îi vedeam atât de neatenţi, cu ochii rătăcind fără ţintă prin sală, unii chiar cu nervii întinşi la maximum. Am remarcat chiar că unul sau doi nu se bărbieriseră şi că înfăţişarea lor era uşor neglijentă. Era, totuşi, un eveniment major. Poate că se grăbiseră.

Privirea mi-a zburat spre regina Amberly, care discuta cu sora ei, Adele, şi cu cârdul ei de copii. Părea radioasă. Aşteptase atât de mult ziua asta. Avea să o iubească pe Kriss ca pe propriul ei copil. Pentru o clipă, am fost atât de geloasă.

M-am întors şi am cercetat din nou figurile Aleselor, iar de data asta m-am uitat la Celeste. În ochii ei citeam clar întrebarea: „De ce eşti atât de îngrijorată?" I-am făcut un semn subtil din cap, dându-i de înţeles că am pierdut. Ea mi-a zâmbit uşor şi a şoptit: „Va fi bine." Am dat din cap că da, încercând să o cred. S-a întors şi a râs la spusele cuiva; şi, în sfârşit, m-am uitat în dreapta şi am observat figura paznicului care stătea cel mai aproape de masa noastră.

Aspen era distras, totuşi. Se uita de jur împrejur, ca atâţia alţii dintre oamenii în uniformă, dar părea că încerca să se gândească la ceva. Părea că rezolva un puzzle în minte. Mi-aş fi dorit să se uite spre mine, poate chiar să încerce să-mi explice fără cuvinte motivul îngrijorării sale, dar nu a făcut-o.

— Încercaţi să aranjaţi o întâlnire pentru mai târziu? m-a întrebat Maxon, iar eu am privit brusc în altă parte.

— Nu, sigur că nu.

— Nu că ar conta. Familia lui Kriss va ajunge aici în după-amiaza asta, pentru o mică festivitate, iar a ta va veni să te ia acasă. Nu le place ca ultima care pierde să rămână singură. Are tendinţa să devină dramatică.

Era atât de rece, de distant. Ca şi cum nici nu ar fi fost Maxon.

— Poţi să păstrezi casa, dacă doreşti. E plătită. Dar aş vrea scrisorile înapoi.

— Le-am citit, i-am şoptit. Mi-au plăcut enorm.

A pufnit ca şi când ar fi auzit o glumă bună.

— Nu ştiu ce-a fost în capul meu.

— Te rog, nu face asta. Te rog. Te iubesc.

Faţa mi se strâmba a plâns.

— Să – Nu – îndrăzneşti, mi-a ordonat Maxon printre dinţi. Zâmbeşte şi rămâi zâmbitoare până în ultima secundă!

Am clipit ca să alung lacrimile şi am zâmbit slab.

— E bine aşa. Să nu cumva să încetezi să zâmbeşti până nu părăseşti încăperea, ai înţeles?

Am dat din cap că da. S-a uitat în ochii mei.

— Mă voi bucura când vei pleca.

După ce a aruncat aceste ultime cuvinte, a început din nou să zâmbească şi s-a întors iar spre Kriss. M-am uitat în jos preţ de un minut, potolindu-mi respiraţia şi încercând să par curajoasă.

Când mi-am ridicat din nou privirea, nu am îndrăznit să mă uit direct la nimeni. Nu credeam că i-aş fi putut onora ultima dorinţă a lui Maxon, dacă aş fi făcut asta. Am preferat să mă concentrez asupra pereţilor sălii. Din acest motiv, am observat că majoritatea paznicilor se îndepărtaseră de ei la un semnal pe care nu-l văzusem. Scoteau din buzunare bucăţi de material roşu, pe care şi le legau în jurul capului.

Am privit confuză cum un paznic cu basma roşie s-a dus în spatele lui Celeste şi i-a tras un glonţ direct în ceafă.

Ţipetele şi focurile de armă au explodat în acelaşi timp. Camera s-a umplut de urlete guturale de durere, care s-au adăugat zgomotului discordant de scaune care scârţâiau, trupurilor izbite de pereţi şi debandadei oamenilor care încercau să scape cât de repede puteau în hainele lor de gală şi pantofii cu toc. Bărbaţii ţipau în timp ce trăgeau cu arma, făcând totul şi mai înspăimântător. M-am uitat, încremenită, văzând moartea de mai multe ori decât ar fi posibil în doar câteva secunde. M-am uitat după rege şi regină, dar dispăruseră. M-a cuprins frica, neştiind sigur dacă scăpaseră sau dacă fuseseră luaţi prizonieri. M-am uitat după Adele, după copiii ei. Nu i-am văzut nicăieri, iar

asta era chiar mai rău decât faptul că nu-i mai vedeam pe rege şi pe regină. Lângă mine, Maxon încerca să o linişească pe Kriss.

— La podea! i-a spus el. Vom fi bine.

M-am uitat în dreapta după Aspen şi, preţ de o clipă, am rămas uluită. Era într-un genunchi, ţintea şi trăgea intenţionat spre mulţime. Trebuie să fi fost foarte sigur de ţinta lui ca să facă aşa ceva.

Am văzut cu coada ochiului o sclipire roşie. Deodată, un paznic rebel a apărut în faţa noastră. În clipa în care cuvintele *paznic rebel* mi-au trecut prin minte, am înţeles totul. Anne îmi spusese că asta se mai întâmplase o dată, când rebelii puseseră mâna pe uniformele santinelelor şi se strecuraseră în palat. Dar cum?

Când Kriss a scos un nou ţipăt, mi-am dat seama că paznicii trimişi la casele noastre nu-şi abandonaseră, de fapt, posturile. Erau cu toţii morţi şi îngropaţi, li se furaseră hainele, care erau acum în faţa noastră.

Nu că informaţia asta mă ajuta în vreun fel acum.

Ştiam că trebuie să fug, că Maxon şi Kriss trebuiau să fugă dacă voiau să scape. Dar eram îngheţată, iar silueta ameninţătoare a ridicat arma şi a îndreptat-o spre Maxon. M-am uitat la Maxon, iar el s-a uitat la mine. Mi-aş fi dorit să am timp să vorbesc. M-am întors şi m-am uitat din nou la bărbatul ăla.

Avea o privire amuzată. De parcă ar fi bănuit că avea să fie mult mai distractiv pentru el şi mult mai dureros pentru Maxon, a mişcat un pic arma spre stânga şi a îndreptat-o spre mine.

Nici nu m-am gândit să ţip. Nu puteam nici să mă mişc, dar am văzut ca prin ceaţă haina lui Maxon când s-a aruncat spre mine.

Am căzut la pământ, dar nu în direcţia pe care o bănuiam. Maxon m-a ratat, zburând prin faţa mea. Când am atins podeaua, am ridicat privirea şi l-am

văzut pe Aspen. Alergase spre masă şi îmi împinsese scaunul, care a căzut peste mine.

— L-am nimerit! a strigat cineva. Găsiţi-l pe rege!

Am auzit câteva strigăte de încântare, mulţumite de această declaraţie. Şi urlete. Atât de multe urlete. Când mi-am revenit din stupoare, sunetele au început din nou să îmi izbească urechile. Alte scaune şi trupuri se trânteau de podele. Paznicii urlau ordine. Se trăgea, iar pocniturile înnebunitoare îmi străpungeau auzul. Era iadul pe pământ.

— Eşti rănită? m-a întrebat Aspen în toată nebunia aia.

Cred că am clătinat din cap.

— Nu te mişca.

L-am privit cum s-a ridicat, şi-a luat poziţia de tragere şi a ţintit. A tras de câteva ori, de fiecare dată concentrat şi cu trupul relaxat. După unghiul împuşcăturilor, părea că mai mulţi rebeli încercau să se apropie de noi. Datorită lui Aspen, nu au reuşit.

După o cercetare rapidă, s-a aplecat din nou.

— Am s-o scot de aici, până n-o ia razna de tot.

S-a târât peste mine şi a apucat-o pe Kriss, care îşi acoperea urechile şi plângea cu disperare. Aspen i-a ridicat faţa şi a plesnit-o. A rămas încremenită suficient de mult cât să-i asculte ordinele şi să-l urmeze afară din sală, ferindu-şi capul în timp ce mergea.

Se făcea linişte. Probabil că oamenii plecau. Sau mureau.

Şi atunci am remarcat un picior nemişcat care ieşea de sub faţa de masă. Doamne, Dumnezeule! Maxon!

M-am grăbit să mă bag sub masă şi l-am găsit pe Maxon respirând cu dificultate, cu o pată mare şi roşie care se tot mărea pe cămaşa lui. Rana de sub umărul stâng părea foarte gravă.

— Vai, Maxon! am ţipat eu.

Neştiind ce altceva să fac, am adunat în mână tivul rochiei şi l-am apăsat pe rana făcută de glonţ. A tresărit un pic.

— Îmi pare atât de rău!

A întins mâna şi mi-a acoperit-o pe a mea.

— Nu, mie îmi pare rău, a spus el. Eram aproape să distrug vieţile amândurora.

— Nu vorbi acum. Doar concentrează-te, da?

— Uite-te la mine, America.

Am clipit de câteva ori şi l-am fixat cu privirea. Mi-a zâmbit, cu toată durerea.

— Frânge-mi inima. Frânge-o de o mie de ori, dacă doreşti. Oricum e a ta şi poţi s-o frângi când vrei!

— Sst! l-am implorat eu.

— Te voi iubi până la ultima suflare. Fiecare bătaie a inimii mele îţi aparţine. Nu vreau să mor fără ca tu să ştii asta.

— Te rog, nu! m-am înecat eu.

Şi-a luat mâna de pe mâna mea şi mi-a trecut-o prin păr. Apăsarea era uşoară, dar suficient cât să-mi dau seama ce dorea. M-am aplecat să-l sărut. Era fiecare sărut pe care ni-l dăduserăm vreodată, toată nesiguranţa, toată speranţa.

— Nu ceda, Maxon. Te iubesc, te rog, nu ceda!

A respirat tremurat.

Apoi, Aspen s-a aplecat sub masă, iar eu am ţipat îngrozită, înainte să-mi dau seama cine era.

— Kriss este într-o sală de refugiu, Alteţa Voastră, a spus Aspen, foarte profesional. E rândul dumneavoastră. Puteţi să vă ridicaţi?

A clătinat din cap că nu.

— Pierdere de vreme. Ia-o pe ea.

— Dar, Alteţa Voastră…

— E un ordin, a spus el cât a putut de ferm.

Maxon şi Aspen s-au privit fix, preţ de o secundă îndelungată.

— Da, domnule!

— Nu! Nu plec! am insistat eu.

— Ai să pleci, a spus Maxon, cu o voce sfârşită.

— Haide, Mer. Trebuie să ne grăbim!
— Nu plec!
Rapid, ca şi cum şi-ar fi revenit deodată, Maxon l-a apucat pe Aspen de uniformă şi l-a ţinut strâns.
— Va trăi! Mă înţelegi? Orice ar fi, ea va trăi!
Aspen a încuviinţat din cap şi m-a apucat de braţ mai tare decât aş fi crezut că era posibil.
— Nu! am ţipat eu. Maxon, te rog!
— Să fii fericită! a şoptit el, strângându-mă de mână pentru ultima oară, în timp ce Aspen mă târa, iar eu urlam.
Când am ajuns la uşă, Aspen m-a împins în perete.
— Taci din gură! Te vor auzi! Cu cât te duc mai repede într-o sală de refugiu, cu atât mai repede pot să mă întorc după el. Trebuie să faci tot ce-ţi spun eu, ai înţeles?
Am dat din cap.
— În regulă, stai liniştită şi taci, mi-a spus el, scoţându-şi din nou arma şi trăgându-mă după el pe coridor.
Ne-am uitat în jur şi am văzut pe cineva care fugea de noi în capătul cel mai îndepărtat al coridorului. Imediat ce a dispărut, ne-am mişcat şi noi. După colţ, ne-am împiedicat de un paznic prăbuşit la pământ. Aspen i-a verificat pulsul şi a clătinat din cap. A întins mâna, i-a luat arma şi mi-a întins-o.
— Ce-ar trebui să fac eu cu asta? am şoptit, îngrozită.
— Să tragi. Doar să te asiguri înainte dacă e un prieten sau un duşman. E un măcel aici!
Au urmat câteva minute tensionate, în care ne-am ascuns pe la colţuri şi am verificat sălile de refugiu care erau deja ocupate şi încuiate. Părea că marea parte a acţiunii se mutase fie sus, fie afară, din moment ce pocnetul armelor şi ţipetele erau înăbuşite de ziduri. Totuşi, de fiecare dată când auzeam şi cel mai mic sunet, ne opream înainte de a merge mai departe.

Aspen s-a uitat cu coada ochiului după colţ.

— Am ajuns la o fundătură, deci fii atentă.

Am încuviinţat din cap. Ne-am mişcat rapid spre capătul holului cel scurt, iar primul lucru pe care l-am observat a fost soarele strălucitor care pătrundea prin fereastră. Cerul nu ştia că lumea se termina? Cum putea soarele să strălucească astăzi?

— Te rog, te rog, te rog, a şoptit Aspen, întinzând mâna spre încuietoare.

Din fericire, uşa s-a deschis.

— Da!

A oftat, a împins uşa şi a blocat vederea spre jumătate de hol.

— Aspen, nu vreau să fac asta.

— Trebuie. Trebuie să fii în siguranţă, pentru atâţia oameni. Şi… am nevoie să faci ceva pentru mine.

— Ce?

A ezitat.

— Dacă se întâmplă ceva cu mine… vreau să-i spui… Peste umărul lui, o pată roşie a apărut de după colţ în capătul holului. Am ridicat arma, am ţintit în spatele lui Aspen şi am tras în siluetă. În mai puţin de o secundă, Aspen m-a împins în sala de refugiu, a trântit uşa şi m-a lăsat singură în beznă.

Capitolul 31

Nu ştiu cât am stat acolo. Am tot încercat să aud ceva de dincolo de uşă, chiar dacă ştiam că era inutil. Când Maxon şi cu mine am fost închişi într-un refugiu cu câteva săptămâni în urmă, nu am auzit niciun sunet din lumea exterioară. Şi atunci se distruseseră atât de multe lucruri.

Cu toate astea, am sperat. Poate că Aspen era bine şi avea să deschidă uşa în orice clipă. Nu avea cum să fie mort. Nu. Aspen e un luptător; mereu a fost un luptător. Când foamea şi sărăcia l-au ameninţat, a ripostat. Când lumea i-a răpit tatăl, s-a asigurat că familia lui avea să supravieţuiască. Când Alegerea m-a luat pe mine, apoi recrutarea l-a luat pe el, nu a lăsat toate astea să-l împiedice să spere. Prin comparaţie, un glonţ era mărunt, insignifiant. Nu exista glonţ care să-l pună la pământ pe Aspen Leger.

Mi-am lipit urechea de uşă, rugându-mă să aud un cuvânt, o răsuflare, orice. M-am concentrat, ascultând ceva care semăna cu respiraţia chinuită a lui Maxon, muribund sub masă.

Am închis ochii şi l-am implorat pe Dumnezeu să-l ţină în viaţă. Cu siguranţă că toată lumea din palat îi căuta pe Maxon şi pe părinţii lui. Ei aveau să fie primii ajutaţi. Nu l-ar fi lăsat să moară; n-ar fi putut să facă asta.

Dar dacă nu mai era nicio speranţă pentru el?

Păruse atât de palid. Până şi ultima lui strângere de mână a fost slabă.

Fii fericită.

Mă iubea. Mă iubea cu adevărat. Şi eu îl iubeam. În ciuda tuturor lucrurilor care ar fi trebuit

să ne despartă – castele din care făceam parte, greşelile noastre, lumea din jurul nostru –, eram meniţi să fim împreună.

Trebuia să fiu lângă el. Mai ales acum, când era pe moarte. Nu trebuia să mă ascund.

M-am ridicat şi am început să pipăi pereţii, în căutarea întrerupătorului. Am lovit oţelul, până când l-am găsit. Am cercetat spaţiul. Era mai mic decât cealaltă cameră în care fusesem. Avea o chiuvetă, dar nu şi o toaletă, ci doar o găleată într-un colţ. De peretele de lângă uşă era lipită o bancă, iar în spate era un raft cu câteva pachete de mâncare şi pături. Şi, în sfârşit, pe podea, pistolul aştepta, rece.

Nu ştiam dacă avea să meargă, dar trebuia să încerc. Am tras banca până în mijlocul camerei şi am întors-o pe o parte, cu latul spre uşă. M-am ghemuit dedesubt, am verificat înălţimea şi mi-am dat seama că nu avea să fie cine ştie ce adăpost. Totuşi, trebuia să mă mulţumesc cu asta.

Când m-am ridicat, m-am împiedicat de rochia mea tâmpită. Pufnind, am început să scotocesc pe rafturi. Cuţitaşul subţire era probabil pentru deschis şi împărţit mâncarea, dar mergea foarte bine şi pe ţesături. Odată ce mi-am tăiat inegal tivul în dreptul genunchilor, am luat câteva bucăţi de material şi am improvizat o curea, în care am ascuns cuţitul, ca să fie acolo.

Am tras păturile peste mine, aşteptându-mă să găsesc vreun fel de şrapnel. M-am uitat din nou de jur împrejur prin cameră, în încercarea de a vedea dacă mai era ceva ce puteam lua, ce puteam refolosi. Nu. Asta era tot.

Ghemuită în spatele băncuţei, am ţintit spre încuietoare, am inspirat adânc şi am tras. Sunetul a reverberat în spaţiul micuţ, speriindu-mă, chiar dacă mă aşteptam la asta. Imediat ce m-am asigurat că glonţul nu ricoşa prin cameră, m-am dus să verific uşa. Deasupra încuietorii era un crater micuţ, cu straturi brute de metal expuse.

Eram supărată că ratasem, dar măcar ştiam că ar fi putut să funcţioneze. Dacă loveam încuietoarea de suficiente ori, poate aveam să reuşesc să scap de aici.

M-am ascuns în spatele băncii şi am încercat din nou. O împuşcătură, apoi încă una, au nimerit uşa, dar niciodată în acelaşi loc. După un timp, m-am simţit frustrată şi m-am ridicat, sperând că îmi va fi mai uşor. Tot ce am reuşit a fost să mă tai în braţe de la aşchiile de metal din uşă care zburau spre mine.

Abia când am auzit un sunet surd, mi-am dat seama că folosisem toate gloanţele şi că eram blocată acolo. Am aruncat pistolul şi am alergat la uşă. Am izbit-o cu toată forţa trupului meu.

— Mişcă-te! M-am împins din nou în ea. MIŞCA-TE! Am lovit uşa cu pumnii, fără succes. Nu! Nu! Nu! Nu! Trebuie să ies de aici!

Uşa rămânea acolo, tăcută şi severă, bătându-şi joc de disperarea mea cu nemişcarea ei.

M-am lăsat pe podea plângând, acum că ştiam că nu aveam ce să fac. Aspen ar fi putut să fie un trup fără viaţă la doar câţiva metri de mine, iar Maxon… cu siguranţă că a murit deja.

Mi-am strâns picioarele la piept şi mi-am sprijinit capul de uşă.

— Dacă scapi, am şoptit, am să te las să-mi spui draga ta. N-am să mă plâng. Promit.

Apoi, nu mi-a rămas decât să aştept.

Din când în când, încercam să ghicesc cât e ceasul, chiar dacă nu puteam să-mi dau seama dacă aveam sau nu dreptate. Fiecare minut care se târa era înnebunitor. Niciodată nu mă mai simţisem atât de neputincioasă, iar îngrijorarea mă ucidea.

După o eternitate, am auzit ţăcănitul broaştei. Cineva venea după mine. Nu ştiam dacă mi-era sau nu prieten, aşa că am îndreptat arma descărcată spre uşă. Cel puţin, avea să arate intimidant.

Uşa s-a deschis cu un scârţâit, iar lumina din fereastră m-a orbit. Asta însemna că era încă aceeaşi zi? Sau era următoarea? Am continuat să ţintesc, chiar dacă trebuia să mijesc ochii ca să fac asta.

— Nu trageţi, domnişoară America! m-a implorat un paznic. Sunteţi în siguranţă!

— Cum pot să fiu sigură? Cum pot să ştiu că nu eşti unul dintre ei?

Paznicul s-a uitat spre hol şi a observat o siluetă care se apropia. August a apărut în lumină, urmat îndeaproape de Gavril. Chiar dacă avea costumul practic distrus, insigna lui – de care mi-am dat seama acum că arăta al naibii de mult ca o Stea a Nordului – încă atârna mândră pe reverul lui plin de sânge.

Nu-i de mirare că rebelii nordici ştiau atât de multe.

— S-a terminat, America. I-am prins, mi-a confirmat August.

Am oftat plină de uşurare şi am dat drumul armei.

— Unde e Maxon? Trăieşte? Kriss a scăpat? l-am întrebat pe Gavril, înainte de a mă concentra din nou asupra lui August. Era un ofiţer, el m-a adus aici. Numele lui e Leger, l-aţi văzut?

Am vorbit aproape prea repede ca să pot fi înţeleasă.

Mă simţeam ciudat, ameţită.

— Cred că e în stare de şoc. Du-o în aripa spitalului, repede, a ordonat Gavril, iar paznicul m-a ridicat uşor.

— Maxon? am întrebat eu.

Nu mi-a răspuns nimeni. Sau poate că leşinasem deja. Nu-mi amintesc.

Când m-am trezit, eram pe un pat de campanie. Simţeam acum înţepături din numeroasele mele tăieturi, dar când mi-am apucat braţul ca să-l

cercetez, tăieturile erau toate curăţate, iar cele mai mari erau bandajate. Eram în siguranţă.

M-am ridicat, m-am uitat în jur şi mi-am dat seama că mă aflam într-un cabinet medical micuţ. M-am uitat pe birou şi la diplomele de pe pereţi şi am aflat că era al doctorului Ashlar. Nu puteam să rămân aici. Aveam nevoie de răspunsuri.

Când am deschis uşa, am aflat de ce fusesem izolată. Aripa spitalului era plină ochi. Cei răniţi mai uşor erau aşezaţi câte doi în pat, iar alţii erau pe podea, între ei. Era uşor să-ţi dai seama că cei răniţi mai grav erau în paturile din capătul camerei. În ciuda numărului mare de oameni, locul era deosebit de liniştit.

Am cercetat totul cu privirea, căutând figuri familiare. Era bine că nu le găseam aici? Ce însemna asta?

Tuesday era într-un pat, ţinându-se de Emmica şi plângând încetişor. Am recunoscut câteva slujnice, dar numai vag. Au înclinat din cap spre mine când am trecut pe lângă ele, ca şi cum aş fi meritat, cumva, atenţia lor.

Am început să-mi pierd speranţa pe măsură ce mulţimea se mai rărea. Maxon nu era aici. Dacă ar fi fost, ar fi roit o grămadă de oameni în jurul lui, sărind să-i îndeplinească orice dorinţă. Dar eu fusesem dusă într-o încăpere separată. Poate că şi el la fel?

Am văzut un paznic, care avea o cicatrice pe faţă, dar nu mi-am dat seama de la ce era.

— Prinţul e pe aici, pe undeva? l-am întrebat încet.

A dat cu solemnitate din cap că nu.

— O!

O rană de glonţ şi o inimă frântă ar fi putut să pară două tipuri diferite de răni. Dar simţeam că sângeram, la fel cum sângerase şi Maxon. Niciun fel de presiune sau de cusătură nu ar fi putut rezolva asta vreodată; nimic nu ar fi oprit vreodată durerea.

Nu am început să ţip, deşi simţeam un urlet înăuntrul meu. Am plâns, pur şi simplu. Lacrimile nu ştergeau nimic, dar le simţeam ca pe o promisiune.

Nimic nu te va putea înlocui vreodată, Maxon. Şi am închis în inimă dragostea noastră.

— Mer?

M-am întors şi am văzut un trup acoperit de bandaje în unul din ultimele paturi din aripă. Aspen.

Brusc, nu am mai putut să respir şi m-am îndreptat spre el cu paşi nesiguri. Avea capul bandajat şi tot se vedeau pete de sânge. Pieptul îi era dezgolit şi învineţit în câteva locuri, dar cel mai rău părea piciorul. Avea un ghips gros în jurul pulpei şi câteva bandaje aruncate alandala peste tăieturile adânci de pe coapsă. Cum nu purta decât o pereche de pantaloni scurţi şi avea un cearşaf peste celălalt picior, nu era greu să-mi dau seama cât de grav era rănit.

— Ce s-a întâmplat? am şoptit eu.

— Aş prefera să nu retrăiesc detaliile. Am rezistat mult timp şi am doborât şase sau şapte dintre ei, până când unul m-a nimerit în picior. Doctorul spune că probabil voi putea să merg, dar că voi avea nevoie de baston. Cel puţin, trăiesc.

O lacrimă mi-a alunecat în tăcere pe obraz. Eram atât de recunoscătoare şi speriată şi lipsită de speranţă, încât nu am putut să mă abţin.

— Mi-ai salvat viaţa, Mer.

Ochii mi-au zburat de la picioare la faţa lui.

— Când ai tras, rebelul s-a speriat şi mi-a dat suficient timp să îl împuşc. Dacă n-ai fi făcut-o, m-ar fi împuşcat în spate şi s-ar fi terminat de tot. Îţi mulţumesc.

Mi-am şters lacrimile.

— Tu mi-ai salvat mie viaţa. Întotdeauna ai făcut-o. Era şi timpul să încep să-mi plătesc datoria.

A zâmbit.

— Mă atrag faptele eroice, nu-i aşa?

— Întotdeauna ţi-ai dorit să fii cavalerul în armură strălucitoare al cuiva.

Am clătinat din cap, gândindu-mă la tot ce făcuse vreodată pentru cei pe care îi iubea.

— Mer, ascultă-mă. Când am spus că te voi iubi mereu, am vorbit serios. Şi cred că dacă am fi rămas în Carolina, ne-am fi căsătorit şi am fi fost fericiţi. Săraci, dar fericiţi. A zâmbit cu tristeţe. Dar nu am rămas în Carolina. Şi tu te-ai schimbat. Şi eu la fel. Ai avut dreptate când ai spus că nu am dat nimănui altcuiva vreo şansă, şi pentru ce m-aş fi deranjat, în afară de ceea ce se întâmplă acum? Instinctul meu e să mă lupt pentru tine, Mer. Mi-a luat mult timp să înţeleg că tu nu mai voiai să fac asta. Dar, când am realizat asta, mi-am dat seama că nici eu nu mai voiam să lupt pentru tine.

M-am holbat la el, uluită.

— Vei avea mereu o părticică din inima mea, Mer, dar nu mai sunt îndrăgostit de tine. Mă gândesc uneori că încă mai ai nevoie de mine sau că mă mai doreşti, dar nu ştiu dacă e corect. Meriţi ceva mai bun decât să fiu cu tine din obligaţie.

Am oftat.

— Iar tu meriţi mai mult decât să fii persoana cu care să mă mulţumesc.

Mi-a întins o mână şi am luat-o.

— Nu vreau să fii supărată pe mine.

— Nu sunt. E bine de ştiut că nici tu nu eşti supărat pe mine. Chiar dacă e mort, eu tot îl iubesc.

Aspen s-a încruntat.

— Cine-i mort?

— Maxon, am şoptit eu, gata să încep din nou să plâng.

A urmat un moment de tăcere.

— Maxon nu-i mort.

— Ce? Dar paznicul mi-a spus că nu-i aici şi…

— Bineînţeles că nu-i aici. El este regele. Se reface în camera lui.

M-am întins să-l iau în braţe, iar el a gemut la strânsoarea mea, dar eram prea fericită ca să îmi pese. Apoi, veştile fericite s-au combinat cu cele proaste.

M-am retras încet.

— Regele a murit?

Aspen a dat din cap, apoi a adăugat:

— Şi regina.

— Nu!

M-am cutremurat şi am clipit mărunt. *A spus că aş putea să-i spun mamă.* Ce avea să facă Maxon fără ea?

— De fapt, dacă n-ar fi fost rebelii nordici, n-ar fi scăpat nici Maxon. Prezenţa lor a fost vitală.

— Chiar aşa?

Am putut să citesc mirarea şi aprecierea în ochii lui.

— Ar fi trebuit să fim antrenaţi de rebeli. Ei se luptă altfel. Au ştiut ce au de făcut. I-am recunoscut pe August şi pe Georgia în Marea Sală. Aveau întăriri în afara zidurilor palatului. Imediat ce şi-au dat seama că era ceva în neregulă… Ei bine, au deja talentul de a intra rapid în palat. Nu ştiu de unde au făcut rost de artilerie, dar, fără ei, am fi murit toţi.

Nu prea puteam să înţeleg totul. Încă mai puneam lucrurile cap la cap, când uşa care s-a deschis a deranjat murmurele liniştite din aripa spitalului. O faţă îngrijorată a cercetat încăperea şi, deşi avea rochia ruptă şi părul îi cădea în dezordine pe faţă, am recunoscut-o imediat.

Până să apuc să o strig, a strigat-o Aspen.

— Lucy! a ţipat el, ridicându-se în capul oaselor.

Ştiam că mişcarea îl făcea să sufere, dar pe chipul său nu se zărea nicio urmă de durere.

— Aspen!

A icnit şi a traversat în fugă salonul, sărind chiar şi peste oameni. I-a căzut în braţe, sărutându-i faţa iar şi iar. Chiar dacă gemuse de durere la

îmbrăţişarea mea, era clar că în acest moment Aspen nu simţea nimic în afară de fericire pură.

— Unde ai fost? a întrebat-o el.

— La etajul patru. Abia acum ajung ei la camerele de acolo. Am venit cât de repede am putut. Ce s-a întâmplat?

Cu toate că de obicei era atât de panicată după atacurile rebelilor, Lucy părea acum concentrată şi nu-l vedea decât pe Aspen.

— Sunt bine. Şi tu? Trebuie să te consulte un doctor?

Aspen s-a uitat în jur, încercând să găsească pe cineva care să-l ajute.

— Nu, n-am nicio zgârietură, l-a liniştit ea. Doar că mi-am făcut griji pentru tine.

Aspen s-a uitat, plin de devotament, în ochii lui Lucy.

— Acum, că eşti aici, totul e în ordine.

Ea l-a mângâiat pe obraz, atentă să nu-i deranjeze bandajele. Aspen şi-a trecut o mână pe după gâtul ei şi a tras-o încet spre el, sărutând-o cu pasiune.

Nimeni nu avea mai mare nevoie de un cavaler decât Lucy, şi nimeni n-ar fi putut să o protejeze mai bine decât Aspen.

Erau atât de pierduţi unul în ochii celuilalt, încât nici nu au observat când m-am îndepărtat, să găsesc singura persoană pe care îmi doream cu adevărat să o văd.

Capitolul 32

Când am părăsit aripa spitalului, m-am uitat pentru prima oară la palat. Era greu să conştientizez toată distrugerea. Atât de multă sticlă spartă împrăştiată pe podea, care strălucea plină de speranţă în lumina soarelui. Tablouri distruse, părţi din pereţi aruncate în aer şi pete roşii ameninţătoare pe covoare, care îmi aminteau cât de aproape fusese moartea de noi toţi.

Am început să urc scările, încercând să evit să privesc în ochi pe cineva. Când am trecut de la etajul al doilea la al treilea, am observat un cercel pe podea. N-am putut să nu mă întreb dacă proprietara lui mai trăia sau nu.

Am ajuns pe palier şi am văzut câţiva paznici în drum spre camera lui Maxon. Bănuiesc că era inevitabil. Poate că aş fi putut să-l strig, dacă ar fi fost nevoie. Poate că avea să le spună să mă lase să trec… exact ca în noaptea în care ne-am cunoscut.

Uşa de la camera lui Maxon era deschisă, iar oamenii intrau şi ieşeau, aducând documente sau plecând cu platouri. Şase paznici erau aliniaţi la peretele care ducea spre uşă, şi m-am pregătit să fiu expediată. Dar când m-am apropiat, unul dintre ei m-a remarcat. A mijit ochii, de parcă ar fi vrut să se asigure că eram cine credea el. Un altul de lângă el m-a recunoscut şi, unul câte unul, au făcut plecăciuni adânci şi respectuoase.

Paznicul de lângă uşă şi-a întins un braţ.

— Vă aşteaptă, Lady America.

Am încercat să fiu demnă de onoarea pe care mi-o acordau. Am mers dreaptă, cu toate că braţele

mele zgâriate şi rochia sfâşiată nu-mi erau de mare ajutor.

— Mulţumesc, am spus eu, înclinând uşor din cap.

O slujnică a trecut în grabă pe lângă mine când am intrat. Maxon era în pat, cu partea stângă a pieptului acoperită cu bandaje sub cămaşa simplă din bumbac. Avea braţul stâng într-o eşarfă, şi ţinea în mâna dreaptă nişte documente pe care i le explica un consilier.

Părea atât de normal acolo, cu hainele modeste şi cu părul ciufulit. Dar, în acelaşi timp, arăta mult diferit faţă de cum fusese înainte. Stătea puţin mai drept? Avea, oare, o figură mai serioasă?

Era atât de evident că era regele.

— Maiestatea Voastră, am şoptit eu, făcând o reverenţă adâncă.

Când m-am ridicat, i-am zărit surâsul potolit din priviri.

— Lasă hârtiile aici, Stavros. Rog pe toată lumea să părăsească încăperea. Trebuie să vorbesc cu Lady America.

Toată lumea din jurul lui a făcut o plecăciune şi s-a îndreptat spre coridor. Stavros a aşezat încet documentele pe noptiera de lângă patul lui Maxon şi, când a trecut, mi-a făcut cu ochiul. Am aşteptat să se închidă uşa până să mă mişc.

Îmi doream să alerg spre el, să-i cad în braţe şi să rămân acolo pentru totdeauna. Dar m-am mişcat încet, îngrijorată că s-ar putea să regrete ultimele cuvinte pe care mi le-a adresat.

— Îmi pare atât de rău pentru părinţii tăi.

— Încă nu mi se pare real, mi-a spus el, făcându-mi semn să mă aşez pe pat. Mă tot gândesc că tata este în biroul lui şi că mama e jos şi că, în orice clipă, oricare din ei va intra aici ca să-mi dea ceva de făcut.

— Ştiu exact ce vrei să spui.

Mi-a zâmbit cu compasiune.

— Ştiu că ştii.

Şi-a pus o mână peste mâna mea.

Am luat asta ca pe un semn bun şi l-am apucat şi eu de mână.

— Ea a încercat să-l salveze. Un paznic mi-a povestit că un rebel a ţintit asupra tatei, dar că ea a alergat în urma lui. A căzut prima, dar l-au doborât şi pe tata imediat după aceea. Maxon a clătinat din cap. A fost mereu lipsită de egoism. Până la ultima suflare.

— N-ar trebui să fii aşa surprins. Îi semeni foarte mult.

S-a strâmbat.

— Nu voi fi niciodată la fel de bun ca ea. Îmi va fi atât de dor de ea.

I-am mângâiat mâna. Nu a fost mama mea, dar şi mie avea să-mi fie dor de ea.

— Cel puţin, tu eşti bine, mi-a spus el, fără să se uite în ochii mei. Măcar atât.

A urmat o tăcere prelungită, iar eu nu ştiam ce să spun. Trebuia să aduc vorba despre ceea ce a zis? Să-l întreb de Kriss? Oare voia măcar să se gândească la toate astea acum?

— Vreau să-ţi arăt ceva, m-a anunţat deodată. Mă rog, e un pic neprelucrat, dar cred că o să-ţi placă oricum. Deschide sertarul ăsta, mi-a indicat el. Trebuie să fie deasupra.

Am tras sertarul de la noptieră şi am remarcat imediat un vraf de hârtii dactilografiate. M-am uitat întrebător la Maxon, dar el mi-a făcut semn să mă uit la ce scria.

Am început să citesc documentul, încercând să înţeleg ceea ce spune. Am ajuns la capătul primului paragraf, apoi am recitit, convinsă că mă înşelam.

— Ai de gând… ai de gând să desfiinţezi castele? am întrebat eu, uitându-mă la Maxon.

— Aşa m-am gândit, mi-a răspuns el zâmbind. Nu vreau să te entuziasmezi prea tare. Va dura multă vreme, dar cred că va funcţiona. Vezi tu, a spus el, întorcând filele dosarului imens şi

arătându-mi un paragraf. Vreau să încep de jos. Am de gând să elimin categoria Opt mai întâi. Avem mult de construit şi simt că, dacă depunem un pic de efort, cei din Opt pot fi integraţi în Şapte. După aceea, se complică. Trebuie să existe o cale de a scăpa de stigmatul care vine odată cu cifrele, dar ăsta e ţelul meu.

Eram uluită. Nu cunoscusem decât o lume în care îmi purtam casta ca pe o piesă de îmbrăcăminte. Şi acum iată-mă ţinând în mână ceva care spunea că liniile alea invizibile pe care le trasasem între oameni ar fi putut, în sfârşit, să fie şterse.

Mâna lui Maxon a atins-o pe a mea.

— Vreau să ştii că este meritul tău. Din ziua în care m-ai chemat pe hol şi mi-ai povestit despre foamete, am lucrat la asta. A fost unul dintre motivele pentru care m-am supărat atât de tare pe tine după prezentare: eu aveam o metodă mai puţin zgomotoasă de a atinge exact acelaşi ţel. Dar, dintre toate lucrurile pe care voiam să le fac pentru ţara mea, asta nu mi-ar fi trecut niciodată prin minte dacă n-ai fi fost tu.

Am tras aer în piept şi m-am uitat din nou la pagini. M-am gândit la anii vieţii mele, atât de puţini şi de intenşi. Nu m-aş fi aşteptat niciodată să fac altceva decât să cânt pe fundalul petrecerilor din casele oamenilor şi, poate, să mă căsătoresc într-o zi. M-am gândit la ce ar fi însemnat asta pentru poporul din Illéa şi m-a cuprins emoţia. Mă simţeam umilă şi totodată mândră.

— Mai e ceva, a spus Maxon şovăitor, în timp ce eu continuam să mă uit la cuvintele din faţa mea. Apoi, deodată, Maxon a strecurat deasupra foilor o cutie deschisă cu un inel în ea, care strălucea în lumina ce intra în cascadă pe ferestre. Am dormit cu drăcia asta sub pernă, mi-a spus el, părând iritat, dar într-un mod glumeţ.

M-am uitat la el fără să spun nimic, pentru că eram încă prea uluită ca să pot vorbi. Sunt sigură

că îmi citea întrebările din ochi, dar avea şi el una de pus.

— Îţi place?

O reţea de vrejuri subţiri din aur se înălţau şi alcătuiau cercul inelului, care avea două pietre – una verde, una mov – ce se împreunau în vârf. Ştiam că cea mov era piatra zodiei mele, aşa că probabil că cea verde era a lui. Iată-ne, două picături de lumină unite, inseparabile.

Am vrut să vorbesc şi am deschis gura de câteva ori, încercând. Tot ceea ce am reuşit să fac a fost să zâmbesc, clipind ca să-mi opresc lacrimile, şi să dau aprobator din cap.

Maxon şi-a dres vocea.

— Am încercat de două ori până acum să fac asta în stil mare şi am eşuat spectaculos. În momentul de faţă, nu pot nici măcar să mă aşez într-un genunchi. Sper că nu te deranjează dacă o să-ţi vorbesc pur şi simplu.

Am încuviinţat din cap. Încă nu reuşeam să-mi găsesc cuvintele.

A înghiţit în sec şi a ridicat din umărul nerănit.

— Te iubesc, mi-a spus simplu. Ar fi trebuit să ţi-o fi spus cu mult timp în urmă. Poate că, dacă aş fi făcut asta, am fi putut evita atâtea greşeli prosteşti. Totuşi, a adăugat el şi a început să surâdă, uneori cred că toate obstacolele m-au făcut să te iubesc atât de profund.

Lacrimile mi s-au adunat în colţul ochilor, umezindu-mi genele.

— Este adevărat ce am spus. Inima mea îţi aparţine şi poţi să o frângi. După cum ştii deja, aş prefera să mor decât să te văd suferind. În momentul în care am fost împuşcat, când am căzut la podea, sigur că aveam să mor, nu am putut să mă gândesc decât la tine.

Maxon a trebuit să se oprească. A înghiţit, iar eu mi-am dat seama că mai avea un pic şi plângea, la fel ca şi mine. După o clipă, a continuat.

— În clipele alea, plângeam după tot ce am pierdut. Că nu am să mai apuc să te văd păşind spre mine în biserică şi că nu aveam să-ţi văd niciodată chipul în copiii noştri şi că nu am să apuc să văd şuviţe argintii în părul tău. Dar, în acelaşi timp, eram împăcat. Dacă moartea mea însemna că tu o să trăieşti – a ridicat din nou dintr-un singur umăr – cum putea fi altfel decât bine?

În momentul ăla, mi-am pierdut controlul şi am izbucnit în lacrimi. Cum am putut să cred până acum că ştiam ce însemna să fii iubită? Nimic nu se compara nici pe departe cu acest sentiment care-mi radia în inimă şi care îmi umplea cu o căldură absolută fiecare părticică din trup.

— America, mi-a spus Maxon dulce, silindu-mă să-mi şterg lacrimile şi să mă uit la el. Ştiu că vezi un rege aici, dar lasă-mă să mă fac bine înţeles: nu este un ordin. Este o cerere, o rugăminte: te implor, fă-mă cel mai fericit dintre muritori. Te rog, fă-mi onoarea de a deveni soţia mea.

Nu puteam să exprim în cuvinte cât de mult îmi doream asta. Dar acolo unde vocea mea a dat greş, trupul meu a reuşit. M-am strecurat în braţele lui Maxon, lipindu-mă strâns de el, sigură că nimic nu avea să ne poată despărţi vreodată. Când m-a sărutat, am simţit că viaţa mea a căpătat un sens. Găsisem tot ceea ce-mi dorisem vreodată – lucruri pe care nici nu ştiam că le căutam – aici, în braţele lui Maxon. Şi, dacă îl aveam pe el să mă îndrume, să mă ţină în braţe, atunci puteam cuceri lumea.

După un timp care mi s-a părut prea scurt, sărutul s-a stins şi Maxon s-a retras ca să mă privească în ochi. Am văzut-o în privirea lui. Eram acasă. Şi, în sfârşit, mi-am regăsit vocea.

— Da.

Epilog

Încerc să nu tremur, dar nu mă ajută la nimic. Orice fată ar face la fel.

Ziua e importantă, rochia e grea, iar ochii care mă urmăresc, nenumăraţi. Chiar dacă ar trebui să fiu vitează, tremur ca varga.

Ştiu că imediat ce se vor deschide uşile, îl voi vedea pe Maxon aşteptându-mă, aşa că în timp ce în jurul meu se pun la punct ultimele detalii, mă agăţ de promisiunea aceea şi încerc să mă relaxez.

— O! Acum intrăm noi, spune mama, observând schimbarea melodiei.

Silvia le face semn alor mei să intre. James şi Kenna sunt pregătiţi. Gerad aleargă încoace şi încolo, mototolindu-şi deja costumul, iar May se străduieşte disperată să-l facă să stea într-un loc, măcar pentru două secunde. Chiar dacă e un pic dezordonat, toţi arată surprinzător de regal astăzi.

Oricât aş fi de fericită că toată lumea care mă iubeşte îmi este alături, nu pot să nu simt durere la gândul că tata nu e aici. Totuşi, îl simt şoptindu-mi cât de mult mă iubeşte, cât e de mândru, cât de minunat arăt. L-am cunoscut atât de bine, încât simt că pot alege exact cuvintele pe care mi le-ar fi spus astăzi şi sper că va rămâne aşa pentru totdeauna, că nu va pleca niciodată cu adevărat.

Sunt atât de adâncită în visare, încât May se strecoară lângă mine.

— Eşti frumoasă, Ames, îmi spune ea, întinzând mâna să atingă gulerul înalt şi complicat al rochiei mele.

— Mary s-a autodepăşit, nu-i aşa? răspund eu, atingându-mi, la rândul meu, rochia.

Mary este singura dintre slujnicele mele care a rămas alături de mine. Când s-au liniştit lucrurile, am descoperit că se pierduseră mult mai multe vieţi decât estimasem iniţial. Dacă Lucy a supravieţuit atacului şi a hotărât să se retragă, Anne s-a dus, pur şi simplu.

Un alt loc gol astăzi, care ar trebui umplut.

— Doamne, Ames, tremuri.

May mă apucă de mâini şi încearcă să le ţină nemişcate, râzând de emoţia mea.

— Ştiu. Nu pot să mă abţin.

— Marlee, strigă May. Vino şi ajută-mă să o liniştesc pe America.

Singura mea domnişoară de onoare păşeşte înspre noi cu ochii mai strălucitori ca niciodată. Cu ele două lângă mine, încep să mă simt mai puţin tensionată.

— Nu-ţi face griji, America, sunt sigură că vine el, mă necăjeşte ea.

May începe să râdă, iar eu vreau să le bat.

— Nu-mi fac griji că se va răzgândi! Mă tem că o să mă împiedic sau că o să-i pronunţ numele greşit sau ceva. Am talentul de a strica lucrurile, mă vait eu.

Marlee îşi lipeşte fruntea de a mea.

— Nimic nu ar putea strica ziua de azi.

— May, o cheamă mama printre dinţi.

— OK, mama o ia razna. Ne vedem acolo.

Mă sărută pe lângă obraz, ca nu cumva să-mi lase vreo urmă de ruj, şi pleacă în treaba ei. Muzica începe să se audă, iar ele dau colţul şi pornesc pe intervalul dintre bănci, care mă aşteaptă.

Marlee face un pas în spate.

— Eu urmez?

— Da. Apropo, îmi place la nebunie cum îţi stă cu culoarea asta.

Îşi împinge un şold în faţă, pozând în rochia de gală.

— Aveţi gusturi excelente, Maiestatea Voastră.

O clipă, rămân fără suflare.

— Nimeni nu mi-a mai spus aşa până acum. O, Doamne, acesta va fi numele meu aproape pentru toată lumea.

Încerc să mă obişnuiesc rapid cu cuvintele. Încoronarea face parte din nuntă. Mai întâi jurămintele faţă de Maxon, apoi cele faţă de Illéa. Mai întâi inele, apoi coroane.

— Nu te emoţiona din nou, insistă ea.

— Încerc! Adică, ştiam că asta urmează, doar că e foarte mult pentru o singură zi.

— Ha! exclamă ea, în timp ce se schimbă muzica. Aşteaptă până diseară!

— Marlee!

Înainte de a apuca să o cert, fuge cât o ţin picioarele, făcându-mi cu ochiul, şi mă sileşte să chicotesc. Sunt atât de bucuroasă că e din nou în viaţa mea. Am făcut-o în mod oficial una dintre doamnele mele de onoare, iar Maxon l-a luat alături de el pe Carter. A fost un semn clar pentru public cu privire la ceea ce se puteau aştepta de la domnia lui Maxon, iar eu m-am bucurat să văd cât de mulţi oameni au primit încântaţi schimbarea.

Ascult, aşteptând. Ştiu că melodia se va schimba în curând, aşa că profit de ultima ocazie de a-mi aranja rochia.

Chiar este magnifică. Rochia albă mi se mulează pe coapse, apoi cade în valuri până la podea. Mânecile de dantelă sunt scurte, iar gulerul înalt mă face să arăt cu adevărat ca o prinţesă. Pe deasupra, o haină fără mâneci, ca o capă, îmi flutură în spate, formând o trenă. O voi da jos la recepţie, unde am de gând să dansez cu soţul meu până când nu mă voi mai putea ţine pe picioare.

— Gata, Mer?

Mă întorc spre Aspen.

— Da, sunt pregătită.

Îmi întinde un braţ, iar eu îl iau.

— Arăţi senzaţional.

— Şi tu te-ai aranjat destul de frumuşel, comentez eu.

Şi, deşi zâmbesc, ştiu că vede că sunt emoţionată.

— N-ai de ce să-ţi faci griji, mă asigură el, cu un surâs plin de încredere, care mă face să cred că tot ceea ce spune e adevărat, ca întotdeauna.

Trag adânc aer în piept şi dau din cap.

— Bine. Numai să nu mă laşi să cad, da?

— Nu-ţi face probleme. Dacă pari nesigură, o să-ţi dau ăsta.

Ridică bastonul albastru-închis, făcut special să se asorteze cu uniforma lui de gală, iar ideea mă face să râd.

— Aşa, spune el, bucuros să mă vadă zâmbind cu adevărat.

— Maiestatea Voastră? îmi spune Silvia. E timpul.

Are un ton respectuos.

Încuviinţez din cap şi, împreună cu Aspen, mă îndrept spre uşi.

— Fă-i praf, îmi spune el chiar înainte ca muzica să se audă mai tare şi să apărem în faţa oaspeţilor.

Frica mă cuprinde iar. Cu toate că am încercat să facem o listă de invitaţi mică, sute de oameni mărginesc intervalul care mă duce spre Maxon. Şi când toţi se ridică să mă întâmpine, nu-l văd pe el.

Vreau doar să-i văd faţa. Dacă o să mă uit în ochii aceia hotărâţi, am să ştiu că pot să fac asta.

Zâmbesc, încercând să rămân calmă, înclinând cu graţie capul spre invitaţii noştri şi mulţumindu-le pentru prezenţă. Dar Aspen ştie.

— E în regulă, Mer.

Mă uit la el şi expresia lui încurajatoare mă ajută.

Merg mai departe.

Nu este cea mai graţioasă defilare spre altar. Nici cea mai rapidă. Cu piciorul lui Aspen atât de rănit, trebuie să mergem şontâc-şontâc. Dar ce mi-

aş fi putut dori mai mult? Pe cine altcineva aş fi *putut* să rog? Aspen a ajuns să ocupe un loc extraordinar în viaţa mea. Nu ca iubit al meu, nu ca prieten, ci ca *membru al familiei.*

M-aş fi aşteptat să refuze, mă temeam că e, pe undeva, o insultă. Dar mi-a răspuns că ar fi onorat şi m-a îmbrăţişat când l-am rugat.

Devotat şi credincios până la sfârşit. Aşa e Aspen al meu.

În sfârşit, văd o figură cunoscută în mulţime. Lucy este acolo, lângă tatăl ei. Străluceşte de mândrie pentru mine, chiar dacă abia de-şi dezlipeşte ochii de la Aspen. El îşi îndreaptă puţin spatele când trecem pe lângă ea. Ştiu că va fi şi rândul ei în curând, şi abia aştept. Aspen n-ar fi putut să facă o alegere mai bună.

Lângă ea, ocupând rândurile din faţă, sunt celelalte fete din Alegere. A fost curajos din partea lor să se întoarcă pentru mine, având în vedere că nu toată lumea care ar trebui să fie prezentă e aici. Şi toate zâmbesc, până şi Kriss, deşi îi citesc tristeţea în ochi. Sunt şocată de cât de mult mi-aş fi dorit să fie şi Celeste aici. Mi-o imaginez dându-şi ochii peste cap şi apoi făcându-mi cu ochiul, sau ceva asemănător. Făcând vreo glumă aproape impertinentă, dar nu chiar. Mi-e tare, tare dor de ea.

Mi-e dor şi de regina Amberly. Pot doar să-mi închipui ce fericită ar fi fost astăzi, când, în cele din urmă, s-ar fi ales cu o fiică. Mă simt de parcă faptul că mă căsătoresc cu Maxon îmi dă dreptul să o iubesc astfel, ca pe o mamă. Sunt sigură că o voi iubi mereu.

Apoi, urmează mama mea şi May, care se ţin una de alta atât de strâns, de parcă s-ar sprijini una pe cealaltă. Sunt înconjurate de atâtea zâmbete. Aproape că sunt copleşită de cât de iubită mă simt.

Feţele lor mă distrag atât de tare, că uit cât sunt de aproape de altar. Fac un pas în faţă şi… iată-l.

Şi apoi, pare că nu mai e nimeni altcineva acolo.

Nici camere video, nici bliţurile aparatelor de fotografiat. Suntem doar noi. Doar Maxon şi cu mine.

Poartă coroana şi costumul cu eşarfă albastră şi medaliile. Ce am spus prima oară când l-a purtat? Ceva despre faptul că s-a agăţat de candelabru cu el, mi se pare. Zâmbesc, amintindu-mi de lunga călătorie care ne-a adus aici, în faţa altarului.

Ultimii câţiva paşi ai lui Aspen sunt înceţi, dar fermi. Când ajungem la destinaţie, mă întorc spre el. Aspen îmi zâmbeşte pentru ultima oară, iar eu mă întind să-l sărut pe obraz, spunând adio atâtor lucruri. Schimbăm o privire preţ de o clipă, apoi el îmi ia mâna şi i-o dă lui Maxon, încredinţându-mă lui.

Înclină capetele unul spre altul, iar pe chipurile lor nu se citeşte decât respect. Nu cred că am să înţeleg vreodată tot ce s-a petrecut între ei, dar totul pare calm în acest moment. Aspen face un pas înapoi, iar eu unul în faţă, ajungând în singurul loc în care n-aş fi crezut vreodată că voi fi.

Maxon şi cu mine ne apropiem mai mult unul de altul, şi începe ceremonia.

— Bună, draga mea, îmi şopteşte el.

— Nu începe, îl avertizez eu, şi zâmbim amândoi.

Mă ţine de mâini de parcă ar fi singurele lucruri care îl ţintuiesc la pământ, iar eu mă concentrez asupra gestului, în timp ce mă pregătesc pentru cuvintele care urmează, pentru jurăminte. Puterea zilei de azi e chiar magică.

Dar chiar şi acum ştiu că nu suntem într-un basm. Ştiu că trăim vremuri grele, confuze. Ştiu că lucrurile nu se vor petrece mereu aşa cum ne dorim noi şi că va trebui să muncim ca să nu uităm că noi am ales asta. Nu va fi perfect, nu tot timpul.

Asta nu e *şi-au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi.*

E mult mai mult decât atât.

Mulţumiri

Poţi să-ţi aşezi mâna pe pagină şi să pretinzi că batem palma? Serios. Cum altfel să-ţi mulţumesc pentru că îmi citeşti cărţile? Sper că te-ai distrat la fel de mult ca mine cu povestea Americăi, iar eu nu voi putea niciodată să-ţi spun cât sunt de fericită că ai avut răbdare să o parcurgi împreună cu mine. Eşti grozav. Îţi mulţumesc foarte mult!

În primul rând, îi mulţumesc din toată inima lui Callaway. Încă mă încântă să-ţi văd semnătura electronică „Soţul celei mai bine vândute autoare *New York Times,* Kiera Cass" şi mă bucur atât de mult că eşti mândru de mine. Mulţumesc pentru că mi-ai fost cel mai înflăcărat susţinător în toată această călătorie. Te iubesc!

Guyden şi Zuzu, vă mulţumesc pentru că sunteţi doi copii minunaţi şi pentru că o lăsaţi pe mama să plece la birou să lucreze. Sunteţi nişte micuţi extraordinari şi vă iubesc foarte mult.

Le mulţumesc lui Mimoo, Poopa şi unchiului Jody pentru toate încurajările, dar şi lui Mimi, Papa şi unchiului Chris. Multe dintre lucrurile mărunte nu s-ar fi întâmplat fără ajutorul vostru, aşa că vă mulţumesc pentru ajutorul oferit nu doar mie, ci şi întregii noastre mici familii.

Celui mai bun agent din lume, Elana Roth Parker. Mi-am dorit atât de mult să mă reprezinţi! Mulţumesc pentru încredere, munca asiduă şi pentru că eşti minunată. Dacă aş fi vreodată implicată într-o luptă de stradă, mi-aş dori să fii acolo, lângă mine. O spun în cel mai bun sens. Te îmbrăţişez.

Ericăi Sussman, fantasticul meu redactor. O mare parte din povestea asta a avut succes datorită ţie. Îţi mulţumesc foarte mult pentru că m-ai acceptat. Sunt nebună după tine, după pixurile tale mov şi după feţele zâmbitoare! Îmi pare rău pentru autorii care nu lucrează cu tine. Eşti cea mai bună!

Tuturor celor de la HarperTeen, pentru că au fost atât de geniali şi pentru că au muncit atât de mult. Sunteţi locul pe care mi-am dorit să-l numesc „acasă” şi nu-mi vine să cred cât de buni sunteţi cu mine! Vă mulţumesc mult!

Lui Kathleen, care se ocupă de toate drepturile de autor din străinătate. Mulţumesc pentru că ne-ai dus pe mine şi pe cărţile mele în toată lumea! Încă îmi vine greu să cred aşa ceva.

Samanthei Clark, pentru că administrează pagina fanilor Kiera Cass pe Facebook fără să i se ceară asta sau să se plângă de tot ce mai are de făcut. E foarte, foarte frumos din partea ta! Îţi mulţumesc!

Tuturor celor care se ocupă de conturile *Selecţiei* de pe Twitter, Tumblr sau Facebook. De cele mai multe ori, nu pot să citesc în limba în care postaţi şi asta mi se pare absurd! Vă mulţumesc pentru că sunteţi atât de harnici şi de creativi şi pentru că vorbiţi cu mine. Serios, sunteţi cei mai buni!

Georgiei Whitaker, pentru că a făcut un videoclip atât de impresionant şi pentru că şi-a câştigat un loc în carte. Îţi mulţumesc pentru că m-ai lăsat să-ţi folosesc numele!

Pe cine uit? Sunt sigură că pe foarte mulţi…

Bisericii Northstar (la care *jur* că am început să merg de ani de zile, după apariţia *Selecţiei)* îi mulţumesc pentru că a fost o casă familiei Cass şi pentru încurajările constante.

Celor de la FTW… Nici măcar nu ştiu ce să spun. Sunteţi incredibili şi vă iubesc.

Celor de la The Fray, One Direction, Jack’s Mannequin, Paramore, Elbow şi multor altor

muzicieni le mulţumesc pentru că m-au inspirat de-a lungul anilor. M-aţi ajutat să scriu aceste poveşti.

Slavă cerului că există Coke Zero şi Wheat Thins, cu conţinut redus de grăsimi. Şi Milk Duds, uneori. Au fost foarte importante pentru supravieţuirea mea de-a lungul anilor, aşadar vă mulţumesc.

În sfârşit şi, cel mai important, îi mulţumesc lui Dumnezeu. În urmă cu câţiva ani, scrisul m-a salvat de o perioadă foarte întunecată din viaţa mea. Nu mă gândeam deloc la asta, dar a devenit sprijinul meu. Cred că harul a adus scrisul în viaţa mea şi, chiar şi în cele mai stresante zile, munca mea mă face fericită. Mă simt binecuvântată de o mie de ori şi, chiar dacă trăiesc din scris, încă nu pot să-mi exprim recunoştinţa în cuvinte. Mulţumesc.